

IZABRAŃA

KUĆA NOĆI, knjiga treća

P. C. CAST i KRISTIN CAST

KUĆA NOĆI

3. IZABRANA

Ovu posvećujemo svima vama koji ste nam slali mailove i tražili još i još o Zoey i ekipi. U srcu ste nam!

ZAHVALE

Hvala našoj predivnoj agentici Meredith Bernstein, koja je predložila ideju za visoku vampyrsku školu.

Golema hvala našem timu iz St. Martina:

Jennifer Weis, Stefanie Linskog, Katy Hershberger, Carly Wilkins i jedinstvenim genijima iz marketinga i dizajna naslovnih stranica.

Od P.C.:

Hvala svim mojim učenicima koji me stalno moljakaju da ih stavim u knjige i zatim ubijem.

Stvarno ste mi sjajna komična građa.

Prvo poglavlje

"Aha, rođendan mi je žešća koma", rekla sam svojoj mački Nali. (Okej, istini za volju ona nije toliko moja mačka koliko sam ja njena osoba. Znae kako je već s mačkama: one zapravo nemaju vlasnike, nego poslugu. Što se uglavnom trudim zanemariti.) Uglavnom, stalno sam pričala mački kao da me pozorno sluša svaku riječ, što uooooopće ne stoji. "Prošlo je već sedamnaest godina komatoznih rođendana dvadeset četvrtog dvanaestog. Totalno sam se naviknula na njih. Ništa strašno."

Znala sam da to govorim samo da bih sebe uvjerila. Nala je onim mačjim glasom čangrizave stare babe progundala mi-af-au a onda se okrenula i posvetila oblizivanju intimnih dijelova tijela, očito mi dajući do znanja da shvaća da pričam hrpu s...

"Evo kako stoje stvari", nastavila sam dok sam privodila kraju razmazivanje tanke crte oko očiju. (I ozbiljno kažem tanke, furka na farbanje očiju dok ne dobiješ izgled strašnog rakuna definitivno nije za mene. Zapravo, nije ni za koga.) "Dobit ću hrpu dobronamjernih poklona koji zapravo nisu rođendanski darovi, nego stvari božićne tematike, jer ljudi uvijek misle da su moj rođendan i Božić isti par čarapa, što stvarno nisu." Susrela sam pogled Nalinih krupnih zelenih očiju u ogledalu. "Ali smješkat ćemo se i praviti se da su nam super svi ti jadni božićdanski pokloni, jer ljudima ne ide u glavu da rođendan i Božić ne mogu strpati u isti koš. Bar ne uspješno."

Nala je kihнула.

"Sasvim se slažem s tobom, ali bit ćemo pristojne, jer bude još gore kad nešto kažem. Onda dobijem bezvezne poklone, i još svi budu pogođeni, i sve ispadne nezgodno." Nala je djelovala sumnjičavo, pa sam opet počela gledati sebe u odrazu. Načas mi se učinilo da sam malo pretjerala s olovkom, ali kad sam bolje pogledala shvatila sam da mi oči ne izgledaju tako golemo i tamno zbog nečeg tako običnog kao što je olovka.

Premda su prošla dva mjeseca otkako sam bila Obilježena za pretvaranje u vampyricu, safirna tetovaža u obliku polumjeseca između očiju i razrađeni filigranski uzorak isprepletenih čipkastih tetovaža koji mi je obavijao lice još uvijek su me znali iznenaditi. Vrškom prsta prešla sam preko jedne od zavojitih draguljno plavih spirala. Zatim sam, gotovo bez svjesne odluke, spustila ionako široki izrez svoga crnog džempera i otkrila si lijevo rame. Trzajem glave zbacila sam dugu tamnu kosu, otkrivši neobičan uzorak tetovaža koje su mi počinjale na zatiljku i spuštale se niz obje strane kralježnice, sve do križa. Kao i uvijek, od pogleda na tetovaže proželi su me srsi, dijelom od divljenja, a dijelom od straha.

"Nisi poput ostalih", šapnula sam svome odrazu. Zatim sam se nakašljala i nastavila preprpošnim tonom. "I u redu je ne biti poput ostalih." Prevrnula sam očima sama na sebe. "Šta god." Podigla sam pogled iznad svoje glave i gotovo se iznenadila što se ne vidi. Mislim ono, definitivno sam osjećala ogroman tamni oblak koji me posvuda slijedio u zadnjih mjesec dana. "K vragu, čudi me što tu ne pada kiša. A šta to ne bi bilo baš super za moju kosu?" sarkastično sam kazala svome odrazu. Zatim sam uzdahnula i uzela omotnicu koju sam bila odložila na stol. Zlatnim slovima iznad svjetlucave adrese pošiljatelja stajalo je otisnuto: OBITELJ HEFFER. "Kad smo već kod deprimantnih stvari..." promrsila sam.

Nala je opet kihнула.

"Imaš pravo. Bolje da se toga što prije riješim." Nevoljko sam otvorila omotnicu i izvukla čestitku.

"Ma, kvragu. Gore je nego što sam mislila." Na prednjoj strani čestitke stajao je golem drveni križ. Nasred križa su (krvavim čavlom) bile pribijene riječi: On je RAZLOG blagdana. Unutar čestitke je (crvenim slovima) bilo otisnuto: SRETAN BOŽIĆ. Ispod toga je maminim rukopisom pisalo:

Nadam se da se sjećaš svoje obitelji u ovom blagoslovljenom razdoblju godine. Sretan rođendan, vole te mama i tata.

"Baš tipično", kazala sam Nali. Želudac me zabolio. "A on mi nije tata." Poderala sam čestitku napola i bacila je u koš za papir, a onda zastala, gledajući poderane komade. "Kad me roditelji ne ignoriraju, onda me vrijeđaju. Draže mi je kad me ignoriraju."

Poskočila sam kad mi je netko pokucao na vrata.

"Zoey, svi pitaju gdje si." Damienov glas lako se čuo kroz vrata.

"Čekaj malo, samo što nisam", doviknula sam, pribrala misli i još jedanput pogledala svoj odraz, odlučivši, s definitivno obrambenom reakcijom, ostaviti golo rame. "Moji Biljezi nisu poput ničijih drugih. Baš bih i mogla dati masama nešto za zjakanje dok pričaju", promrmljala sam. Onda sam uzdahnula. Obično nisam tako čangrizava. Ali moj koma rođendan, moji koma roditelji... Ne. Nisam si mogla i dalje lagati. "Da je bar Stevie Rae tu", prošaptala sam.

I u tome je bila stvar, zbog toga sam se povukla od prijatelja (uključujući dečke, obojicu) u proteklih mjesec dana i izigravala veliki, bremeniti, odurni kišni oblak. Falila mi je najbolja prijateljica i bivša cimerica, čiju su smrt svi gledali prije mjesec dana, ali za koju sam znala da se zapravo pretvorila u neumrlo noćno stvorenje. Ma kako melodramatično i petparački to zvučalo. Istina je glasila da je upravo sada, kad bi Stevie Rae trebala biti dolje u prizemlju i baktati se oko jadnih detalja moje rođendanske proslave, ona

zapravo vrebala negdje po starim tunelima ispod Tulse, šurujući s drugim odurnim neumrlim stvorenjima, koja su stvarno bila zla, a i definitivno smrdljiva.

"Ovaj, Z? Je li ti dobro tamo unutra?" opet me pozvao Damien, prekidajući me u mentalnom žlabranju. Podigla sam u naručje nezadovoljnu Nalu, okrenula leđa groznoj božićdanskoj čestitki svojih staraca i požurila iz sobe, zamalo pregazivši vidno zabrinutog Damiena.

"Sori... sori..." promumljala sam.

Ulovio je korak sa mnom, kratko me pogledavajući iz kuta oka.

"Nikad još nisam upoznao nikoga tko se tako nije radovao vlastitom rođendanu kao ti", rekao mi je Damien.

Ispustila sam nestrpljivu Nalu i slegnula ramenima, nastojeći se nehajno osmjehnuti.

"Samo vježbam za vrijeme kad ću biti stara ko Biblija, tipa trideset, pa ću morati lagati o svojim godinama."

Damien je zastao i okrenuo se prema meni.

"Okeeej." Rastegnuo je tu riječ. "Svi znamo da tridesetogodišnji vampovi i dalje izgledaju kao da im je dvadesetak i definitivno su seksi. Zapravo, stotridesetogodišnji vampovi i dalje izgledaju kao da im je dvadesetak i definitivno su seksi. Znači, cijelo to laganje o temi tvog starenja uopće nije tema. Što to tebe zaista muči?"

Dok sam oklijevala, nastojeći odrediti što bih trebala ili smjela kazati Damieniu, podigao je uredno počupanu obrvu i vrhunskim učiteljskim tonom izjavio:

"Znaš kako je moj narod osjetljiv na emocije, pa bi ti bolje bilo da odustaneš i jednostavno mi kažeš istinu."

Opet sam uzdahnula.

"Vi gejevi ste frikovski intuitivni."

"Takvi smo: pederi, malobrojni, ponositi, hiperosjetljivi."

"Zar peder nije pogrđan izraz?"

"Nije, ako to kaže peder. Usput budi rečeno, odugovlačiš, što ti ne pali."

Doslovce je stavio ruku na bok i počeo tapkati stopalom.

Osmjehnula sam mu se, ali znala sam da mi se taj izraz nije proširio do lica. S usrdnošću koja me iznenadila, odjednom sam dobila očajničku potrebu da kažem Damieniu istinu.

"Fali mi Stevie Rae", blebnula sam prije nego što sam si stigla začepiti usta.

Nije oklijevao.

"Znam." Oči su mu se sumnjivo orosile. I to mi je bilo dovoljno. Kao da je u meni puknula brana, riječi su mi pokuljale.

"Trebala bi biti tu! Trebala bi jurcati ovuda ko luđakinja, razmješati rođendanske ukrase i sigurno još sasvim samostalno praviti tortu."

"I to krajnje groznu tortu", rekao je Damien i šmrnuo.

"Ma da, ali po jednom od omiljenih recepata svoje mame"

Pretjerano sam otezala po oklahomski što sam bolje znala i umjela, oponašajući seljački govor Stevie Rae, zbog čega sam se osmjehnula kroz vlastite suze, i pomislila kako je čudno što mi je sada, kad sam pustila da Damien vidi koliko sam zaista pogođena, i zbog čega se tako osjećam, osmijeh napokon dopro do očiju.

"A Blizanke i ja ljutili bismo se, jer bi nas tjerala da svi stavimo one šiljate rođendanske kapice s gumicom koja te štipa pod bradom." Zadrhtao je od ne sasvim hinjenog užasa. "Bože, kako su neprivlačne."

Nasmijala sam se i osjetila kako mi napetost u grudima počinje popuštati.

"Ma kod Stevie Rae naprosto ima nečega što mi odgovara."

Nisam shvatila da sam to rekla u sadašnjem vremenu sve dok Damienov suzni osmijeh nije jenjao.

"Aha, bila je ona super", rekao je, s posebnim naglaskom na ono bila, dok me gledao kao da se brine za moju uračunljivost.

Da je samo znao cijelu istinu. Da sam mu je samo mogla reći.

Ali nisam. Da mu kažem, poginule bismo ili Stevie Rae ili ja, ili obje. Ovaj put zauvijek.

Zato sam radije primila svog očito zabrinutog prijatelja pod ruku i počela ga vući prema stubištu koje će nas odvesti dolje, do zajedničkih prostorija ženskog doma i prijateljica koje me čekaju (sa svojim nesretnim poklonima).

"Idemo. Osjećam potrebu za otvaranjem poklona", gorljivo sam slagala.

"Obožemili! Da znaš da jedva čekam da otvoriš moj!" oduševio se Damien.

"Tražio sam ga cijelu vječnost!"

Osmjehnula sam se i primjereno kimala glavom dok je Damien drvio i drvio o svojoj Potrazi Za Savršenim Poklonom. Obično nije tako napadno gej. Ne kažem da prelijepi Damien zapravo nije gej. Totalno je. Ali u isti mah je visoki, smeđokosi, krupnooki slatkiš koji izgleda kao da bi bio izvrstan materijal za vezu (što i je - dečkima). Nije ženski petko, dakle, ali kad počne pričati o šoping, definitivno iskazuje ženskaste crte. Makar nije da mi to kod njega smeta. Sladak je kad se sav uživi u objašnjavanje važnosti kupovanja stvarno dobrih cipela, a u tom trenutku njegovo me brbljanje smirivalo. Pomagalo mi je da se pripremim za suočavanje s lošim darovima koji su me (nažalost) očekivali.

Šteta što mi nije mogao pomoći da se suočim s onim što me stvarno tištalo.

Pričajući i dalje o svojoj šoping potrazi, Damien me proveo kroz glavnu sobu u domu. Mahnula sam tu i tamo pokojem grozdu djevojaka skupljenih

po sjedalima ispred televizora s ravnim ekranima dok smo išli do male pokrajnje sobe koja je služila kao kompjuterska radionica i knjižnica. Damien je otvorio vrata i prijateljice su mi zorno i totalno nesluhistički zapjevale

"Sretan rođendan".

Čula sam kako je Nala prosiktala i krajičkom oka vidjela kako uzmiče unatraske kroz vrata i trkom se udaljava niz hodnik. Kukavica, pomislila sam, premda sam žarko željela da mogu pobjeći s njom.

Kad je pjesma (napokon) završila, škvadra se sjatila oko mene.

"Sretan sretan!" rekle su Blizanke uglas. Okej, one nisu genetske blizanke. Erin Bates je vrlo bijela djevojka iz Tulse, a Shaunee Cole je djevojka ljupke boje karamele, jamajačko-američkog podrijetla, koja je odrasla u Connecticutu, ali njih dvije su tako frikastično slične da boja kože i mjesto rođenja nisu baš nimalo bitni. One su blizanke u duši, što je daleko bliže od obične biologije.

"Sretan rođendan, Z", rekao je dubok seksi glas koji mi je bio vrlo, vrlo dobro poznat. Izmaknula sam se iz blizanačkog sendviča i ušla u zagrljaj svoga dečka Erika. Dobro, formalno gledano Erik je jedan od moja dva dečka, ali onaj drugi je Heath, ljudski tinejdžer s kojim sam izlazila prije nego što sam bila Obilježena i s kojim se više ne bih smjela vidati, ali nekako sam mu, je li, slučajno posisala krv, pa smo se sada Utisnuli, tako da mi je samim time dečko. Da, to zbunjuje. Da, to ljuti Erika. Da, očekujem da će mi ovih dana zbog toga dati nogu.

"Hvala", promrmljala sam, pogledala u njega i ponovno se zaplela u zamku njegovih nevjerojatnih očiju. Erik je visok i seksi, Supermanove tamne kose i nevjerojatno plavih očiju. Opustila sam se u njegovu zagrljaju, što je bila poslasticu koju si nisam prečesto dopuštala u proteklih mjesec dana, i privremeno se samo sladila njegovim slasnim mirisom i osjećajem sigurnosti koji sam imala u njegovoj blizini. Pogledao me u oči i, baš kao na filmu, na trenutak nitko drugi više nije postojao, ostali smo samo mi. Kad mu nisam izašla iz zagrljaja, osmijeh mu se polako stvorio na licu, pomalo iznenađeno, od čega me zaboljela glava. Zadavala sam dečku zbilja previše jada, a on čak nije shvaćao zašto. Odjednom mi je došlo da se propnem na nožne prste i poljubim ga, što je izazvalo itekako opću razdraganost među mojim prijateljima.

"Hej, Erik, a da podijeliš malo tog rođendanskog šećera s ostalima?" Shaunee je zamigoljila obrvama prema mom dečku koji se široko smiješio.

"Aha, mileni", rekla je Erin i tipično blizanački ponovila Shauneeino micanje obrva. "Može jedna rođendanska pusica i za nas."

Prevrnula sam očima prema Blizankama.

"Eh, pa nije njemu rođendan. Smijete se poljubiti samo sa slavljenikom ili slavljenicom."

"Kvragu", rekla je Shaunee. "Volim ja tebe, Z, al ne bih te baš ljubila."

"Dajte ono više s istospolnim ljubljjenjem", rekla je Erin, a onda se iscerila i pogledala Damiena (koji je s obožavanjem piljio u Erika). "To ću prepustiti Damieniu."

"A?" rekao je Damien, očito pazeći više na Erikovu privlačnost nego na Blizanke.

"Opet, kažemo..." započela je Shaunee.

"...kriva momčad!" dovršila je Erin.

Erik se dobrohotno nasmijao, vrlo frajerski bubnuo Damiena u mišicu i rekao:

"Hej, ako ikada odlučim promijeniti ekipu, ti ćeš to prvi saznati." (Što je još jedan razlog zašto ga obožavam, on je megacool i omiljen u društvu, ali prihvaća ljude takvima kakvi jesu i nikad se ne drži uobraženo.)

"Eh, nadam se da ću ja to prva saznati, ako promijeniš ekipu", rekla sam.

Erik se nasmijao, prigrlio me i prišapnuo mi u uho:

"Oko toga se nikad nećeš trebati brinuti."

Dok sam ozbiljno razmišljala o tome da se poskrivečki još jedanput poljubim s Erikom, u prostoriju je banuo mini vihor u obliku Damienova dečka Jacka Twista.

"To! Nije još otvorila poklone. Sretan rođendan, Zoey!" Jack nas je obujmio rukama (da, Damiena i mene) i čvrsto zagrlio.

"Rekao sam ti da se moraš požuriti", rekao je Damien dok smo se raspletali.

"Znam, ali morao sam se pobrinuti da bude umotan baš kako treba", rekao je Jack. Elegantnom gestom kakvu dečko može uspješno izvesti samo ako je gej, iz muške torbice koju je nosio preko ramena izvadio je kutiju umotanu u crvenu foliju i povezanu zelenom, svjetlucavom mašnom, tako krupnom da je praktički progutala cijeli paket. "Samostalno sam vezao mašnu."

"Jacku jako dobro ide ručni rad", rekao je Erik. "Samo mu ne ide čišćenje ostataka ručnog rada."

"Oprosti", milo je rekao Jack. "Obećavam ti da ću sve počistiti odmah nakon proslave."

Erik i Jack su cimeri, što je daljnji dokaz toga koliko je Erik cool. On je peta klasa (normalnim jezikom rečeno, treći srednje) i ujedno bez konkurencije najpopularniji dečko na školi. Jack je treća klasa (odnosno prvi razred), novopridošlica, sladak ali i pomalo papak, i definitivno gej. Erik je mogao dići veliku frku oko toga što su ga strpali s "čudakom" i izbjeći da s njime dijeli sobu, pa bi Jacku život u Kući Noći postao pravi pakao. Umjesto toga, totalno ga je uzeo pod svoje okrilje i odnosi se prema njemu kao prema

mlađem bratu, a jednako se drži i prema Damieniu, koji je službeno prohodao s Jackom prije danas točno dva i pol tjedna. (Svi to znamo zato što je Damien apsurdno romantičan i slavi te polutjedne obljetnice jednako kao i tjedne. Da, svima nam se riga od toga. Onako simpatično.)

"Halo! Kad smo kod poklona!" rekla je Shaunee.

"Ma da, donesi tu premašnastu kutiju ovamo na stol za darove, pa da ih Zoey više krene otvarat", rekla je Erin.

Čula sam kako je Jack prišapnuo Damieniu:

"Premašnastu?" i ulovila Damienov susretljivi pogled, kad je smirio Jacka riječima:

"Ne, savršena je!"

"Odnijet ću je ja do stola i prvu otvoriti." Uzela sam mu paket iz ruke, brzo otišla do stola i počela pažljivo otpetljivati preogromnu zelenu svjetlucavu mašnu s crvene folije, govoreći: "Mislim da ću sačuvati ovu mašnu jer mi je jako cool."

Damien mi je namignuo u znak zahvalnosti. Čula sam kako se Erik i Shaunee smijuckaju, i uspjela sam jedno od njih trknuti nogom, od čega su oboje ušutjeli. Stavila sam mašnu na stranu, odmotala i otvorila kutijicu i iz nje izvukla...

O, pobogu.

"Snježna kugla", rekla sam, trudeći se zvučati sretno. "U kojoj je snjegović." Okej, snježna kugla sa snjegovićem nije rođendanski poklon. Nego božićni ukras. Kičast božićni ukras, k tome.

"Aha! Aha! A slušaj samo što svira!" rekao je Jack, praktički skakućući u mjestu od uzbuđenja kad mi je uzeo kuglu iz ruke i navrnio vijak u podnožju tako da je melodija "Frosty the Snowman" počela bolesno jeftinim i neugodenim notama zveckavo svirati oko nas.

"Hvala ti, Jack. Stvarno je lijepa", slagala sam.

"Drago mi je da ti se sviđa", rekao je Jack. "To je svojevrsna tema tvog rođendana."

Zatim je načas pogledao Erika i Damiena. Sva trojica široko su se osmijehnuli jedan drugome kao mali mangupi. Prisilila sam se na osmijeh.

"A, čuj, dobro. Onda bolje da prijedem na otvaranje idućeg poklona."

"Moj je idući na redu!"

Damien mi je pružio dugu, meku kutiju.

Ne skidajući osmijeh s lica, krenula sam otvarati kutiju, premda nisam mogla žarko ne poželjeti da se pretvorim u mačku, frknem i šmugnem odavde.

Drugo poglavlje

"Uuu, prekrasan je!" Pogladila sam presavijeni materijal šala, istinski šokirana što sam zapravo dobila cool dar.

"Od kašmira je", rekao je Damien, pun sebe.

Izvadila sam ga iz kutije, oduševljena time što je šik, svjetlucave bež boje, za razliku od uobičajenih crvenih ili zelenih božićdanskih poklona koje obično dobivam. A onda sam se skamenila, shvativši da sam se prerano oduševila.

"Vidiš porub od izvezenih snjegovića?" rekao je Damien. "Zar nisu preslatki?"

"Aha, preslatki", rekla sam. Nego što, za Božić su preslatki. Za rođendanski poklon, eh, ne baš.

"Okej, sad smo mi na redu", rekla je Shaunee i pružila mi veliku kutiju neuredno umotanu u zelenu foliju s božićnim drvcima.

"I nismo slijedile temu snjegovića", rekla je Erin, mršteći se na Damiena.

"Aha, nitko nam nije rekao", namrštila se i Shaunee na Damiena.

"Ma nema beda!" rekla sam mrvicu prebrzo i preoduševljeno, a onda počela derati njihov paket.

Unutra je bio par crnih kožnih stiletto čizama koje bi bile potpuno cool i šik i fenomenalne... da nisu imale kričava Božićna drvca, pa još s crveno-zlatnim ukrasima, prišivena na saru svake čizme. Ove se mogu nositi jedino za Božić. Zbog čega je definitivno jadan božićdanski poklon.

"O, hvala." Pokušala sam zvučati presretno. "Fakat su slatke."

"Sto godina smo ih tražile", rekla je Erin.

"Aha, obične čizme ne bi odgovarale gospodični Rođenoj Na Dvadeset Četvrti", rekla je Shaunee.

"Ne, nikako. Obične stare crne kožne stiletto čizme nikako ne bi odgovarale", rekla sam, dok mi je dolazilo da zaplačem.

"Hej, ostao ti je još jedan poklon."

Erikov me glas izvukao iz crne rupe depresije oko božićdanskog poklona.

"O, još nešto?" Nadala sam se da je samo u mojim ušima ton moga glasa zvučao kao da kaže: "O, još jedan tragično nepoklonski poklon?"

"Aha, još jedanput nešto sasvim drugo." Gotovo stidljivo mi je pružio vrlo sitnu kutijicu pravokutnog oblika. "Stvarno se nadam da će ti se svidjeti."

Bacila sam pogled na kutiju prije nego što sam je uzela i gotovo ciknula od sretne iznenađenosti.

Erik je u ruci držao poklon umotan u srebrno-zlatni papir s etiketom Vrhanskog nakita Moody's, elegantno zalijepljenom na sredinu. (Kunem se da sam negdje u pozadini začula kako zborna pjevanje haleluje doseže krešendo.)

"Iz Moody'sa je!" Sva sam se zadihala, ali nisam si mogla pomoći.

"Nadam se da će ti se svidjeti", ponovio je Erik, podigao ruku u pružio mi srebrno-zlatnu kutijicu kao blistavo blago.

Rastrgala sam krasan omot i otkrila crnu baršunastu kutijicu. Baršunastu. Kunem se. Od pravog baršuna. Zagrizla sam si usnu da se ne počnem smijuckati, zadržala dah i otvorila je.

Prvo sam ugledala blistavi lančić od platine. Nijema od sreće, pogledom sam ispratila lančić do prekrasnih bisera usađenih u izdašni baršun. Baršun! Platina! Biseri! Uzela sam zrak da mogu oduševljeno početi s obožedragihvalatiErikfakatsinajboljidečkonasvijetu kad sam shvatila da biseri imaju nekako čudan oblik. Da nisu defektni? Da nije fenomenalno ekskluzivna i bajoslovno skupa Prodavaonica vrhunskog nakita Moody's prevarila mog dečka? A onda sam shvatila što to vidim.

Biseri su bili u obliku snjegovića.

"Sviđa ti se?" upitao me Erik. "Kad sam je ugledao, praktički mi je viknula da je za Zoeyn rođendan, pa sam ti je morao uzeti."

"Ma da. Sviđa mi se. Kad je, eh, jedinstvena", uspjela sam reći.

"Upravo je Erik smislio temu snjegovića!" sretno je ciknuo Jack.

"Pa, nisu oni baš neka tema", rekao je Erik, dok su mu obrazi blago rumenjeli. "Samo su mi se učinili malo drugačiji od onih tipičnih srdaca i tome sličnog što svi već dobivaju."

"Aha, srca i tome slično bilo bi tako obično rođendanski. Tko bi još to htio?" rekla sam.

"Daj da ti je stavim", rekao je Erik.

Nisam imala druge nego da odmaknem kosu i pustim Eriku da stane iza mene i prikvači mi istančani lančić oko vrata. Osjetila sam kako mi se snjegović teško i odurno blagdanski objesio točno iznad dekoltea.

"Slatka je", rekla je Shaunee.

"I jako skupa", rekla je Erin. Obje Blizanke zrcalno su kimnule glavama, odobravajući. "Savršeno ide uz moj šal", rekao je Damien.

"I uz moju snježnu kuglu!" dodao je Jack.

"Onda je to definitivno tema božičnog rođendana", rekao je Erik i stidljivo pogledao Blizanke, koje su mu uzvratile širokim osmjesima oprosta.

"Da, da, to je svakako tema božičnog rođendana", rekla sam opipavajući bisernog snjegovića. Zatim sam svima uputila vrlo vedar, vrlo umjetan osmijeh. "Hvala, ljudi. Stvarno sam vam zahvalna na vremenu i trudu koje ste utrošili da mi pronađete tako posebne darove. Ozbiljno vam kažem." I zaista sam im to ozbiljno kazala. Možda su mi darovi bili odurni, ali namjere koje su izražavali bile su mi nešto totalno drugačije.

Nimalo ne sluteći ništa od toga, prijatelji su se skupili oko mene i svi smo se nekako nespretno grupno zagrlili i onda prasnuli u smijeh. Upravo tada vrata su se otvorila i svjetlo iz hodnika ljesnula je s vrlo plave, vrlo bujne frizure.

"Evo."

Na svu sreću, refleksi novopečene vampyrice bili su mi dosta dobri, pa sam ulovila kutiju koju mi je dobacila.

"Stigla ti je pošta dok si se tu provodila sa svojim društvom debila", podrugnula se.

"Gubi se, Afroditu, vještichurino", rekla je Shaunee.

"Dok te nismo polile vodom, pa da se rastopiš", dodala je Erin.

"Šta god", rekla je Afroditu. Počela se okretati da ode, ali zastala je i uputila mi širok, nevin smiješak, te dodala: "Lijepa ti je ogrlica sa snjegovićem." Pogledi su nam se susreli i kunem se da mi je namignula prije nego što je zabacila kosu i odlepršala dalje, dok je smijeh ostao poput izmaglice u zraku iza nje.

"Stvarno je totalna kuja", rekao je Dumien.

"Čovjek bi pomislio da bi Afroditu naučila lekciju nakon što si joj ti oduzela Kćeri Mraka, a Neferet proglasila da joj je Božica uskratila svoje darove", rekao je Erik. "Ali ta djevojka se nikad neće promijeniti."

Oštro sam ga pogledala. To kaže Erik Night, njen bivši dečko. Nisam trebala naglas izgovoriti te riječi. Kad je Erik brže-bolje odmaknuo pogled od mene, znala sam da su mi se sasvim dobro vidjele u očima.

"Ne daj joj da ti pokvari rođendan, Z", rekla je Shaunee. "Ignoriraj mrsku kučku. Kao i svi ostali", rekla je Erin.

Erin je imala pravo. Otkako je Afroditu zbog svoje sebičnosti javno bila svrgnuta s mjesta predvodnice Kćeri Mraka, najprestižnije učeničke zajednice u školi, a položaj Glavne Kćeri Mraka prešao je na mene, baš kao i školovanje za buduću svećenicu, izgubila je status najpopularnije i najmoćnije početnice. Naša Nadsvećenica Neferet, ujedno i moja mentorica, jasno je dala do znanja da je naša božica Nyx uskratila Afroditu naklonost. U biti, Afroditu se sad izbjegavalo onako kako ju se nekada stavljalalo na dobri stari pijedestal popularnosti i obožavalo.

Ja sam, nažalost, znala da se u toj priči krije više toga nego što su svi ostali mislili. Afroditu se poslužila svojim vizijama, koje joj očito nisu bile oduzete, da spasi moju baku, kao i Heathu, mog ljudskog dečka. Dobro, bila je antipatična i sebična za vrijeme spašavanja, ali svejedno. Heath i baka ostali su na životu, a dobar dio zasluga za to morao se pripisati Afroditu.

K tome, nedavno sam otkrila da Neferet, naša Nadsvećenica, moja mentorica, najveći vampovski uzor u školi, također nije onakva kakvom se

čini. Zapravo, počinjala sam vjerovati da je Neferet po svoj prilici jednako zla koliko i moćna.

Mrak nije uvijek isti što i zlo, baš kao što ni svjetlo ne donosi uvijek dobro. Riječi koje mi je Nyx kazala na dan kad sam bila Obilježena proletjele su mi glavom, kao dobar sažetak problema s Neferet. Nije bila onakva kakvom se čini.

A to nikome nisam mogla reći, ili barem nikome tko živi (što mi je ostavilo neumrlu najbolju prijateljicu s kojom nisam uspjela razgovarati već cijelih mjesec dana). Sva sreća da već cijelih mjesec dana nisam razgovarala ni s Neferet. Otputovala je u zimsko odmaralište u Europi i trebala se vratiti tek za Novu godinu. Računala sam da ću dotad smisliti plan za izlaženje na kraj s njom nakon što se vrati. Zasad mi se plan sastojao samo od toga: od smišljanja plana. Što mi nije bio nikakav plan, Sranje.

"Hej, što je u kutiji?" rekao je Jack, povlačeći me iz misaone more natrag u moru božićdanske proslave,

Svi smo pogledali u smeđi papirnati paket koji sam i dalje držala u rukama.

"Nemam pojma", rekla sam.

"Kladim se da je još jedan rođendanski poklon!" ciknuo je Jack. "Otvori ga!"

"Ojoj..." rekla sam.

Ali kad su me prijatelji zbunjeno pogledali, sva sam se posvetila odmotavanju. U običnoj smeđoj kartonskoj kutiji nalazio se još jedan paket, ovaj umotan u prekrasan papir boje lavande.

"To je stvarno još jedan rođendanski poklon!" zacičao je Jack. "Pitam se od koga je", pridometnuo je Damien.

Upravo sam se i sama to upitala, pomislivši da me papir podsjeća na baku, nastanjenu na fenomenalnoj plantaži lavande. Ali zašto bi mi ona poslala poklon poštom kad se idem naći s njom kasnije večeras?

Otkrila sam glatku bijelu kutiju, koju sam otvorila. U njoj je bila još jedna, mnogo manja bijela kutija tijesno umetnuta u hrpu krep-papira boje lavande. Dok me znatiželja sasvim ubijala, izvadila sam kutijicu iz gnijezda od papirnate lavande. Nekoliko je papirića ostalo prilijepljeno od statičkog elektriciteta za dno netom oslobođene kutijice, pa sam ih otrla prije nego što sam je otvorila. Dok su lepršali prema stolu, virnula sam u kutiju i zgranuto oštro udahнула. Na podlozi od bijelog pamuka ležala je najljepša srebrna narukvica koju sam u životu vidjela. Izvadila sam je, uzdišući i diveći se svjetlucavim privjescima. Bilo je zvjezdača, morskih školjki i konjica, a sve su ih razdvajala preslatka srebrna srdašca.

"Apsolutno je savršena!" rekla sam, navlačeći je na ruku. "Pitam se tko mi ju je poslao." Smijući se, okretala sam zapešće ovamo i onamo, puštajući da se plinska rasvjeta, koja je tako godila našim osjetljivim početničkim očima,

odbija s ulaštena srebra i ljeska poput brušenih dragulja. "Sigurno baka, ali to me čudi jer ćemo se naći za svega..." i uto sam shvatila da su svi totalno, apsolutno, nelagodno ušutjeli.

Prešla sam pogledom sa zapešća na prijatelje. Izrazi lica bili su im u rasponu od zgranutog (Damien), ozlojeđenog (Blizanke) do ljutitog (Erik).

"Što?"

"Evo", rekao je Erik i pružio mi čestitku koja je očito ispala iz kutije zajedno s komadićima krep-papira.

"O..." rekla sam, smjesta prepoznavši taj švrakopis. Ma, kvragu! Bilo je od Heatha. Poznatijeg kao dečko br. 2. Dok sam čitala kratku poruku, osjećala sam kako mi se lice žari i znala sum da poprima totalno neprivlačnu nijansu jarkocrvene.

Zo - SRETAN RODENDAN Znam kako mrziš one jadne božićdanske poklone koji pokušavaju skrpat tvoj ročkas i Božić, pa sam ti poslao nešto što znam da će ti se svidjeti. Hej! Nema nikakve veze s Božićem! Mislím ono! Mrzim glupe Kajmanske otoke i ovaj dosadni odmor s roditeljima i brojim dane do kad ću opet biti s tobom. Vidimo se 26-og! U srcu si mi! Heath

"O", ponovila sam, totalno debilno.

"Od Heatha je, je li." Došlo mi je da u zemlju propadnem.

"Molim te. Daj molim te. Zašto nisi nikome rekla da ne voliš rodendanske poklone koji imaju ikakve veze s Božićem?" upitala me Shaunee na svoj uobičajeno neuvijen način.

"Pa da, samo si trebala to spomenuti", rekla je Erin.

"Eh..." rekla sam jezgrovito.

"Nama su snjegovići djelovali kao zgodna tema, ali nisu ako mrziš božićne stvari", rekao je Damien.

"Ne mrzim božićne stvari", uspjela sam reći.

"Ja volim snježne kugle", tiho je rekao Jack, izgledajući kao da će briznuti u plač. "Veseli me snijeg u njima."

"Izgleda da Heath zna više od nas o tome što se tebi sviđa." Erikov je glas bio suh i lišen emocija, ali oči su mu bile tamne od povrijeđenosti, od čega mi se želudac stisnuo.

"Ne, Erik, nije tako", brzo sam rekla i primakla mu se za korak.

Ustuknuo je kao da imam nekakvu gadnu boleštinu koju bih mu mogla prenijeti, što me odjednom stvarno razljutilo. Nisam mu ja kriva što me Heath poznaje od trećeg osnovne i što je još prije hrpu godina skužio da mi smeta kad se miješaju božićdanski pokloni. Okej, da, on zna stvari o meni koje ostali ne znaju. Nema ničega čudnog u tome! Dečko je u mom životu proveo već sedam godina. Erik i Damien, Blizanke i Jack u životu su mi bili svega dva mjeseca, ili manje. Na koju foru sam ja za to kriva?

Teatralno napadno pogledala sam na sat.

"Trebam se naći s bakom u Starbucksu za petnaest minuta. Bolje da ne zakasnim." Otišla sam do vrata, ali zastala sam prije nego što sam izašla iz sobe. Okrenula sam se i pogledala svoje okupljene prijatelje. "Nisam nikoga htjela povrijediti. Žao mi je ako vam je sada neugodno zbog Heathove poruke, ali nisam ja za to kriva. I jesam, rekla sam nekome da mi nije drago kad mi ljudi žele pomiješati rođendanske poklone s božićnim, rekla sam Stevie Rae."

Treće poglavlje

Starbucks u Utica Squareu, šminkerskom otvorenom šoping-centru smještenom niz ulicu od Kuće Noći, bio je puno posjećeniji nego što sam očekivala. Mislim ono, dobro, bila je neobično topla zimska večer, ali jednako je tako bio 24. prosinca, a i gotovo devet sati. Očekivalo bi se da ljudi već budu doma i pripremaju se za vizije medenjaka i čega već ne, umjesto da se motaju po gradu i traže porciju kofeina.

Ne, strogo sam se opomenula, neću biti loše volje za baku. Jedva da se vidam s njom, i neću pokvariti to malo vremena koje imamo skupa. K tome, baka je totalno kužila činjenicu da su božićdanski darovi jadni. Uvijek bi mi poklonila nešto jedinstveno i prekrasno kao što je i ona sama.

"Zoey! Tu sam!"

Ugledala sam bakine ruke kako mi mašu sa suprotnog kraja terase Starbucksu uz pločnik. Ovaj put nisam morala složiti lažan osmijeh na licu. Nalet sreće koji je pogled na nju uvijek stvarao u meni bio je autentičan i natjerao me u brzo promicanje kroz gužvu da što prije stignem do nje.

"O, Zoeybird! Tako sam te se uželjela, u-we-tsi-a-ge-ya!" Riječ za kćer na jeziku Cherokeeja cijelu me obujmila, zajedno s bakinim toplim, poznatim rukama koje su odisale slatkim, smirujućim mirisom lavande i doma. Privila sam se uz nju, upijajući ljubav, sigurnost i prihvaćanje.

"I ja sam se tebe uželjela, bako."

Još jedanput me čvrsto zagrlila, a onda odmaknula i pridržala pred sobom.

"Daj da te vidim. Da, jasno mi je da ti je sedamnaest godina. Izgledaš daleko zrelije, a mislim da si malo i viša nego dok ti je bilo tek šesnaest."

Iscerila sam se.

"Ma, bako, znaš da uopće ne izgledam drugačije."

"Naravno da izgledaš. Godine uvijek dodaju ljepotu i snagu izvjesnom tipu žene, a ti si taj tip."

"Kao i ti, bako. Izgledaš izvrsno!"

Nisam to samo tako rekla. Baka je imala koju milijardu godina, ili barem više od pedeset, ali meni je izgledala potpuno pošteđena starenja. Okej, ne pošteđena starenja kao vampovske žene koje s pedeset i nešto (ili sto pedeset i nešto) izgledaju kao da im je dvadeset i nešto. Baka je bila preslatko ljudsko biće, pošteđeno starenja, uz gustu sijedu kosu i drage smeđe oči.

"Stvarno bih voljela da nisi morala prikriti svoje krasne tetovaže kad si se išla tu naći sa mnom." Baka je načas položila prste na moj obraz, koji sam na brzinu natrčkala debelim slojem korekcijske šminke koji početnici moraju nanijeti kad izlaze iz kampusa Kuće Noći. Da, ljudi su znali da vampyri postoje, odrasli se vampovi nisu prikrivali. Ali za početnike su vrijedila drugačija pravila. Što je valjda imalo smisla, tinejdžeri se ne znaju uvijek postaviti kako treba u konfliktnim situacijama, a ljudski je svijet stvarno imao sklonost dolaziti u konflikte s vampyrima.

"A tako ti je to. Pravila su pravila, bako", odmahnula sam na to.

"Nisi prikrila i prekrasne Biljege na vratu i ramenu, je li?"

"Ne, zato nosim ovu jaknu." Obazrela sam se da se uvjerim da nas nitko ne gleda, a onda zagladila kosu i zbacila jaknu s ramena, otkrivajući njenu pogledu safirni čipkasti uzorak na stražnjoj strani vrata i ramenu.

"O, Zoeybird, kako je to samo čarobno", tiho je rekla baka. "Tako sam ponosna što te božica izabrala kao posebnu i tako jedinstveno Obilježila."

Opet me zagrlila, a ja sam se privila uz nju, nevjerojatno sretna što je imam u svom životu. Prihvaćala me kao mene. Nije joj bilo bitno što se pretvaram u vampyricu. Nije joj bilo bitno što već doživljavam krvožednost i što imam moć manifestiranja svih pet elemenata: zraka, vatre, vode, zemlje i duha. Baki sam ja bila njena istinska u-we-tsi-a-ge-ya, kći njena srca, a sve ostalo što dolazi u kompletu sa mnom samo su sekundarne stvari. Bilo mi je čudno i čudesno da ona i ja možemo biti tako bliske i tako slične kad je njena prava kći, moja mama, tako potpuno različita.

"Tu li si. Koji grozni krkljanac u prometu. Mrzim odlaziti iz Broken Arrowa i probijati se do Tulse dok traju blagdanske gužve."

Kao da sam je mislima uspjela nekako tragično prizvati, majka mi je već prvim riječima došla kao hladan tuš na sreću. Baka i ja pustile smo se iz zagrljaja i ugledale moju mamu kako stoji pokraj našeg stola s pravokutnom kutijom iz pekare i umotanim poklonom.

"Mama?"

"Linda?"

Baka i ja progovorile smo uglas. Nije me iznenadilo što baka djeluje jednako šokirana kao i ja zbog iznenadne pojave moje majke. Baka nikad ne bi pozvala moju majku a da mi ne kaže. Obje smo imale totalno jednako

mišljenje o mojoj majci. Prvo, bile smo tužne zbog nje. Drugo, žarko smo željele da se promijeni. Treće, znale smo da se vjerojatno neće.

"Čemu takvo iznenađenje. Kao da ne bih došla na rođendansku proslavu vlastite kćeri?"

"Ali, Linda, kad smo razgovarale prošli tjedan rekla si da namjeravaš rođendanski poklon Zoey poslati poštom", rekla je baka, izgledajući onoliko ozlojeđeno koliko sam se ja osjećala.

"To je bilo prije nego što si rekla da se ideš tu naći s njom", rekla je mama baki, a onda me mrko pogledala. "Nije da me Zoey osobno pozvala, ali navikla sam se već na činjenicu da imam neobzirnu kćer."

"Mama, nisi me nazvala mjesec dana. Kako da te onda bilo kamo pozovem?" Nastojala sam održati neutralan ton glasa. Stvarno nisam htjela da se bakin posjet izrodi u tešku dramsku scenu, ali mama mi nije rekla ni deset rečenica, a već mi je totalno išla na neku stvar. Izuzev one glupe božićno-rođendanske čestitke koju mi je poslala, jedini doticaj koji sam imala s mamom dogodio se kad su ona i njen odvratni muž, poočaj, prije mjesec dana došli na roditeljski posjet u Kuću Noći. Što je ispala apsolutna noćna mora. Poočaj, ujedno i Starješina Crkve Naroda vjernih, ponašao se ograničeno, prepotentno i zadrto, kao i obično, zbog čega je na kraju u biti dobio nogom u tur uz poruku da se nikad više ne vrati. Kao i obično, moja je mama otrčkarala za njim kao dobra, pokorna ženica.

"Zar nisi dobila moju čestitku?" Mamin krhki ton počeo se lomiti pod mojim čvrstim pogledom.

"Da, mama. Jesam."

"Eto vidiš da sam mislila na tebe."

"Okej, mama."

"Znaš, mogla bi i ti tu i tamo nazvati svoju majku", rekla je pomalo suzno.

Uzdahnula sam.

"Oprosti, mama. Kad mi je u školi prava ludnica od završnih ispita i svega."

"Nadam se da dobivaš dobre ocjene u toj školi."

"Dobivam, mama." Zbog nje sam se u isti mah osjetila i tužno i osamljeno i ljutito.

"Pa, dobro onda." Mama je obrisala oči i sva se ušeptrljala oko paketa koje je donijela. Očito usiljeno, vedrim je glasom dodala: "Hajde, daj da svi sjednemo. Zoey, još trenutak, pa možeš otići u Starbucks i donijeti nam nešto da popijemo. Baš dobro da me tvoja baka pozvala. Kao i obično, nitko se drugi nije sjetio donijeti tortu."

Sjele smo i mama se uhvatila u koštac s trakom na kutiji iz pekare. Dok je bila zauzeta time, baka i ja razmijenile smo pogled potpunog razumijevanja. Ja sam znala da nije pozvala mamu, a ona da ja apsolutno mrzim

rođendanske torte. Pogotovo jeftine, preslatke torte koje je moja mama uvijek naručivala iz slastičarnice.

Sa zgroženom fascinacijom, s kakvom se obično zuri u automobilske nesreće, gledala sam kako mama otvara kutiju iz slastičarnice i otkriva malu, četvrtastu, jednoslojnu bijelu tortu. Najobičnije Sretan rođendan bilo je napisano crvenom bojom koja je išla uz ukrasne crvene grudice u svakom kutu. Sve je bilo preliveno zelenom glazurom.

"Zar ne izgleda dobro? Lijepo i božićno", rekla je mama dok je pokušavala ukloniti naljepnicu pedesetpostotnog sniženja s poklopca kutije. A onda se ukočila i pogledala me napadno razrogačenim očima. "Ali ti više ne slaviš Božić, zar ne?"

Pronašla sam onaj lažni osmijeh kojim sam se ranije služila i ponovno ga zalijepila na lice.

"Slavimo Badanj, odnosno zimski solsticij, koji je bio prekjučer."

"Kladim se da je kampus prekrasan ovih dana." Baka mi se osmjehnula i potapšala me po nadlanici.

"Zašto bi kampus bio prekrasan?" Mami se vratio onaj britki ton. "Ako ne slave Božić, zašto bi kitili božićna drvca?"

Baka me preduhitrila objašnjenjem.

"Linda, Badanj se slavio puno prije Božića. Ljudi su u davnini tisućama godina kitili božićna drvca." Izrekla je te riječi s blagim sarkazmom. "Kršćani su prihvatili taj običaj od pogana, a ne obrnuto. Zapravo, Crkva je izabrala dvadeset peti prosinca kao datum Isusova rođenja kako bi se poklopio s proslavama Badnja. Ako se sjećaš, dok si bila mala, svake smo godine kotrljale češere u maslacu od kikirikija, vješale jabuke, kokice i brusnice u nisku i kitile drvo pred kućom koje sam oduvijek zvala našim badanjskim drvcom, zajedno s unutarnjim božićnim drvcom." Baka je svojoj kćeri uputila nekako tužan, nekako zbunjen smiješak, a onda se opet obratila meni. "Onda, jeste li kitili drveće u kampusu?"

Kimnula sam.

"Jesmo, izgleda fantastično, a i ptice i vjeverice su se potpuno raspametile."

"Eto, a da otvoriš svoje poklone, pa da možemo pojesti tortu s kavom?" rekla je mama, ponašajući se kao da baka i ja nismo ništa rekly. Baka se ozarila.

"Da, već mjesec dana jedva čekam da ti ovo poklonim."

Sagnula se i izvadila dva poklona ispod svoje strane stola. Jedan je bio velik i umotan u šator šarenog (i definitivno ne božićnog) ukrasnog papira. Drugi je bio veličine knjige i omotan krep-papirom bež boje, kakav se dobiva u šik buticima.

"Prvo otvori ovaj." Baka je gurnula šatorski poklon prema meni, a ja sam ga željno odmotala i ispod papira otkrila čaroliju djetinjstva.

"O, bako! Puno ti hvala!" Zarila sam lice u jarki cvat biljke lavande koju je presadila u purpurni glineni lonac i duboko udahнула. Aroma te prekrasne biljke donijela mi je slike lijelih ljetnih dana i izleta s bakom. "Savršena je", rekla sam.

"Morala sam je na brzinu uzgojiti u stakleniku da ti cvate. E, da, trebat će ti i ovo." Baka mi je pružila papirnatu vrećicu. "Unutra ti je svjetiljka za rast, zajedno sa stalkom, pa se možeš pobrinuti da dobiva dovoljno svjetla a da pritom ne moraš otvarati zavjese u svojoj sobi i mučiti svoje oči."

Široko sam joj se osmjehnula.

"Na sve misliš." Bacila sam pogled na mamu, i vidjela joj na licu onaj blijedi pogled za koji sam znala da znači kako bi joj bilo draže da je negdje drugdje. Došlo mi je da je upitam zašto se uopće potrudila doći, ali bol mi je stisnula grlo, što me iznenadilo. Mislila sam da sam odrasla toliko da me više ne može povrijediti. Izgleda da stvarna istina sedamnaeste godine nije značila odraslost koju sam zamišljala.

"Evo, Zoeybird, donijela sam ti još nešto", rekla je baka i pružila mi poklon u krep-papiru. Bilo mi je jasno da je primijetila kako je mama odlučno umuknula, pa je, kao i obično, pokušavala nadoknaditi roditeljsku manjkavost svoje kćeri.

Progutala sam knedlu koja mi se skupila u grlu, odmotala poklon i otkrila knjigu u kožnom uvezu, očito staru ko Biblija. Zatim sam primijetila naslov i zgranula se.

"Draculaf Nabavila si mi staro izdanje Dracule!"

"Pogledaj stranicu s podacima o tiskanju, srce", rekla je baka, dok su joj oči oduševljeno blistale. Okrenula sam stranicu s impresumom i nisam mogla vjerovati svojim očima.

"Omojbože! To je prvo izdanje!"

Baka se sretno smijala.

"Okreni još nekoliko stranica."

Poslušala sam je i pronašla Stokerov potpis, napisan u dnu naslovne stranice, s datumom, siječanj 1899.

"To je potpisano prvo izdanje! Pa sigurno te stajalo milijarde!" Bacila sam se baki oko vrata i čvrsto je zagrlila.

"Zapravo, pronašla sam knjigu u vrlo trošnom antikvarijatu pred zatvaranjem. Dobila sam je budzašto. Napokon, to je samo prvo izdanje Stokerova američkog izdanja."

"Nepojmljivo je cool, bako! Puno ti hvala."

"Pa, znam koliko voliš tu jezovitu staru priču, a u svjetlu skorašnjih događaja smatrala sam da bi bilo ironično smiješno da dobiješ potpisano izdanje", rekla je baka.

"Jesi li znala da se jedna vampyrica Utisnula na Brama Stokera, pa je zato napisao knjigu?" oduševljeno sam rekla dok sam krajnje pažljivo listala debele stranice, pregledavajući stare ilustracije, koje su doista bile jezovite.

"Pojma nisam imala da je Stoker imao vezu s nekom vampyricom", rekla je baka.

"Ne bih nazvala vezom kad te jedan vampyr ugrize i zatim te općini vradžbinama", rekla je moja majka.

Baka i ja pogledale smo je. Uzdahnula sam.

"Mama, krajnje je moguće da ljudsko biće i vampyr imaju vezu. O tome se kod Utiskivanja i radi."

Dobro, radi se i o krvožednosti i žešćoj požudi, zajedno s tjelesnom sponom koja te može prilično ošamutiti, sve sam to znala iz svog iskustva s Heathom. Ali nisam imala namjeru to spomenuti mami. Majka je zadrhtala kao da joj je nešto ogavno upravo prešlo prstom uz kralježnicu.

"Meni to zvuči odvratno."

"Majko. Zar ne shvaćaš da su preda mnom dva vrlo konkretna izbora za budućnost? Jedan bi bio da postanem to stvorenje koje je tebi odvratno. Drugi bi bio da u nekom trenutku u iduće četiri godine umrem." Nisam htjela započinjati o tome s njom, ali ozbiljno mi je išlo na jetra njeno držanje.

"Onda, bi li ti bilo draže da sam mrtva, ili da postanem odrasla vampyrica?"

"Nijedno od toga, naravno", rekla je.

"Linda", baka me primila za nogu pod stolom i stisnula. "Zoey ti samo želi reći da trebaš prihvatiti nju i njenu novu budućnost, i da je pogađa tvoje takvo držanje."

"Moje držanje!" Mislila sam da će mama započeti jednu od svojih tirada u stilu "zašto sam ti uvijek ja za sve kriva", ali umjesto toga me iznenadila kad je duboko udahnula i zatim me pogledala ravno u oči. "Nisam te htjela povrijediti, Zoey."

Načas je izgledala kao nekada, kao onu mama koja mi je bila prije nego što se udala za Johna Heffera i pretvorila se u Savršenu Stepfordsku Crkvenu Suprugicu, i osjetila sam kako mi se srce stišće.

"Samo, ipak si me povrijedila, mama", začula sam sebe kako govorim.

"Žao mi je", rekla je. Zatim je ispružila ruku prema meni. "A da opet pokušamo s tom proslavom rođendana?"

Stavila sam ruku u njenu, osjećajući opreznu nadu. Možda je stvarno dio moje nekadašnje mame preostao u njoj. Mislim ono, došla je sama, bez poočaja, što je već bilo praktički ravno čudu. Stisnula sam joj ruku i osmjehnula se.

"Sviđa mi se prijedlog."

"Dobro, onda bolje otvori poklon, pa da se počastimo tortom", rekla je mama i gurnula prema meni kutiju koja je stajala do zasad (na svu sreću) netaknute torte.

"Okej!" Pokušala sam zadržati oduševljenje u glasu, premda je poklon bio umotan u papir s mračnim prikazom djeteta u jaslicama. Osmijeh mi se zadržao sve dok nisam prepoznala bijele kožne korice i listove bočno premazane zlatom. Dok mi se srce spuštalo u pete, okrenula sam knjigu i pročitala: *Sveta riječ, izdanje Naroda vjernih*, otisnuto skupim zlatnim kurzivom na prednjim koricama. Pogled mi je privuklo još jedno svjetlucanje kičastog zlata. Na dnu naslovnice pisalo je: *Obitelj Heffer*. U prednje stranice knjige bila je umetnuta crvena traka od baršuna sa zlatnom resicom za označavanje stranica, pa sam, ne bih li dobila na vremenu i sjetila se nečega što bih rekla umjesto "kako istinski odvratni poklon", pustila da se knjiga otvori na tom mjestu.

Zatim sam trepnula, nadajući se da su me to samo oči prevarile pri čitanju. Ne. Stvarno je tako pisalo. Knjiga se otvorila na stranici s obiteljskim rodoslovnim stablom. Čudnim, unatrag ukošenim rukopisom ljevaka koji sam smjesta prepoznala kao poočajev bilo je upisano ime moje mame, LINDA HEFFER. Od njega je vodila crta i povezivala ga s imenom JOHN HEFFER, a sa strane je pisao datum njihova vjenčanja. Ispod njihovih imena, upisana kao da smo njihova djeca, pisala su imena moga brata, moje sestre i mene.

Okej, moj biološki tata Paul Montgomery ostavio nas je dok sam još bila malo dijete i smjesta se izgubio s lica zemlje. Tu i tamo od njega bi stigao ček s bijedno malom alimentacijom bez adrese pošiljatelja, ali izuzev tih rijetkih prilika on nije imao mjesto u našim životima već više od deset godina. Da, bio je koma od oca. Ali on mi je bio otac, a John Heffer, koji me mrzio iz petnih žila, nije.

Podigla sam pogled s lažnog obiteljskog rodoslovlja u mamine oči. Glas mi je zazvučao nenadano suzdržano, čak smireno, ali u meni su emocije strahovito previrale.

"Što ti je bilo na pameti kad si mi odlučila ovo pokloniti za rođendan?"

Mami kao da je moje pitanje zvučalo neumjesno.

"Bila nam je namjera dati ti do znanja da još uvijek pripadaš ovoj obitelji."

"Ali ne pripadam. Nisam pripadala još odavno prije nego što sam bila Obilježena. Ti to znaš i ja to znam i John to zna."

"Tvoj otac sasvim sigurno ne..."

Podigla sam ruku daje prekinem.

"Ne! John Heffernije moj otac. On je tvoj muž, i samo je to. Tvoj izbor, ne moj. Nikad nije bio ništa više." Rana koja je krvarila u meni od trenutka kad

mi je majka prišla sada se rastvorila i podljev bijesa prolio mi se cijelim tijelom. "Evo kako stoje stvari, mama. Kad si kupovala moj poklon, trebala si kupiti nešto što smatraš da će se meni doista svidjeti, a ne nešto čime me tvoj muž mislio našopati."

"Pričaš koješta, gospodična", rekla je moja majka. Zatim je pogledom prostrijelila baku. "Na tebe je ovakva."

Baka je pogledala svoju kćer, podigla sijedu obrvu i rekla:

"Hvala, Linda, mislim da mi nikad u životu nisi rekla ništa ljepše."

"Gdje je?" upitala sam mamu.

"Tko?"

"John. Gdje je on? Nisi došla ovamo zbog mene. Došla si ovamo jer je on tražio od tebe da me ojadiš, a takvo što ni za što ne bi propustio. Zato te pitam, gdje je?"

"Ne znam o čemu ti to." Oči su joj počele zvjerati unaokolo, pune krivnje, i znala sam da sam točno pogodila.

Ustala sam i doviknula duž pločnika:

"John! Tko se zadnji skrio, magarac bio!"

Nego što, jedan se muškarac odvojio od stolica za stajanje, jednog od nekoliko njih smještenih na suprotnom kraju pločnika, pokraj ulaza u Starbucks. Proučavala sam ga pogledom dok nam je prilazio, trudeći se shvatiti što je moja majka ikada vidjela u njemu. Tip je bio totalno neugledan. Prosječne visine, tamne, prosijede kose, slabe brade, uskih ramena, žgoljavih nogu. Tek pri pogledu u oči ugledalo bi se nešto neobično, a i tada bi se otkrio tek neobičan manjak topline. Uvijek mi je bilo čudno što su jednom tako hladnom, bezdušnom čovjeku usta cijelo vrijeme prepuna religijske spike.

Stigao je do našeg stola i krenuo nešto reći, ali prije nego što je stigao progovoriti bacila sam svoj "dar" u njega.

"Slobodno zadrži. To nije moja obitelj i to nisu moja vjerovanja", rekla sam, gledajući ga ravno u oči.

"Znači, izabireš zlo i mrak", rekao je.

"Ne. Izabirem božicu punu ljubavi koja me Obilježila kao svoju vlastitu i obdarila posebnim moćima. Izabirem drugačiji put od tvoga. I to je sve."

"Kao što kažem, izabireš zlo." Položio je ruku na mamino rame, kao da joj treba njegova pomoć da ostane na stolici. Mama je položila dlan preko njegove šake i tiho šmrcnula.

Zanemarila sam ga i obratila se njoj.

"Mama, molim te da ovo više ne ponoviš. Ako me možeš prihvatiti, i ako me zaista budeš htjela vidjeti, onda me nazovi, pa ćemo se naći. Ali pretvarati se

da me želiš vidjeti samo zato što ti John govori što da radiš istinski me pogađa i nije dobro ni za jednu od nas."

"Dobro je da se supruga mužu svome podčini", rekao je John.

Došlo mi je da mu spomenem kako šovinistički i prepotentno i naprosto pogrešno to zvuči, ali odlučila sam radije ne trošiti dah, pa sam kazala:

"John, goni se kvragu."

"Htjela sam te odvratiti od zla", rekla je mama, tiho plačući.

Oglasila se moja baka. Zvučala je tužno, ali i strogo.

"Linda, žalosno je što si pronašla, a zatim i potpuno prigrlila vjerski svjetonazor koji za jedno od svojih temeljnih počela uzima nazor da različitost znači zlo."

"Vaša je kći pronašla Boga, i to ne zahvaljujući vama", poklopio ju je John.

"Ne. Moja je kći pronašla tebe, a žalosna je istina da nikada nije voljela misliti svojom glavom. Sada ti misliš umjesto nje. Ali evo jedne male neovisne misli s kojom bismo te Zoey i ja htjele ostaviti." Baka je nastavila govoriti dok mi je pružala biljku lavande i primjerak prvog izdanja Dracule, nakon čega me primila za lakat i podigla na noge. "Ovo je Amerika, a to znači da nemaš pravo misliti za nas ostale. Linda, ja se slažem sa Zoey. Ako uspiješ naći malo pameti u toj svojoj glavi i poželiš nas vidjeti zato što nas voliš takve kakve smo, onda mi se javi. U suprotnom, ne želim nikad više čuti za tebe." Baka je zastala i zgađeno odmahnula glavom prema Johnu. "A ti, za tebe nikad više ne želim čuti, kako god bilo."

Dok smo odlazile, Johnov je glas počeo šibati po nama, oštar i prodoran od bijesa i mržnje.

"Ma, čut ćete vi još za mene. Obje. Puno je dobrih, pristojnih, bogobojaznih ljudi kojima je dosta podnošenja vašeg zla, koji vjeruju da kad je previše, previše je. Nećemo još dugo živjeti rame uz rame s poklonicima mraka. Pazite što vam kažem... strpite se pa ćete vidjeti... vrijeme vam je da se pokajete..."

Četvrto poglavlje

Baka je pokušala spasiti ostatak proslave mog rođendana. Otišle smo pješice na suprotnu stranu Utica Squarea, do restorana Stonehorse, gdje smo se odlučile počastiti pristojnom rođendanskom tortom. Što je značilo da je baka popila dvije čaše crnog vina, a ja kolu uz golemu, masnu krišku vražje čokoladne torte. (Da, ironija nas je veselila. Baka nije pokušala ublažiti stvar izmišljanjem nekakvog sranja o tome da moja mama nije tako mislila... da će

doći sebi... samo joj treba vremena... bla... bla... bla. Baka je daleko praktičnija i metar skuliranija od toga.

"Tvoja je mama slaba žena koja svoj identitet može naći samo kroz muškarca", rekla je i otpila gutljaj crnog vina. "Nažalost, izabrala je istinski lošeg muškarca."

"Nikad se neće promijeniti, zar ne?"

Baka me nježno dodirnula po obrazu.

"Možda i hoće, ali iskreno sumnjam u to, Zoeybird."

"Drago mi je što mi ne lažeš, bako", rekla sam.

"Lažima se ništa ne rješava. Čak se i ne olakšava, barem ne dugoročno. Najbolje je reći istinu, a onda pošteno prionuti na raščišćavanje zbrke." Uzdahnula sam.

"Srce, imaš li ti to neku zbrku koju treba raščistiti?" upitala me baka.

"Aha, samo što nažalost nije poštena."

Plaho sam se osmjehnula baki i ispričala joj kako mi je katastrofalno prošla rođendanska proslava. Na svu sreću, uskoro smo dospjele predaleko da slušamo njegovo blebetanje. Bolio me želudac i mislila sam da ću se rasplakati sve dok nisam shvatila što to moja mila stara baka mrmlja sebi u bradu.

"Koji je to prokleti govnerski majmun."

"Bako!" rekla sam.

"O, Zoeybird, zar sam ja to naglas rekla daje muž tvoje majke prokleti govnerski majmun?"

"Jesi, bako, jesi."

Pogledala me tamnim očima koje su se krijesile.

"I neka."

"Znaš da ćeš morati riješiti cijelo to pitanje svoga dečka. Heath i Erik podnositi će jedan drugoga samo ovoliko dugo." Podigla je prste i pokazala da "ovoliko dugo" iznosi svega dva-tri centimetra.

"I hoću, ali Heath je bio u bolnici nakon cijele one stvari sa serijskim ubojicom iz koje sam ga spasila, a onda su ga roditelji mlaznim avionom prebacili na Kajmansko otočje za božićne praznike. Mjesec dana ga nisam ni vidjela. Tako da stvarno nisam imala prilike ne znam što poduzeti po pitanju Heatha i Erika."

Uživjela sam se u struganje dna tanjura, umjesto da pogledam u baku. Cijela ona stvar sa serijskim ubojicom bila je potpuno sranje. Spasila sam Heatha, ali ne od nečeg tako jednostavnog kao što bi bio sluđeni čovjek. Spasila sam ga od grupe stvorenja koju je predvodila (i vjerojatno je još uvijek predvodi) moja najbolja prijateljica, neumrla Stevie Rae. Ali nisam to mogla reći baki, nisam to mogla reći nikome, jer je iza svega stajala Nadsvećenica Kuće

Noći, moja mentorica Neferet, koja je pak bila daleko previdovita za moje dobro. Izgleda da ne može čitati moje misli, bar ne naročito dobro, ali ako kažem nekome, i ona njemu/njoj pročita misli, svi ćemo se naći u teškoj gabuli.

Toliko o stresu.

"Možda najbolje da se vratiš doma i popraviš situaciju", rekla je baka. Onda je dodala, vidjevši kako sam je zaprepašteno pogledala: "Mislim, da popraviš situaciju oko božićdanskih poklona, a ne oko Heatha i Erika."

"A, dobro. Ma da, trebala bih." Zastala sam, razmišljajući o tome što je upravo rekla. "Znaš, stvarno mi se pretvorila u dom."

"Znam." Osmjehnula se. "I drago mi je zbog tebe. Pronalaziš svoje mjesto, Zoeybird, i ponosim se tobom."

Baka me otpratila do parkirališta, gdje mi je stajala starinska Volkswagenova buba, i zagrlila me na rastanku. Opet sam joj zahvalila na sjajnim poklonima, i ni ona ni ja nismo spomenule moju majku. Jednostavno ima stvari koje nema smisla spominjati. Kazala sam baki da se vraćam u Kuću Noći da popravim situaciju s prijateljima, a to sam i namjeravala. Ali, umjesto toga, zatekla sam se kako se vozim prema centru. Opet.

U proteklih sam mjesec dana, svake noći kad bih uspjela smisliti neki jadan izgovor ili se samostalno iskrasti, vrebala sam po ulicama gradskog centra Tulse. Vrebala... podsmjehnula sam se samoj sebi. Izvrsne li riječi za opis moje potrage za Stevie Rae, mojom najboljom prijateljicom, koja je umrla prije mjesec dana, a zatim postala neumrla.

Da, to je bilo upravo tako čudno kao što je i zvučalo.

Počelnici umiru. Svi smo to znali. Nazočila sam smrtima dvoje od troje koji su umrli otkako sam došla u Kuću Noći. Okej, dobro, svi su znali da možemo umrijeti. Samo, nisu svi znali da je troje početnika koji su posljednji umrli uskrsnulo, odnosno opet oživjelo, odnosno... kvragu! Valjda bi najlakši opis bio da su se pretvorili u stereotipe vampyra: U hodajuće neumrle nemani koje piju krv i u kojima više nije preostalo baš ništa ljudsko. A još i smrde.

Ja sam to znala, jer sam bila te nesreće da vidim ono za što sam isprva mislila da su duhovi prvih dvaju mrtvih početnika. Zatim su počeli stradavati ljudski tinejdžeri, i činilo se kao da netko pokušava podvaliti ta ubojstva nekom vampyru. Što je bilo koma, pogotovo zato što sam znala prva dva ubijena dečka, pa se zanimanje policije na neko vrijeme usmjerilo prema meni. Što je bila još veća koma, Heath je bio treći oteti ljudski dečko.

Pa, nisam mogla dopustiti da strada. K tome, prethodno smo se nekako, je li, slučajno Utisnuli. Uz Afroditinu sam pomoć otkrila kako da putem

Utiskivanja stignem do Heatha. Policija smatra da sam zatim spasila prilično smoždenog Heatha od ljudskog serijskog ubojice.

A što sam zapravo otkrila?

Svoju neumrlu najbolju prijateljicu i njene odvratne podanike. Izbavila sam Heatha odande (to "odande" bili su stari tuneli iz doba prohibicije u gradskom centru, pod napuštenim depoom Tulsa) i suprotstavila se Stevie Rae. Ili barem onome što je od nje preostalo.

„Znate, jedan je problem bio u tome što nisam vjerovala da je cijela njena ljudskost bila uništena, kao što se činilo da je slučaj s ostalim neumrlim i vrlo gadnim bivšim početnicima koji su nastojali poklopiti Heatha.

Drugi je problem bila Neferet. Stevie Rae mi je rekla da Neferet stoji iza njihove neumrlosti. Znala sam da je to istina jer je Neferet bacila stvarno groznu čaroliju na Heatha i mene netom prije nego što je stigla policija. Od nje smo trebali zaboraviti sve što se dogodilo u tunelima. Mislim da je na Heatha i djelovala. Na mene je imala samo privremen utjecaj. Posegnula sam za snagom pet elemenata da raskinem svoju.

Uglavnom, da skratim, otada sam se brinula što da radim oko: prvo, Stevie Rae, drugo, Neferet, treće, Heatha. Moglo bi se činiti da mi je dobro došlo to što nijedna od mojih triju briga nije bila u blizini u proteklih mjesec dana, ali nije bilo tako.

"Pa dobro," rekla sam naglas, "rođendan mi je, i to dosad izuzetno komatozan rođendan, čak i za mene. Zato ću, Nyx, od tebe tražiti samo jednu rođendansku uslugu. Želim naći Stevie Rae." Brže-bolje sam dodala: "Molim te." (Kao što bi me Damien opomenuo, najpametnije je biti pristojan kad se obraćaš svojoj božici.)

Nisam istinski očekivala nikakav odgovor, tako da sam, kad sa mi se riječi spusti prozor počele vrtjeti i vrtjeti po glavi, mislila da su to stihovi neke pjesme s radija. Ali radio mi nije bio upaljen, a riječi nisu imale melodiju, k tome, dopirale su mi iz glave, a ne iz radija. S nemalom sam nervozom spustila prozor svog auta.

Cijeli je tjedan bilo neobično toplo. Danas je najviša temperatura bila gotovo šesnaest stupnjeva, čudno za prosinac, ali to je bilo u Oklahomi, a riječ čudno je samo još jedan sinonim za oklahomsku klimu. Ipak, bila je skoro ponoć i noć se definitivno ohladila. Makar mi to nije smetalo. Odrasli vampovi ne osjećaju hladnoću tako intenzivno kao ljudi. Ne, nije to zato što su hladni, mrtvi komadi hodajućeg reanimiranog tkiva (ali fuj, to bi ipak moglo biti točno u slučaju Stevie Rae). Nego zato što im je metabolizam sasvim drugačiji od ljudskog. Kao početnica, pogotovo početnica naprednija od većine vršnjaka koji nose Biljeg svega par mjeseci, već sam imala daleko bolju otpornost na hladnoću od mladih ljudi. Zato mi nije zasmetao hladni

zrak koji je pokuljao u moju Bubu, i zato sam se začudila što sam odjednom počela kihati i osjećati se nekako jadno.

Uf, kakav je to bio smrad? Kao da su se vlaga podruma i salata s jajima, koja nije na vrijeme stavljena u hladnjak, i prašina pomiješale i stvorile oduran zadah nečega što mi je odnekud bilo neugodno poznato...

"Ma, kvragu!"

Shvatila sam što sam to nanjušila, trzajem prešla preko sva tri jednosmjerna traka i parkirala Bubu malo sjevernije od glavnog autobusnog kolodvora. Jedva da sam imala vremena podići prozor i zaključati vrata (naprosto bih svisnula da mi maznu prvo izdanje Dracule) prije nego što sam izašla iz auta i brzo otišla do pločnika, gdje sam se zaustavila i počela njušiti zrak velikim udisajima kroz nos. Smjesta sam razabrala smrad. Uf. Bio je tako grozan da ga se nije dalo zanemariti. I počela sam, njuškajući i dalje kao retardirano pseto, ići za nosom po pločniku, udaljavajući se od ugodno rasvijetljenog kolodvora.

Pronašla sam je u jednom prilazu. Isprva mi se učinilo da stoji nagnuta nad veliku vreću punu smeća i srce mi se stisnulo. Morala sam je izvući iz ovakvog života, morala sam smisliti način da je zadržim na sigurnom sve dok se ova strahota koja joj se dogodila ne bude mogla riješiti. Bolje bi čak bilo i da umre jednom zasvagda. Ne! Istjerala sam takve misli iz glave. Već sam jedanput gledala kako Stevie Rae umire. Nisam to htjela ponoviti.

Ali prije nego što sam uspjela stići do nje, čvrsto je zagrliti (zadržavajući dah) i reći joj da ću sve to riješiti, ona vreća za smeće prostenjale je i pokrenula se, a ja sam shvatila da to Stevie Rae ne kopa po otpadu, nego da grize vrat neke beskućnice!

"Fuj, fuj! Bog te neće, daj prekini s tim!"

Neljudski hitro, Stevie Rae se okrenula na peti. Beskućnica je pala na tlo, ali Stevie Rae nastavila ju je držati za jedan prljavi zglavak. Prosiktala je na mene iskešenih zuba, s vrlo jezovitim crvenim sjajem u očima. Bila sam previše zgađena da se prepadnem, ili čak da friknem. K tome, upravo sam provela vrlo grozan rođendan, i svih mi je, pa čak i neumrle najbolje frendice, već bila puna kapa.

"Stevie Rae, ja sam. Daj prekini s tim siktavim pizdarijama. Plus, to je smiješan vampyrski kliše."

Na trenutak ništa nije rekla, a meni je na pamet pala užasna pomisao da je možda nekako još više propala u mjesec dana otkako sam je posljednji put vidjela, do točke gdje je doista postala slična njima ostalima, zvjerska i nepristupačna. Želudac mi je izveo bolan salto, ali nisam odmaknula pogled od njenih crvenih očiju, samo sam prevrnula svoje.

"I daj, molim te, zbilja bazdiš. Nema tuševa u Zemlji Jezovityh Neumrlyh?"

Stevie Rae se namrštila, što je zapravo bilo poboljšanje, jer su joj usne prekrile zube.

"Gubi se, Zoey", rekla je. Glas joj je bio hladan i plošan, tako da je njen nekada slatki oklahomski govor zvučao kao grubo seljačko Otezanje, ali izgovorila je moje ime, a veći mi poticaj nije trebao.

"Ne idem ja nikamo dok ne porazgovaramo. Zato pusti tu beskućnicu, Stevie Rae, ona vjerojatno ima uši i tko zna što sve još ne, i daj da popričamo."

"Ako ti se priča, morat ćeš se strpit dok ne pojedem do kraja." Stevie Rae je nakrivila glavu kretnjom koja me podsjetila na kukca. "Ako se dobro sjećam, Utisnula si se s onim svojim ljudskim dečkićem za zabavu, zar ne? Izgleda da si i sama sklona krvi. Hoćeš da skupa nešto prigrizemo?" Osmjehnula se i oblizala očnjake.

"Okej, gadno, baš gadno! A ako te baš zanima, Heath mi nije dečko za zabavu. On mi je samo dečko, ili barem jedan od njih. Krv sam mu posisala nekako čisto slučajno. Mislila sam ti to ispričati, ali umrla si. Tako da ne. Ne želim gristi tu osobu. Ne znam uopće gdje je sve bila."

Uputila sam slabašan smiješak sirotoj, zabezeknutoj, raščupanoj ženi.

"Ovaj, bez uvrede, gospođo."

"Još bolje. Više za mene." Stevie Rae se počela naginjati ženi nad grlo.

"Prekini!" Osvrnula se prema meni.

"Kao što kažem, gubi se, Zoey. Nije ti ovdje mjesto."

"Nije ni tebi", rekla sam.

"To je samo jedna od stvari u kojima se varaš."

Kad se opet okrenula prema ženi, koja je sada plakala i samo ponavljala i ponavljala:

"Molim te, joj, molim te", prišla sam joj par koraka bliže i podigla ruke iznad glave.

"Kažem ti, pusti je." Stevie Rae mi je odgovorila tako što je prosiktala i razjapila usta da zagriže ženin vrat. Zažmirila sam i brzo se usredotočila.

"Zraku, doli mi!" zapovjedila sam. Istog trena kosa mi se počela uzdizati na povjetarcu koji me okružio. Jednom sam rukom počela kružiti ispred sebe, zamišljajući minijaturni tornado. Otvorila sam oči kad sam trzajem zapešća bacila snagu zraka prema rasplakanoj beskućnici. Upravo kako sam to zamišljala, kovitlac zraka okružio ju je i, jedva pomaknuvši i vlas vrlo slijepljene kose Stevie Rae, podigao žrtvu i odnio je niz prilaz, spustivši je tek kad je stigla do sigurnosti ulične svjetiljke. "Hvala, zraku", promrmljala sam i osjetila kako me lahor nježno pomilovao po obrazu prije nego što se raspršio.

"Dobro ti to već ide."

Okrenula sam se natrag prema Stevie Rae. Promatrala me s očitim pribojavanjem, kao da misli da ću prizvati još jedan tornado da je odvuče uvis i odnese u zaborav. Slegnula sam ramenima.

"Vježbala sam. Sve ti je to samo stvar koncentracije i kontrole. Znala bi to i sama, da si vježbala."

Bljesak boli prešao je ispijenim licem Stevie Rae tako brzo da sam se upitala jesam li ga stvarno vidjela, ili mi se samo učinilo.

"Elementi više nemaju nikakve veze sa mnom."

"Ne seri, Stevie Rae. Imaš afinitet za zemlju. Imala si ga prije nego što si umrla, ili šta već god." Zamucala sam zbog čiste neugodnosti razgovaranja s neumrlom mrtvom Stevie Rae o njenoj smrti. "Takve stvari ne odu samo tako. K tome, sjećaš se tunela? Tada si još uvijek imala afinitet."

Stevie Rae je odmahнула glavom, a kratke plave kovrče, one koje nisu bile skroz slijepljene i prljave, pritom su se zatresle, podsjetivši me na to kako je nekada izgledala.

"Nestao je. Sve što sam nekad možda i imala umrlo je s onim dijelom mene koji je bio ljudski. Moraš to prihvatiti i okrenuti novi list. Ja jesam."

"Nikada to neću prihvatiti. Ti si mi najbolja prijateljica. Neću okrenuti novi list."

Stevie Rae je odjednom ispustila opak, zvjerski siktaj, a oči su joj krvavocrveno buknule.

"Je li ti ja to izgledam kao najbolja prijateljica?"

Zanemarila sam sumanuto lupanje srca u svojim grudima. Bila je u pravu, stvor u kojeg se pretvorila apsolutno nije imao veze s onom Stevie Rae koju sam poznavala. Ali nisam htjela vjerovati da je sasvim nestala. Vidjela sam natruhe svoje najbolje prijateljice u tunelima, a to je značilo da ne mogu dići ruke od nje. Došlo mi je da zaplačem, ali umjesto toga sam se pribrala i prisilila svoj glas da zvuči normalno.

"Ma kvragu, jasno da ne izgledaš kao Stevie Rae. Koliko već ima da nisi oprala kosu? I što to imaš na sebi?"

Pokazala sam prstom na hlače od trenirke i preveliku majicu koje joj je prekrivao dugi, gadno umrljani crni baloner, sličan onima koje mali gotičarski frikovi vole nositi čak i kad je vani plus četrdeset.

"Ne bih ni ja izgledala kao ja da se tako obučem." Uzdahnula sam i prišla joj par koraka bliže. "Daj, hajde, dođi sa mnom. Prošvercat ću te natrag u dom. Bit će lako, tamo praktički nema nikoga. Nema Neferet", dodala sam, pa brže-bolje nastavila (sumnjala sam da ijedna od nas želi razgovarati o Neferet u ovom trenutku, kvragu, u bilo kojem trenutku). "Većina nastavnika je na zimskom odmoru, a učenici su otišli u kratke posjete obiteljima. Ne zbiva se apsolutno ništa. Neće nam čak smetati ni Damien, Blizanke i Erik,

jer se ljute na mene. Tako da se možeš natenane otuširati s puno pjene, a ja ću ti donijeti poštenu odjeću, pa ćemo lijepo popričati." Gledala sam je u oči, pa sam opazila kako su se ispunile čežnjom. Potrajalo je samo trenutak, ali znala sam da se nisam prevarila. Zatim je brzo odmaknula pogled.

"Ne mogu s tobom. Moram se hraniti."

"Nije to problem. Donijet ću nešto za jelo iz domske kuhinje. Hej, kladim se da ti mogu naći zdjelu Lucky Charmsa", osmjehnula sam se. "Sjećaš se, čarobno su slasni, i nemaju baš nikakvu hranjivu vrijednost."

"A Count Chocula kao ima?"

Smiješak mi se od olakšanja razvukao od uha do uha kad se Stevie Rae nadovezala na našu staru raspravu o tome koja je od nama najdražih marki pahuljica za doručak najbolja.

"Count Chocula ima neodoljivu aromu kakaovca. Kakaovac je biljka. Zdrav je."

Stevie Rae me pogledala u oči. Njene više nisu crveno sjale, a više se nije ni trudila prikriti suze koje su joj navirale i tekle niz obraze. Automatski sam joj prišla da je zagrlim, ali ustuknula je.

"Ne! Ne želim da me dotakneš, Zoey. Nisam više ona koja sam bila. Prljava sam i odvratna."

"Onda se vrati u školu sa mnom i okupaj!" molećivo sam joj rekla. "Smislit ćemo već nešto, obećavam ti."

Stevie Rae tužno je odmahнула glavom i otrla oči.

"Nema se tu što smislili, Kad sam rekla da sam prljava i odvratna, nisam mislila izvana. To što vidiš od mene izvana nije ni upola tako gadno kao prava ja iznutra. Zoey, ja se moram hraniti. A to ne znači jesti žitarice ili sendviče ili piti kolu. Moram dobiti krv. Ljudsku krv. U suprotnom..." Zastala je i vidjela sam kako joj cijelim tijelom prolazi užasan drhtaj. "U suprotnom glad postane bol koja me nepodnošljivo ždere i peče. A ti moraš shvatit da se ja želim hraniti. Želim trgati ljudske vratove i piti tu toplu krv, tako punu strave i bijesa i boli da se sva ošamutim." Opet je zastala, ovaj put teško dišući.

"Ne možeš zaista željeti da ubijaš ljude, Stevie Rae."

"Varaš se. Želim ja to."

"Ti to kažeš, ali ja znam da u tebi još ima nešto od moje najbolje prijateljice, a Stevie Rae ne bi bilo ugodno dati štenetu po turu, a kamoli nekoga ubiti."

Brzo sam dodala kad je zaustila da mi se usprotivi:

"Što ako ti mogu nabaviti ljudsku krv, pa da nikoga ne moraš ubiti?"

Rekla je onim svojim odurnim, bezosjećajnim tonom:

"Volim ubijati."

"Voliš li također biti sva prljava, smrdljiva i odvratna?" poklopila sam je.
 "Više me nije briga kako izgledam."

"Ma je li? Što ako ti kažem da ti mogu nabaviti traperice Roper, kaubojske čizme i lijepu košulju koja se daje uvući u struk, čistu i ispeglanu?" Primijetila sam joj titraj u očima i znala da sam uspjela taknuti staru Stevie Rae. Grozničavo sam se počela domišljati što bi joj bilo najpametnije kazati dok me još bar nešto u njoj sluša.

"Zato, evo kako ćemo. Nađemo se sutra u ponoć, ne, čekaj. Sutra je subota. Nema šanse da se do ponoći sve smiri dovoljno da mogu otići a da me nitko ne skuži. Daj da se radije zato nađemo u tri ujutro kod paviljona u parku oko Philbrooka." Zastala sam na sekundu da joj se osmjehnem. "Sjećaš se gdje je to, je 1 tako?"

Naravno da sam znala da se definitivno sjeća na koje to mjesto mislim, bila je već jedanput tamo sa mnom, samo što je te noći ona pokušavala spasiti mene, a ne obrnuto.

"Da. Sjećam se."

Odsjekla je te riječi istim onim hladnim, plošnim glasom.

"Okej, onda se nađemo tamo. Donijet ću ti odjeću, a donijet ću ti i krv. Možeš jesti, ili piti, ili šta god, i presvući se. A onda možemo polako početi smišljati što ćemo i kako ćemo."

U sebi sam dodala da ću donijeti i sapun i šampon i prizvati malo vode, da se cura može oprati. Fuj, smrad joj je bio grozan kao i izgled.

"Može?"

"Stvarno se uzalud trudiš."

"Možeš li, molim te, pustiti da sama to odlučim? K tome, nisam ti još ispričala sve užase svog rođendana. Baka i ja doživjele smo komatoznu scenu od moje mame i poočaja. Baka je poočaju rekla da je govnerski majmun."

Iz Stevie Rae je prasnuo smijeh koji me tako podsjetio na nju kakva je nekad bila da mi se pogled sav zamutio od suza koje sam morala rastjerati bjesomučnim treptanjem.

"Dođi, molim te", rekla sam glasom oporim od emocija. "Strašno mi fališ."

"Doći ću", rekla je Stevie Rae. "Ali bit će ti žao."

Peto poglavlje

S tim ne naročito vedrim tonom, Stevie Rae se okrenula na peti, odjurila niz prilaz i nestala u njegovim tamnim smradovima. Puno sporije od nje ušla sam u svoju Bubu. Bila sam tužna i uznemirena i preda mnom je bilo daleko previše razmišljanja da krenem ravno natrag u školu, pa sam se radije odvezla u IHOP otvoren od 0 do 24 u 71. ulici na južnoj strani Tulse, naručila veliki čokoladni frape i hrpu palačinki s čokoladnim mrvicama i posvetila se razmišljanju, a i ozbiljnoj prehrani za stresne situacije.

Valjda je sa Stevie Rae sve prošlo okej. Mislim ono, pristala se naći sutra sa mnom. I nije me pokušala ugristi, što je bilo još bolje. Naravno da me cijelim tim pokušajima da pojede onu beskućnicu jako pogodila, kao i svojim totalno odbojnim izgledom i smradom. Ali kunem se da sam ispod cijele te mrske vanjštine sluđene neumrle djevojke još uvijek mogla osjetiti svoju Stevie Rae, svoju najbolju frendicu. Odlučila sam se čvrsto držati toga i pokušati je nekako namamiti natrag na svjetlost. Figurativno govoreći, barem, mislim da ju je stvarno svjetlo smetalo još više nego mene ili odrasle vampove. Što sam mogla i misliti. Odurni neumrli mrtvi učenici bili su definitivno vampovski stereotipi. Upitala sam se bi li se ona samozapalila da je obasja sunce. Sranje. To bi sigurno bilo loše, pogotovo zato što se nalazimo u tri ujutro, svega nekoliko sati prije zore. I opet sranje.

Kao da mi briga oko sunčeve svjetlosti i čega sve ne nije bila dovoljna, morala sam početi razmišljati što ću kad se svi profovi (a naročito Neferet) vrate u školu u prebliskoj budućnosti, kao i o činjenici da ću od svih morati prikrivati saznanje da je Stevie Rae neumrlo mrtva, a ne umrlo mrtva. Ne. Brinut ću se oko toga nakon što dovedem Stevie Rae u red i spremim je na sigurno. Ići ću samo mic po mic, dječji korak po dječji korak, u nadi da će mi Nyx, koja me očito dovela do Stevie Rae, pružiti nekakvu pomoć da se u svemu tome snađem.

Kad sam se vratila u školu, bila je gotovo zora. Parkiralište škole bilo je uglavnom pusto, i nikoga nisam srela dok sam polako hodala uz bok grozda zamku sličnih zgrada koje su tvorile Kuću Noći. Ženski je dom bio na suprotnom kraju kampusa, ali svejedno nisam bila nimalo u žurbi. K tome, trebala sam još nešto obaviti prije nego što odem u dom i najvjerojatnije naletim na barem par svojih nezadovoljnih prijatelja. (Uf, stvarno stvarno mrzim svoj rođendan.)

Zgrada koja je stajala prekoputa glavne građevine Kući Noći bila je sazdana od iste čudne mješavine stare cigle i izbočenih kamenova kao i ostatak škole, samo što je bila manja i oblija, a pred njom je stajao mramorni kip naše

božice Nyx, ruku podignutih kao da dlanovima pridržava puni mjesec. Stala sam i počela promatrati Božicu. Staromodna plinska rasvjeta koja je obasjavala kampus nije samo godila našem vidu dok se mijenjao. Stvarala je meku, toplu svjetlost koja je treperila poput milovanja, udišući život kipu Nyx.

Osjećajući nemalo strahopoštovanje prema božici, odložila sam biljku lavande i Draculu (oprezno), a onda počela tražiti po zimskoj travi u podnožju kipa Nyx sve dok nisam pronašla visoku zelenu molitvenu svijeću prevaljenu na bok. Postavila sam je uspravno, a zatim zažmirila i usredotočila se, posvećujući se toplini i ljepoti plinskoga plamena, kao i tome kako jedna svijeća može baciti dovoljno svjetla da promijeni cijeli ambijent zamračene sobe.

"Pozivam plamen, upali mi se, molim te", prošaptala sam.

Začula sam kako je stijenj zapucketao i osjetila bljesak žege na licu. Kad sam otvorila oči vidjela sam da zelena svijeća, koja predstavlja element zemlju, veselo gori. Zadovoljno sam se osmjehnula. Nisam pretjerivala kad sam ono rekla Stevie Rae. Uvježbavala sam prizivanje elemenata u proteklih mjesec dana, i stvarno mi je to već išlo od ruke. (Makar mi ta fantastična moć, dobivena od Božice, neće pomoći da smirim povrijeđene osjećaje svojih prijatelja, ali nema veze.)

Pažljivo sam položila upaljenu svijeću Nyx pod noge. Umjesto da pognem glavu, zabacila sam je, tako da mi se lice otvoreno zagledalo uvis, u velebno noćno nebo. I zatim sam uputila molitvu svojoj božici, ali priznajem da moj način molitve zvuči vrlo slično običnom razgovoru. Nije to zato što bih gajila nekakvo nepoštovanje prema Nyx. Jednostavno sam takva. Od prvog dana kad sam bila Obilježena i božica mi se pojavila, osjećala sam joj se bliska, kao da joj je doista stalo do toga što se zbiva u mom životu, a ne da je tamo neki bezimeni Bog Na Nebesima koji me mrko gleda svisoka s bilježnicom, kao da jedva čeka ispisivati uputnice za pakao.

"Nyx, hvala ti što si mi večeras pomogla. Zbunjena sam i skroz izbezumljena od cijele ove situacije sa Stevie Rae, ali znam da ako mi ti pomogneš, ako pomogneš nama, možemo izaći s tim nakraj. Čuvaj mi je, molim te, i pomoz mi da shvatim što da radim. Znam da si me Obilježila i podarila mi posebne moći s razlogom, i polako već mislim da je taj razlog možda imao neke veze sa Stevie Rae. Neću ti lagati; to me straši. Ali znala si kakva sam trtarošica kad si me izabrala", osmjehnula sam se prema nebu. Pri prvom razgovoru s Nyx rekla sam joj da me ona ne može Obilježiti kao posebnu jer ne znam čak ni parkirati između dva auta. Tada kao da joj to nije smetalo, i nadala sam se da joj i dalje ne smeta. "Uglavnom, samo sam htjela zapaliti ovo za Stevie Rae kao simbol činjenice da je neću zaboraviti, i da neću odustati od

zadatka koji si mi namijenila, bez obzira na to koliko malo pojma imam o pojedinostima."

Namjeravala sam još neko vrijeme samo tako sjediti, u nadi da ću možda dobiti još kakav šapat u svijesti koji će mi dati izvjesnog pojma o tome kako da se postavim prema sutrašnjem sastanku sa Stevie Rae. I tako sam još uvijek sjedila pred kipom Nyx i buljila u nebo kad me Erikov glas prepao na mrtvo ime.

"Smrt Stevie Rae te istinski potresla, zar ne?"

Poskočila sam i neprivlačno ciknula.

"Pobogu, Erik! Tako si me prepao da sam se zamalo upisala. Nemoj mi se tako više prikradati."

"Dobro. Oprosti. Nisam ti smio smetati. Vidimo se." Krenuo je od mene.

"Čekaj, ne želim da odeš. Samo si me iznenadio. Idući put šušni listom ili se nakašlji ili nešto takvo. Okej?"

Zaustavio se i opet okrenuo prema meni. Lice mu je bilo suzdržano, ali šturo mi je kimnuo i rekao:

"Okej".

Ustala sam se i uputila mu osmijeh, nadala sam se, ohrabrenja. Ako se izuzmu neumrla prijateljica i Utisnuti ljudski dečko, Erik mi se stvarno sviđao i definitivno nisam htjela prekinuti s njim.

"Zapravo, drago mi je što si tu. Moram ti se ispričati zbog onoga što se dogodilo."

Erik je otresito odmahnuo rukom.

"Pusti to, i znaj da ne moraš nositi tog snjegovića na ogrlici, ili ga možeš vratiti i zamijeniti. Ili što god hoćeš. Sačuvao sam račun."

Ruka mi se podigla i dotaknula bisernog snjegovića. Sad kad sam ga mogla izgubiti (kao i Erika) odjednom sam shvatila da je nekuko sladak. (Erik je bio više nego nekako sladak.)

"Ne! Ne želim ga vratiti." Zastala i: sam i pribrala se da ne zvučim tako manično i očajno. "Okej, evo kako stoje stvari, postoji izrazita mogućnost da sam malo preosjetljiva po cijelom tom rođendansko-božićnom pitanju. Stvarno sam vam trebala reći kako gledam na to, ali rođendani su mi već tako dugo komatozni da mi to valjda nije ni palo na pamet. Ili bar nije sve do danas. A onda je zbilja bilo prekasno. Nisam vam mislila ništa reći, a vi ništa ne bi ni saznali da niste vidjeli onu Heathovu poruku."

Sjetila sam se da još uvijek nosim Heathovu prekrasnu narukvicu, pa sam spustila ruku i pritislula zapešće uz bok, ne bi li ona preslatka srdašca prestala tako veselo zveckati. Zatim sam jaderno dodala:

"K tome, u pravu si. Stevie Rae me stvarno potresla." Nato sam čvrsto začepila usta, jer sam shvatila da sam (opet) spomenula je navodno mrtvu

Stevie Rae kao da je živa, ili u njenu slučaju valjda točnije rečeno neživa. I da, naravno, blebećem kao manijakalna očajnica, a baš sam htjela ne ispasti takva.

Erikove plave oči kao da su pogledale moju nutrinu.

"Bi li ti bilo lakše da se samo odmaknem i neko te vrijeme pustim na miru?"

"Ne!" Zbog njega me sad stvarno zabolio trbuh. "Definitivno mi ne bi i bilo lakše da se odmakneš."

"Ma kad više nikako nisi pri sebi otkako je Stevie Rae umrla. Shvaćam kako ti treba malo prostora."

"Erik, da ti iskreno kažem, nije to samo zbog Stevie Rae. Događaju mi se i druge stvari o kojima mi je stvarno teško pričati."

Prišao mi je i primio me za ruku, ispreplevši prste kroz moje.

"Zar ne možeš reći meni? Prilično mi dobro ide rješavanje problema. Možda bih ti mogao pomoći."

Pogledala sam ga u oči i dobila tako strašnu potrebu da mu ispričam sve o Stevie Rae i Neferet, pa čak i Heathu, da sam osjetila kako se naginjem prema njemu. Erik je prešao uski prostor koji je preostao između nas i s uzdahom sam se privila uz njega. Uvijek je tako lijepo mirisao i bio mi nepojmljivo jak i čvrst na dodir. Položila sam obraz na njegova prsa.

"Šališ se, pa jasno da ti ide rješavanje problema. Tebi sve ide. Da budem iskrena, suludo si blizu savršenstvu."

Osjetila sam kako mu prsa podrhtavaju od smijeha.

"Kažeš to kao da je to nešto loše."

"Nije to ništa loše, samo mi nabija komplekse", promrmljala sam.

"Komplekse!" Odmaknuo se da me može pogledati. "Ma sigurno se Šališ!"

Opet se nasmijao. Namršteno sam ga pogledala.

"Zašto mi se smiješ?"

Zagrlio me i rekao:

"Z, imaš li ti najblažeg pojma kako je to biti s djevojkom koja je najmoćnija početnica u povijesti vampvra?"

"Ne, jer se ne palim na djevojke."

Makar su lezbijke sasvim u redu. Poduhvatio mi je bradu i podigao mi lice.

"Znaš ti biti strašna, Z. Ti kontroliraš elemente, i to sve. Toliko o tome da imam djevojku koju bi mi pametnije bilo ne razljutiti."

"Daj, molim te! Ne budi smiješan. Tebe nikad nisam opalila."

Nisam mu spomenula da sam stvarno već znala opaliti ponekoga. Konkretnije, ponekoga neumrlog. Dobro, i njegovu bivšu curu Afroditu (koja je otprilike jednako mrska i iritantna kao i neumrli mrtvac). Ali vjerojatno mi je bilo pametnije ne spominjati sve to.

"Samo ti hoću reći da ne trebaš imati komplekse ni od koga. Čudesna si, Zoey. Zar to ne znaš?"

"Valjda ne znam. Sve mi je pomalo mutno u zadnje vrijeme."

Erik se opet odmaknuo i pogledao me.

"Onda me pusti da ti pomognem da ti se razbistri."

Osjetila sam kako plivam u njegovim plavim očima. Možda bih mu mogla reći. Erik je bio s četvrte klase, i usred treće godine školovanja u Kući Noći. Bilo mu je gotovo devetnaest godina i bio je fenomenalno darovit glumac. (A znao je i pjevati.) Ako bi ijedan početnik mogao sačuvati tajnu, to bi bio on. Ali kad sam zaustila da blebnem istinu o neumrloj Stevie Rae, užasan mi je osjećaj stisnuo želudac i sledio riječi u grlu. Opet onaj osjećaj. Onaj moj predosjećaj iz same nutrine koji mi govori da držim jezik za zubima ili da bježim glavom bez obzira, ili kojiput da samo predahnem i razmislim. U ovom trenutku mi je govorio na način, koji nikako nisam mogla zanemariti, da moram zadržati jezik za zubima, a ono što je Erik zatim rekao samo je to pojačalo.

"Hej, znam da bi radije razgovarala s Neferet, ali ona se neće vratiti još možda tjedan dana. Mogao bih ti dotad služiti kao nadomjestak za nju."

Neferet je bila upravo ona osoba ili vampyrica s kojom apsolutno nisam mogla razgovarati. Kvragu, Neferet i njena vidovitost bili su glavni razlog što ne mogu ni s frendovima ili Erikom razgovarati o Stevie Rae.

"Hvala ti, Erik." Automatski sam se počela izvlačiti iz njegova zagrljaja. "Ali sama moram izaći nakraj s ovim."

Pustio me tako iznenada da sam se zamalo srušila na tur.

"To je zbog njega, zar ne?"

"Njega?"

"Onog ljudskog tipa. Heatha. Tvog bivšeg dečka. On se preksutra vraća, i zato se ponašaš čudno."

"Ne ponašam se čudno. Bar ne naročito čudno."

"Zašto mi onda ne daš da te diram?"

"O čemu ti to? Dajem ti da me diraš. Upravo sam te zagrlila."

"Na otprilike dvije sekunde. Zatim si se odmaknula, kao što već neko vrijeme radiš. Čuj, ako sam učinio nešto pogrešno, moraš mi to reći i..."

"Nisi učinio ništa pogrešno!"

Erik je nekoliko puta udahnuo i ništa nije rekao, a kad je progovorio, zvučao je daleko starije od gotovo devetnaest i nemalo žalosno.

"Ne mogu se nadmetati s Utiskivanjem. Dobro to znam. Pa i ne pokušavam. Samo sam mislio da ti i ja imamo nešto posebno. Trajat ćemo daleko duže od nekakve biološke pojave koju imaš s ljudskim bićem. Ti i ja smo slični, a ti i Heath niste. Barem ne više."

"Erik, Heath ti nije konkurencija."

"Proučavao sam Utiskivanje. Stvar je u seksu."

Osjetila sam kako mi se lice žari. Naravno, imao je pravo. Utiskivanje je seksualna stvar zato što čin ispijanja krvi ljudskog bića uključuje iste one receptore u mozgu vampa i čovjeka koji se pale prilikom orgazma. Ipak nisam htjela raspravljati o tome s Erikom. Zato sam odlučila radije se zadržati na površinskim činjenicama i ne upletati se u te dublje teme.

"Stvar je u krvi, a ne seksu."

Uputio mi je pogled koji je govorio da je (nažalost) rekao istinu. Pošteno je proučio stvar. Naravno, počela sam se braniti.

"Još uvijek sam nevina, Erik, i nisam spremna to promijeniti."

"Nisam rekao da..."

"Zvuči kao da me brkaš sa svojom prethodnom djevojkom", prekinula sam ga. "Onom koju sam vidjela kako kleči ispred tebe i pokušava ti ga još jedanput popušiti."

Okej, fakat nije bilo fer od mene da spominjem taj ružni incident između Afrodite i njega kojemu sam slučajno posvjedočila. Tada nisam ni znala Erika, ali u tom trenu mi je zapodijevanje svađe s njim djelovalo daleko lakše od razgovora o krvožednosti koju sam definitivno osjećala prema Heathu.

"Ne brkam te s Afroditom", rekao je kroz stisnute zube.

"Pa, možda ovdje nije stvar u tome da se ja čudno ponašam. Možda je ovdje stvar u tome da li želiš više nego šio ti ja u ovom trenutku mogu dati."

"Nije istina, Zoey. Prokleta dobro znaš da te ne silim na seks. Ne želim neku poput Afrodite. Želim tebe. Ali želim te dotaknuti a da ti ne odskočiš smjesta od mene kao da sam kužan"

Zar sam to radila? Sranje, Vjerojatno jesam. Duboko sam udahнула. Ovakvo svađanje s Erikom bilo mi je glupo, i znala sam da ću ga izgubiti ako ne smislim neki način da ga pustim da mi priđe a da mu pritom ne odam sve ono što on ne bi smio slučajno dati Neferet do znanja. Zagledala sam se u zemlju, nastojeći razvrstati što mu smijem, a što ne smijem reći.

"Nisi ti meni kužan. Ti si za mene najseksi dečko u ovoj školi."

Začula sam Erikov duboki uzdah.

"Pa, već si rekla da se ne piliš na djevojke, pa bi to značilo da bi ti se moj dodir trebao svidjeti."

Pogledala sam uvis, u njega.

"To i znači. Sviđa mi se." Zatim sam mu odlučila reći istinu. Ili barem onoliko istine koliko mogu. "Samo mi je teško pustiti te da mi priđeš kad se nosim s, a eto, sa stvarima" Ma,super. Nazvala sam to stvarima. Baš sam debilna. Zašto se uopće i dalje sviđam ovom dečku?

"Z, imaju li te stvari veze s nastojanjem da izadeš nakraj sa služenjem svojim moćima?"

"Aha."

Okej, to je u biti bila laž, ali ne dokraja. Sve te stvari (tj. Stevie Rae, Neferet, Heath) dogodile su mi se zbog mojih moći i morala sam izlaziti nakraj s njima, premda mi to očito nije baš išlo od ruke. Imala sam dojam da bih trebala stisnuti figu za sreću iza leđa, ali bojala sam se da Erik ne primijeti.

Prišao mi je korak bliže.

"Dakle, te stvari ne znače da ti se ne sviđa kad te diram?"

"Stvari ne znače da mi se ne sviđa kad me diraš. Definitivno ne. Definitivno." Prišla sam i ja njemu korak bliže.

Osmjehnuo se i odjednom sam se opet našla u njegovu zagrljaju, samo što se ovaj put prignuo da me poljubi. Okus mu je bio jednako dobar kao i miris, tako da je poljubac bio dobar, a negdje na pola puta shvatila sam koliko je dugo prošlo otkako smo se Erik i ja pošteno, seksi navlačili. Mislim ono, nisam ja fuksa ko Afrodita, ali nisam ni časna sestra. A nisam ni lagala kad sam rekla Eriku da mi se sviđa kad me on dira. Provukla sam ruke oko njegovih širokih ramena i još se jače privila uz njega. Dobro smo si pristajali. Stvarno je bio visok, ali to mi se sviđalo. Uz njega sam se osjećala sitno i ženstveno i zaštićeno, a i to mi se sviđalo. Pustila sam da mi se prsti počnu poigravati njegovim potiljkom, tamo gdje mu se tamna kosa gusto spušta i pomalo kovrča. Počela sam ga grebuckati po toj mekoj koži i osjetila sam kako je zadrhtao i čula kako je tiho prostenjao iz dubine grla.

"Kako si mi dobra", prošaptao mi je uz usne.

"I ti meni", odgovorila sam mu šaptom. Pritisnula sam se uz njega i dublje ga poljubila. A onda mi je došao poriv (i to fuksast poriv), pa sam podigla njegovu ruku s mojih križa i podigla je više, tako da mi sa strane poduhvati dojku. Opet je prostenjao i poljubac mu je postao tvrđi i užareniji. Spustio je ruku, uvukao je pod moj džemper i onda je opet podigao, tako da mi je šakom obujmio dojku, голу izuzev čipkastog crnog grudnjaka.

Okej, jednostavno ću to priznati. Sviđalo mi se što me dira po sisi. Godilo mi je. Godilo mijе pogotovo zato što sam time dokazivala Eriku da ga nisam odbacila. Pomaknula sam se tako da me bolje može opipati, a taj sitni, nevini (dobro, polunevini) pokret nekako je doveo do toga da nam se usta poskliznu, pa sam prednjim zubom porezala njegovu donju usnu.

Okus njegove krvi snažno me pogodio i zgranuto sam uzdahnula uz njegova usta. Bila je bogata i topla i neopisivo slankasto slatka. Znam da to zvuči gadljivo, ali nisam mogla spriječiti svoju trenutnu reakciju na nju. Obujmila sam Erikovo lice dlanovima i privukla njegovu usnu svojim ustima. Lagano sam je liznula, od čega je krv potekla brže.

"Da, samo daj. Pij", rekao je Erik hrapavim glasom, dok mu je disanje postajalo sve brže i brže.

Nije mi trebalo jačih poticaja. Usisala sam njegovu usnu u svoja usta i okusila čudesnu čaroliju njegove krvi. Nije bila poput Heathove krvi. Nije mi pružila tako intenzivnu nasladu da me gotovo boljela, da me gotovo raspametila. Erikova krv nije bila prasak usijane strasti, kao Heathova. Erikova je krv bila poput male logorske vatre, nečega toplog i postojanog i snažnog. Ispunila mi je tijelo plamenom koji je mi je raspirio tekuću ugodu sve do vrškova nožnih prstiju, i od kojeg sam poželjela još, još Erika i još njegove krvi.

"Ehem!"

Zvuk upadljivog (i glasnog) nakašljavanja natjerao je Erika i mene da odskočimo jedno od drugoga kao da smo dobili elektrošok. Gledala sam kako se Eriku šire oči kad je podigao glavu i pogledao preko mene, a onda sam opazila da se osmjehnuo, od čega je totalno dobio izgled dečkića ulovljenog rukom u tegli s kolačićima (očito, mojim kolačićima).

"Pardon, profesore Blake. Mislili smo da smo sami."

Šesto poglavlje

Za. Boga. Miloga. Došlo mi je da krepam. Došlo mi je da krepam i pretvorim se u prašinu i da me vjetar odnese kamo god, samo da nisam tu. A ipak sam se okrenula. Nego što, Loren Blake, vampyrski Pjesnik-laureat i Najzgodnije Muško U Poznatom Svemiru, stajao je tamo sa smiješkom na klasično lijepom licu.

"Oh, ah, bok", zamucala sam, a budući da to nije zvučalo dovoljno glupo, blebnula sam. "Ti si u Europi."

"Bio sam. Upravo sam se vratio večeras."

"Onda, kako je bilo u Europi?" Smiren i pribran, Erik me nonšalantno obgrlio oko ramena.

Lorenov se osmijeh proširio i on je prešao pogledom s Erika na mene.

"Ne tako prisno kao ovdje."

Erik, kojemu kao da je ovo bilo smiješno, tiho se nasmijao.

"Pa, nije stvar kamo se ide, nego koga se zna."

Loren je podigao savršenu obrvu.

"Očigledno."

"Zoey ima rođendan. Samo smo obavljali rođendanski poljubac", rekao je Erik. "Znate da smo Z i ja zajedno."

Prešla sam pogledom s Erika na Lorena. Testosteron se praktički vidio u zraku između njih. Pobogu, ponašali su se totalno frajerski. Pogotovo Erik. Kunem se da se ne bih iznenadila da me opalio po glavi, primio za kosu i počeo vući za sobom. Što mi nije bila privlačna predodžba.

"Da, čuo sam da ste vas dvoje par", rekao je Loren. Osmijeh mu je bio čudan, nekako sarkastičan, tako da je djelovao gotovo podrugljivo. Zatim je pokazao na moju usnu. "Imaš tu malo krvi, Zoey. Možda bolje da je obrišeš." Lice mi je buknilo. "Usput, sretan rođendan."

Okrenuo se niz pločnik i otišao prema dijelu škole u kojem se nalaze privatne prostorije profesora.

"Ne znam je li to uopće moglo ispasti neugodnije", rekla sam nakon što sam polizala krv s usne i popravila džemper.

Erik je slegnuo ramenima i široko se osmjehnuo. Opalila sam ga po prsima, a onda se sagnula da uzmem biljku i knjigu.

"Ne znam zašto je tebi to smiješno", rekla sam kad sam krenula odlučnim koracima u pravcu doma. Naravno, pošao je za mnom.

"Samo smo se ljubili, Z."

"Ti si se ljubio. Ja sam sisala tvoju krv." Pogledala sam ga iskosa. "E, a tu je još i onaj detaljčić s tvojom rukom ispod moga džempera. Što ne treba zaboraviti."

Uzeo je biljku lavande od mene i primio me za ruku.

"Neću to zaboraviti, Z."

Nisam imala slobodnu ruku da mu opalim šamarčinu, pa sam se zadovoljila prodornim pogledom.

"Kako neugodno. Ne mogu vjerovati da nas je Loren vidio."

"To je samo bio Blake, a on i nema profesorski status."

"Neugodno je", ponovila sam, žarko želeći da mi se lice počne hladiti. Žarko sam željela posisati još Erikove krvi, ali to mi nisam namjeravala spomenuti.

"Meni nije neugodno. Drago mi je što nas je vidio", samodopadno je rekao Erik.

"Drago ti je? Otkad se ti to pališ na barenje u javnosti?"

Super. Erik je i mali perverzni frik, a ja to tek sada otkrivam.

"Ne palim se na barenje u javnosti, ali svejedno mi je drago što nas je Blake vidio." Iz Erikova je glasa nestala sva zaigranost, a osmijeh mu se smrknuo.

"Ne sviđa mi se kako te on gleda."

Želudac mi je propao u ponor.

"Kako to misliš? Kako me on to gleda?"

"Kao da ti nisi učenica, a on nije učitelj." Zastao je. "Znači, nisi to primijetila?"

"Erik, mislim da nisi normalan." Pripazila sam da ne odgovorim na pitanje.

"Loren me nikako ne gleda."

Srce mi je tuklo kao da se namjerava probiti iz moga prsnog koša. Ma kvragu, jasno da sam primijetila kako me Loren gleda! Ful sam primijetila. Čak sam pričala sa Stevie Rae o tome. Ali uza sve što se u zadnje vrijeme dogodilo, i još kako Lorena nije bilo gotovo mjesec dana, praktički sam uspjela uvjeriti samu sebe da je većina onoga što se između nas dogodilo bila samo u mojoj glavi.

"S njim si na ti", rekao je Erik.

"Pa da, kao što kažeš, on nije pravi profesor."

"Ja nisam s njim na ti."

"Erik, on mi je pomogao u istraživanju za nova pravila Kćeri Mraka." To je prije bilo preuveličavanje nego izravna laž. Obavljala sam istraživanje. Naišla sam na Lorena. Razgovarali smo o tome. Zatim mi je dodirnuo lice. Definitivno ne želeći razmišljati o tome, brže-bolje sam dodala: "Plus, pitao me za tetovaže." Što je bilo točno. Pod punim sam mu mjesecom otkrila dobar dio leđa da ih može vidjeti... i dodirnuti... i u njima naći nadahnuće za svoje pjesme. Otrgnula sam svijest i od toga slijeda misli, te dovršila s: "Tako da se na neki način znam s njim."

Erik je progundao.

Imala sam dojam da mi u glavi hrpetina zamoraca jurca po velikim kotačima, ali uspjela sam postići da mi glas zvuči opušteno i zafrkantski.

"Erik, da ti to nisi ljubomoran na Lorena?"

"Ne." Erik je pogledao u mene, pa u stranu, pa opet u moje oči. "Da. Okej, možda."

"Nemoj biti. Nemaš razloga za ljubomoru. Između mene i njega nema ničega. Imaš moju riječ."

Trknula sam ga ramenom. I to sam u tom trenutku iskreno mislila. Bilo mi je već dovoljno stresno pokušavati da skužim što ću s Utisnutim Heathom. Najmanje mi je još trebala tajna afera s nekim tko mi je još više zabranjen od ljudskog bivšeg dečka. (Nažalost, imala sam dojam da je ono što mi najmanje treba najčešće ono prvo što dobijem.)

"Ma kad mi on nikako ne odgovara", rekao je Erik.

Zastali smo pred djevojačkim domom, a ja sam se, ne puštajući mu ruku, okrenula prema njemu i zatrepkala kao nevinašce.

"Hoćeš reći da si se pokušao bariti i s Lorenom?"

Namrštio se.

"To ni izdaleka ne dolazi u obzir." Privukao me sebi i obgrlio rukom.

"Oprosti što sam onako šiznuo oko Blakea. Znam da između vas dvoje nema ničega. Valjda sam samo ispao ljubomoran od gluposti."

"Nisi glup, a ne smeta mi što si ljubomoran. Ili dok si samo malo."

"Znaš da sam lud za tobom, Z", rekao je kad se sagnuo i prinio usta mome uhu. "Šteta što je tako kasno."

Zadrhtala sam.

"I ja sam."

Ali preko njegova sam ramena vidjela da već polako rudi zora. A i bila sam iznurena. Nakon svog rođendana, nakon mame i poočaja, te nakon neumrle najbolje prijateljice, stvarno mi je trebalo malo mira da razmislim, uz poštenu noćni (ili, u našem slučaju, dnevni) odmor. Ali to me nije spriječilo da se mazno privijem uz Erika. Poljubio me u tjemenu i čvrsto zagrlio.

"Hej, jesi li odlučila tko će predstavljati zemlju na Obredu punog mjeseca?"

"Ne, nisam još", rekla sam. Sranje.

Obred punog mjeseca stiže za dva dana, a ja sam izbjegavala razmišljati o njemu. Zamjena Stevie Rae bila bi mi već dovoljno odbojna da je ona mrtvo mrtva. Sad kad sam znala da je nemrtvo mrtva i da se mota po smrdljivim prilazima i gadnim tunelima po gradskom centru, pomisao na njenu zamjenu bacala me u čistu depresiju. A i nikako mi nije ležala.

"Znaš da ću ti to učiniti. Samo me zamoli."

Zabacila sam glavu i pogledala ga. Bio je član Vijeća prefekata, zajedno s Blizankama, Damienom i, jasno, sa mnom. Ja sam bila Stariji prefekt, premda sam formalno s prve, a ne zadnje godine škole. I Stevie Rae je bila članica Vijeća. A ja još, eto, nisam odlučila tko će je zamijeniti. Zapravo, morala sam imenovati, odnosno izabrati dva učenika za Vijeće, a ni o tome još nisam razmislila. Bože, pod kojim sam stresom bila. Duboko sam udahnula.

"Bi li, molim te, predstavljao zemlju u krugu na našem Obredu punog mjeseca?"

"Svakako, Z. Ali zar ne misliš da bi moglo biti pametno da prije toga izvedemo vježbu izricanja kruga? Kako svi vi ostali imate afinitet za pojedini element, ili za svih pet, u tvom slučaju, bolje bi nam bilo da se uvjerimo kako će sve glatko proći kad vam se ubaci jedan neobdareni tip."

"Nisi ti baš neobdaren."

"Pa, nisam mislio na svoje izuzetne sposobnosti u barenju."

Zakolotala sam očima.

"Nisam ni ja." Privio me uza se, tako da mi se tijelo stopilo s njegovim.

"Očito ti nisam dovoljno pokazao svoju obdarenost."

Zasmijuljila sam se, a on me poljubio. Još sam osjećala tračak krvi na njegovoj usni, zbog čega mi je poljubac bio tim slađi.

"Izgleda da ste se vas dvoje pomirili", rekla je Erin.

"Prije mi izgleda kao da su se barili nego mirili, Blizanko", rekla je Shaunee. Ovaj put Erik i ja nismo odskočili jedno od drugoga. Samo smo uzdahnuli. "U ovoj školi ne postoji pojam privatnosti", progundao je Erik.

"Halo! Pa žvalite se tu svima pred nosom", rekla je Erin.

"Meni je to baš ono slatko", rekao je Jack.

"To je zato što si ti baš ono sladak", rekao je Damien i primio Jacka pod ruku dok su silazili širokim prednjim stubištem doma.

"Blizanko, možda ću povratit. A ti?" rekla je Shaunee.

"Definitivni rigoletto", rekla je Erin.

"Znači, vama dvjema je muka od ljubakanja, a?" upitao ih je Erik sa zločestim odsjajem u očima. Upitala sam se što mu je na umu.

"Potpuno mi je slabo", rekla je Erin.

"I meni", složila se Shaunee.

"Znači, ne zanima vas poruka koju su vam Cole i T. J. poslali po meni?"

"Clifton Cole?" rekla je Shaunee.

"T. J. Hawkins?" rekla je Erin.

"Da i da", rekao je Erik.

Vidjela sam kako blizanački cinične Shaunee i Erin istog trenutka mijenjaju svoje negativno držanje.

"Cole je tako kraaaasan", praktički je prostenjela Shaunee. "Kad mu vidim onu plavu kosicu i one zločeste plave okice, dođe mi da ga ispljeskam po turu."

"T. J." Erin se počela teatralno hladiti rukom, "taj dečko fakat zna pjevati. I visok je... Uuu, kako je samo prokleta krasan."

"Znači li cijela ova predstava da ste vas dvije zapravo zainteresirane za ljubakanje?" upitao ih je Damien, pogledavši ih ispod podignutih obrva.

"Znači, milostiva Damien", rekla je Shaunee, a Erin mu je kimnula stisnutih očiju.

"Onda, ti si to nešto trebao prenijeti Blizankama od Colea i T. J.-a?" podsjetila sam Erika dok Damien još nije stigao otpovrnuti Blizankama, i nato po milijunti put osjetila koliko mi Stevie Rae fali. Mirotvorstvo joj je išlo od ruke daleko bolje nego meni.

"Samo da smo se svi složili da bi bilo cool kad bi Shaunee, Erin i ti", stisnuo mi je čvršće ramena, "otišle sutra navečer s nama u IMAX."

"S nama, u smislu s tobom, Coleom i T. J.-om?" priupitala je Shaunee.

"Aha. E, da, pozvani su i Damien i Jack."

"Koji film ćemo gledati?" upitao ga je Jack.

Erik je napravio dramatsku stanku, pa rekao:

"Reprizno daju 300 kao posebnu blagdansku IMAX projekciju."

Sad je na Jacka došao red da se počne hladiti rukom. Damien se iscerio. "Pristajemo."

"I mi", rekla je Shaunee, dok je Erin tako žestoko počela kimati glavom da joj se duga plava kosa sva razbarušila, dajući joj izgled sluđene navijačice.

"Znaš, 300 bi lako mogao biti savršen film. U njemu ima ponešto za svakoga", rekla sam. "Muških cica za one od nas koji to vole. I ženskih sisa za one od nas koji to vole. Uz vrlo velike količine junačke muške akcije, a tko to ne bi volio?"

"Kao i ponoćnu IMAX projekciju za one od nas koji ne vole dnevno svjetlo", rekao je Erik.

"Čisto savršenstvo", rekao je Damien.

"Upravo tako", rekle su uglas Blizanke.

Samo sam stajala i cerila se. Bila sam luda za njima. Za svakim od njih petero ponaosob. Stevie Rae mi je još uvijek neprestano falila, ali prvi put u mjesec dana osjećala sam se kao ja, zadovoljno, čak možda sretno.

"Znači, dogovoreno?" rekao je Erik. Svi su uglas rekli da se slažu.

"Bolje da se mi vratimo u svoj dom. Da nas još ne zateknu na svetom ženskom tlu nakon domskog večerja", zafrkantski je rekao.

"Ma da, bolje da odemo", rekao je Damien.

"Hej, Zoey, sretan ti rođendan", rekao je Jack.

Pobogu, kako drag dečko. S osmijehom sam mu rekla:

"Hvala ti, dragi." Zatim sam pogledala ostatak svojih prijatelja. "Oprostite što sam prije ispala onakva guzica. Stvarno mi se sviđaju pokloni."

"Što znači da ćeš te poklone i nositi?" rekla je Shaunee, oštro me pogledavši stisnutim očima boje čokolade.

"Aha, hoćeš nositi one totalno seksi čizme za koje smo dali dvjesto devedeset pet dolara i pedeset dva centa?" dodala je Erin.

Progutala sam knedlu. Shaunee i Erin bile su iz bogatih obitelji. Meni, s druge strane, definitivno nije bilo nešto sasvim uobičajeno posjedovati čizme od tristo dolara. U stvari, sad kad sam shvatila koliko su skupe, sviđale su mi se sve više iz trenutka u trenutak.

"Aha. Nosit ću te kraasne čizme", rekla sam, oponašajući Shaunee.

"Ni šal od kašmira nije bio baš jeftin", nadmeno je rekao Damien. "Jesam li spomenuo da je od kašmira? Stopostotnog."

"Toliko puta da im se ni broja ne zna", promrsila je Erin.

"Obožavam kašmir", smirila sam ga.

Jack se mrštio i gledao u noge.

"Moja snježna kugla nije bila naročito skupa."

"Ali slatka je, i prati temu snjegovića i savršeno ide uz moju prekrasnu ogrlicu sa snjegovićem, koju nikad neću skinuti."

Pogledala sara Erika i osmjehnula mu se.

"Čak ni ljeti?" upitao me.

"Čak ni ljeti", rekla sam.

Erik mi je prišapnuo:

"Hvala, Z", i nježno me poljubio.

"Opet mi se diže želudac", rekla je Shaunee.

"Već osjećam kiselinu na nepcu", rekla je Erin.

Erik me još jedanput zagrlio, a onda trknuo za Jackom i Damienom koji su već odmaknuli. Preko ramena mi je dobacio:

"Onda, da kažem Coleu i T. J.-u da se vas dvije baš i ne volite ljubiti?"

"Samo probaj, pa si mrtav", rekla je Shaunee milim glasom.

"Skratit ćemo te za glavu", rekla je Erin, jednako milo.

Moj je smijeh popratio Erikov u odlasku kad sam dohvatila teglu s lavandom, privila Draculu uz njedra i ušla u dom s prijateljima. I čak mi je došla pomisao da bih možda zaista mogla smisliti rješenje cijelog problema Stevie Rae, pa da opet svi budemo zajedno.

Nažalost, pokazalo se da je ta pomisao naivna koliko i nemoguća.

Sedmo poglavlje

Subotnja večer (koja je nama zapravo nedjeljno jutro) obično je lijeno doba. Cure se motaju po domu u pidžamama sa zaležanom, nepočešljanom kosom, pospano jedu žitarice iz zdjelica ili hladne kokice i bulje u reprize po raznim televizorima širokih ekrana u glavnom boravku doma. Zato ne iznenađuje što su mi se Shaunee i Erin zbunjeno, pospano namrštile kad sam dohvatila žitni prutić i limenku kole (ne dijetne, bljak) i postavila se između njihovih zacakljenih pogleda i ekrana.

"Šta je?" rekla je Erin.

"Z, zašto si tako budna?" rekla je Shaunee.

"Ma da, nije zdravo tako rano biti tako živahna", rekla je Erin.

"Upravo tako, Blizanko. Svatko u sebi ima ograničenu količinu živahnosti. Ako je utroše na samom početku dana, onda ode, pa im ostane samo mrzovoljnost", rekla je Shaunee.

"Nisam živahna. Imam posla." Na svu sreću, to je prekinulo njihovu lekciju.

"Idem u knjižnicu, istraživati neke obredne stvari." Nisam im lagala. Samo su pretpostavile da mislim na predstojeći Obred punog mjeseca, dok sam zapravo mislila na obred kojim bih sirotu neumrlu mrtvu Stevie Rae pretvorila u ne-neumrlu. "Dok se ja budem time bavila, htjela bih da nađete Damiena i Erika i kažete im da ćemo se naći pod drvetom kod zida u", bacila

sam pogled na sat. "Sada je pet i trideset. Trebala bih biti gotova s istraživanjem oko sedam. Onda, može da se nađemo u sedam i petnaest?"

"Kej", rekle su Blizanke.

"Ali kako to da se nalazimo?" rekla je Erin.

"O, sori. Erik će sutra predstavljati zemlju."

Progutala sam knedlu koja mi se odjednom našla u grlu. Blizanke su izgledale jednako tužno. Očito nijedna među nama nije stvarno preboljela Stevie Rae, čak ni one među nama koji su vjerovala da je ona mrtva.

"Erik kaže da bi nam možda bilo pametno da vježbamo izricanje kruga prije pravoga obreda. Ma znate, zato što svi mi ostali imamo afinitete prema elementima, a on ih nema. Meni se to učinilo kao dobar prijedlog."

"Aha... zvuči dobro..." promrmljale su Blizanke.

"Stevie Rae ne bi htjela da zabrljamo obred samo zato što nam ona fali", rekla sam.

"Rekla bi, ono, dajte bolje to napravite kako treba da ne ispadnete totalni šupci." Blizanke su se osmjehnule na moj otegnuti govor.

"Doći ćemo, Z", rekla je Shaunee.

"Dobro, a poslije idemo gledati 300", rekla sam. To im je totalno raširilo osmijehe. "E, da, hoćete se vas dvije pobrinuti da sve elementalne svijeće budu na broju?"

"Nemaš beda, Z", rekla je Erin.

"Hvala, cure."

"Hej, Z", dobacila je Shaunee za mnom kad sam već napola izašla kroz vrata.

Zastala sam i osvrnula se prema njima.

"Dobre su ti čizme", rekla je Erin.

Iscerila sam se i pokazala im jednu nogu. Nosila sam traperice, ali onakve koje se daju podvrnuti do odmah ispod koljena, tako da su svi jasno mogli vidjeti svjetlucava božićna drvca koja su krasila saru svake čizme. Još sam stavila i Damienov šal sa snjegovićima, koji je stvarno bio mekan kao kašmirski san. Dvije cure s dvosjeda najbližeg vratima počele su se glasati kao da su i njima čizme zgodne, i vidjela sam kako su Blizanke razmijenile samodopadan pogled u stilu jesam ti rekla.

"Hvala, Blizanke su mi ih poklonile za rođendan", rekla sam, dovoljno glasno da me Shaunee i Erin čuju. Poslale su mi poljupce prije nego što sam izašla.

Zvakala sam žitni prutić i hodala prema medijskom centru u glavnoj školskoj zgradi. Začudo, imala sam okej osjećaj oko cijelog Obreda punog mjeseca. Jasno, bit će čudno što nema Stevie Rae da predstavlja zemlju, ali bit će okružena prijateljima. I dalje ćemo to biti mi, makar nam jedna naša fali.

U školi je danas bilo još više pusto nego u proteklih mjesec dana, što se dalo shvatiti. Bio je Božić, a premda početnici moraju ostati tjelesno blizu odraslim vampovima, smijemo se udaljiti iz kampusa maksimalno čak jedan cijeli dan. (Radi se o nekakvom feromonu koji vampovi luče. On donekle upravlja tjelesnom Promjenom koja se odvija u nama i omogućuje nam da dovršimo metamorfozu u odrasle vampove, ili to omogućuje barem nekima od nas. Ostali umru.) Tako da je puno učenika provodilo Božić sa svojim ljudskim obiteljima.

Kao što sam i očekivala, u knjižnici nije bilo nikoga. Nisam se trebala brinuti da će biti zaključana i pod alarmom kao u tipičnoj školi. Vampovima, obdarenim mentalnim i tjelesnim moćima, nisu trebale brave da bi nas prisilili da se ponašamo kako spada. Zapravo, nisam bila sigurna što bi oni učinili početniku koji bi napravio nešto tipično tinejdžerski tupo. Pričalo se da bi vampovi izgnali nepodobnika (hee hee, nepodobnik, još jedna riječ iz Damienova vokabulara) na rokove različitog trajanja. Što znači da bi se učenik mogao ozbiljno razboljeti, u smislu da se počne utapati u vlastitim raspadajućim tjelesnim tkivima i umirati.

Sve u svemu, bilo je najpametnije ne stati vampyrima na žulj. Naravno, ja sam najmoćniju Nadsvećenicu u našoj školi pretvorila u neprijateljicu. Kojiput je bilo dobro biti u mojoj koži, kao kad me Erik ljubio ili dok sam bila u društvu prijatelja, ali biti u mojoj koži najčešće je sa sobom nosilo veliko klupko stresa i tjeskobe.

Počela sam pretraživati memljive stare knjige u metafizičkom odjelu knjižnice (kao što vjerojatno možete misliti, u toj je knjižnici to bio povelik odjel). Išlo mi je sporo, jer sam odlučila da se neću poslužiti kompjuterskom tražilicom za katalog. Najmanje mi je još trebalo ostaviti elektronski trag koji iz petnih žila vrišti: Zoey Redbird traži podatke o početnicima koje nakon smrti u krvožedne zlotvore pretvara zla Nadsvećenica željna moći u okviru nekog svog još nepoznatog Zločinačkog Plana! Ne. Čak i ja sam znala da mi to ne bi bilo pametno.

Bila sam tamo već više od sat vremena i polako me jedilo puževsko napredovanje. Žarko sam željela da mogu pitati Damiena da mi pomogne. Ne samo da je dečko bio pametan i da je brzo čitao, nego mu je istraživanje zbilja išlo od ruke. Držala sam Obrede iscjeljivanja tijela i duha i nastojala s gornje police dosegnuti prastaru knjigu u kožnom uvezu s naslovom Opiranje zlu čarolijama i ritualima, kad se meni nad glavu ispružila jedna snažna ruka i s lakoćom je uzela. Okrenula sam se i zamalo se debilno zabila ravno u Lorena Blakea.

"Opiranje zlu, a? Zanimljiv izbor štiva." Njegova blizina nije pomogla mojim živicima.

"Znaš ti mene" (a zaista nije). "Volim biti pripremljena."

Čelo mu se zbunjeno naboralo.

"Očekuješ napad zla?"

"Ne!" rekla sam daleko prebrzo. Zato sam se nasmijala, ne bih li zvučala nehajno i razdragano (razdragano, hee hee), ali bila sam sigurna da to ispada totalno fejkano. "Pa, prije par mjeseci nitko nije očekivao da će Afrodita izgubiti kontrolu nad hrpom krvožednih vampyrskih duhova, a je. Pa sam mislila, znaš, bolje se prirediti nego požaliti." Bože, kako sam debilna.

"To valjda ima smisla. Znači, ne pripremaš se ni za što konkretno?"

Začudilo me oštro zanimanje u njegovim očima.

"Ma ne", rekla sam nehajno. "Samo želim biti na visini zadatka kao predvodnica Kćeri Mraka."

Bacio je pogled na obredne knjige u mom naručju.

"Znaš da su ti obredi samo za odrasle vampyre, je li. Kad se početnici razbole, to nažalost ima samo jedan razlog. Tijela im odbijaju Promjenu, i umrijet će." Zatim je blažim tonom dodao: "Nije ti slabo, je li?"

"Ma nikako!" brzo sam rekla. "Dobro je meni. Samo što, eto..." Zastala sam u nedoumici, domišljajući se nekom izgovoru. S iznenadnim sam nadahnućem blebnula: "Sram me priznati, ali mislila sam malo dodatno učiti za svoj budući status Nadsvećenice."

Loren se osmjehnuo.

"Zašto bi te to bilo sram priznati? Ne djeluješ mi kao jedna od onih budalastih žena koje smatraju da je sramotno biti načitana i obrazovana."

Osjetila sam kako mi se obrazi počinju žariti, nazvao me "ženom", što je bilo daleko bolje nego da me nazvao početnicom ili malom. Uz njega sam se uvijek osjećala tako zrelo, tako ženstveno.

"Ma ne, nije to. Sram me zato što zvuči pomalo uobraženo pretpostaviti da ću jednog dana zbilja postati Nadsvećenica."

"Mislim da je ta pretpostavka samo valjan zdravi razum i opravdano samopouzdanje." Smiješak mu je bivao sve topliji, i kunem se da sam polako već počela osjećati kako mi grije kožu. "Oduvijek me privlače žene koje su sigurne u sebe."

Bože, kako su mi se od njega grčili nožni prsti.

"Ti pojma nemaš koliko si posebna, je li, Zoey? Jedinostvena si, drugačija od ostalih početnika. Božica si među onima koji sebe smatraju polubogovima."

Kad me pomilovao sa strane po obrazu, zadržavajući prste na tetovažama koje su mi optakale oči, mislila sam da ću se rastopiti po policama. "I have sworn thee fair, and thought thee bright. Who art as black as hell, as dark as night."

"Odakle je to?" Od njegova su mi dodira žmarci prošli cijelim tijelom i u glavi mi se zamutilo, ali nekako sam uspjela prepoznati duboku kadencu koju mu je fantastični glas poprimao pri recitiranju poezije.

"Shakespeare", promrmljao je dok je palcem polako prelazio po crti tetovaža koje su mi resile jagodicu. "Dio jednog od soneta koje je napisao Tamnoj Dami, svojoj pravoj ljubavi. Znamo, naravno, da je bio vampyr. Ali smatramo da je njegova prava životna ljubav bila mlada djevojka koja je bila Obilježena i koja je umrla kao početnica prije dovršetka Promjene."

"Mislila sam da odrasli vampyri ne bi smjeli ulaziti u veze s početnicima." Sada smo bili tako blizu da nisam morala govoriti mnogo glasnije od šapta da bi me čuo.

"Ne bismo smjeli. To je vrlo nedolično. Ali katkad između dvoje nas dođe do privlačnosti koja nadide granicu vampyra i početnice, kao i granice dobi i doličnosti. Vjeruješ li u postojanje takve privlačnosti, Zoey?"

Pa on to govori o nama! Gledali smo se u oči i osjećala sam kako se gubim u njemu. Tetovaže su mu bile čvrsti uzorak istančanih kosih crtica koje su ostavljale dojam munja i savršeno mu pristajale uz tamnu kosu i oči. Bio je tako suludo lijep i toliko stariji da me u isti mah nevjerojatno privlačio i dovodio u smrtni strah zato što se igram nečim tako dalekim od svega što sam dosad doživjela da bi se lako moglo oteći kontroli. Ali privlačnost je postojala, a ako je on imao pravo, onda je definitivno nadilazila granicu vampyra i početnice. I to do te mjere da je čak i Erik primijetio kako me Loren gleda.

Erik... Oblio me osjećaj krivnje. On bi naprosto umro da vidi što se to zbiva između Lorena i mene. Mala podla misao progizala mi je kroz svijest: Erik nije tu da me vidi, pa sam duboko, drhtavo udahнула i začula sebe kako govorim:

"Da. Vjerujem u postojanje takve privlačnosti. A ti?"

"Sada vjerujem." Smiješak se rastužio. Od toga mi je odjednom izgledao strašno mlado i zgodno i tako ranjivo da su se raspršila sva grižnja savjesti oko Erika. Došlo mi je da zagrlim Lorena i kažem mu da će sve biti u redu. Upravo sam nastojala smoći petlje da mu se još više približim kad me svojim sljedećim riječima tako iznenadio da sam posve zaboravila njegov smiješak malog izgubljenog dečka.

"Jučer sam se vratio jer sam znao da ti je rođendan."

Zgranuto sam zatreptala.

"A da?"

Kimnuo je, milujući mi i dalje obraz prstom.

"Baš sam te tražio kad sam naletio na tebe i Erika." Oči su mu se zatamnjele, a glas postao dubok i opor. "Nije mi se svidjelo kad sam vidio kako te pipa."

Zastala sam u nedoumici, ne znajući točno kako da na to odgovorim. S jedne strane, bilo mi je prokleta neugodno što me vidio kako se navlačim s Erikom. S druge, premda me bilo sram što nas je ulovio dok smo radili to što smo radili, zapravo nismo radili ništa loše. Napokon, Erik mi je bio dečko, a to što nas dvoje radimo dok smo zajedno zbilja se Lorena nimalo ne tiče. Ali dok sam ga gledala u oči, shvatila sam da bih možda željela da se to Lorena tiče. Kao da mi čita misli, odmaknuo je ruku s lica i pogledao u stranu.

"Znam. Nemam se nikakva prava ljutiti na tebe zato što si s Erikom. To me se čak i ne tiče."

Polako sam mu dodirnula bradu i okrenula lice natrag prema sebi, da me može pogledati u oči.

"Želiš li da te se tiče?"

"Ne mogu ti reći koliko", rekao je. Zatim je odložio knjigu koja mu je još bila u rukama i obujmio mi lice dlanovima, položivši palce uz kutove mojih usana i provukavši prste kroz moju kosu. "Rekao bih da je na meni red za rođendanski poljubac."

Uzeo je moja usta, a u isti sam mah imala dojam da mi je uzeo i tijelo i dušu. Okej, Erik se dobro ljubio. A s Heathom sam se ljubila otkako sam ja išla u treći, a on u četvrti razred, tako da su mi Heathovi poljupci bili poznati i dobri. Loren je bio muškarac. Kad me on poljubio, nije bilo ni trunke onog nespretnog oklijevanja na koje sam bila naviknuta. Usnama i jezikom govorio mi je da točno zna što želi, a i da zna kako to dobiti. I dogodilo mi se nešto čudno i čarobno. Više nisam bila samo neka klinka kad sam mu uzvratila poljubac. Bila sam žena, zrela i snažna, i također sam znala što želim i kako to dobiti.

Kad je poljubac završio, oboje smo teško disali. Loren mi je i dalje držao lice dlanovima, ali odmaknuo se taman toliko da se opet možemo pogledati u oči.

"Nisam to smio učiniti", rekao je.

"Znam", rekla sam, ali to me nije spriječilo da ga odvažno gledam. Još uvijek sam jednom rukom čvrsto držala onu glupu knjižurinu o ritualima i čarolijama iscjeljivanja, ali drugu sam položila na njegova prsa. Polako sam raširila prste i zavukla ih u otvoreni prorez njegove košulje, dodirnuvši njegovu голу kožu. Zadrhtao je, a ja sam osjetila taj drhtaj negdje duboko u sebi.

"Ovo će biti komplicirano", rekao je.

"Znam", ponovila sam.

"Ali ne želim da se prekine", rekao je.

"Ni ja", rekla sam.

"Nitko ne smije saznati za nas. Barem zasad."

"Okej." Kimnula sam, ne znajući točno što se tu ima saznati, ali itekako shvaćajući da mi se čudan čvor stvorio u dnu želuca od pomisli na to da me zatražio da se potajice nalazimo.

Opet me poljubio. Ovaj put su mu usne bile slatke i tople i vrlo, vrlo nježne, i osjetila sam kako mi se onaj čudni čvor rastače.

"Zamalo sam zaboravio", šapnuo mi je uz usne. "Donio sam ti nešto." Dao mi je još jedan poljubac na brzinu, a onda počeo nešto tražiti u džepu svojih crnih hlača. Osmjehnuo se i izvukao zlatnu draguljarsku kutijicu. Pružio mi ju je s riječima: "Sretan rođendan, Zoey."

Srce mi se suludo bacakalo po grudima kad sam otvorila kutijicu i zapanjila se.

"Jojbožemili! Prekrasne su!"

Naušnice bez resica s dijamantnim umecima zablistale su mi kao predivan, zarobljen san. Nisu bile goleme i kičaste, već sitne i istančane, i tako bistre i svjetlucave da su me od njih gotovo boljele oči. Načas sam ugledala Erikov slatki osmijeh kad mi je poklonio ogrlicu sa snjegovićem, a zatim začula bakin glas u savjesti kako mi govori da nikako ne bih smjela prihvatiti tako skup dar od odraslog muškarca, ali Lorenov je glas prigušio i prisjećanje na Erika i bakino upozorenje.

"Kad sam ih ugledao, podsjetile su me na tebe, savršene i izuzetne i plamene."

"O, Loren! Nikad nisam imala ništa tako predivno." Naslonila sam se na njega i podigla lice, a on se sagnuo, čvrsto me zagrlio i počeo ljubiti tako da sam pomislila da će mi vrh glave eksplodirati.

"Hajde, stavi ih", prišapnuo mi je Loren dok sam još pokušavala doći do daha nakon našeg poljupca.

Nisam bila stavila naušnice nakon što sam ustala, tako da mi je trebao tek trenutak da ih stavim u uši.

"Tamo u kutu za čitanje ima jedno staro kristalno ogledalo. Dođi da se pogledaš." Tutnuli smo knjige natrag na policu i Loren me primio za ruku i odveo do ugodnog kutka u medijskom centru gdje se nalazio veliki, premekani trosjed s dva pripadajuća udobna naslonjača. Na zidu između njih visjelo je veliko, očito starinsko kristalno ogledalo u zlatnom okviru. Loren je stao iza mene i položio ruke na moja ramena tako da smo se oboje našli u odrazu. Zataknila sam gustu kosu iza ušiju i okrenula glavu amo-tamo, tako da se treperava plinska svjetlost počela ljeskati s njihovih ploha i briljantno presijavati.

"Predivne su", rekla sam.

Loren mi je čvršće stisnuo ramena i privukao me straga prema sebi.

"Ti si", rekao je. Zatim se, gledajući me i dalje u oči u odrazu, sagnuo, usnama prešao preko jedne moje usne školjke s dijamantnim uresom i prošaptao: "Mislim da si dovoljno učila za danas. Dođi sa mnom u moju sobu"

Gledala sam kako mi kapci postaju sasvim teški dok me ljubio u vrat, slijedeći trag tetovaža sve do mog ramena. Onda sam shvatila što on to zapravo traži od mene i strah mi je naglo sijevnuo tijelom. Htio je da odem s njim u sobu na seks! Nisam to htjela! Da, dobro, možda i jesam. Barem teoretski. Ali da doista izgubim nevinost s ovim nevjerojatno seksi, iskusnim muškarcem, upravo sada? Danas? Stala sam hvatati zrak i nekako se nespretno izvukla iz njegova naručja.

"Ma - ma ne mogu." Dok mi se svijest koprcala ne bi li smislila što bih mu još mogla reći a da ne zvuči debilno i djetinjasto, stari je sat s vitrinom, svečano postavljen iza trosjeda, počeo odbijati sedam zvona i osjetila sam nalet olakšanja. "Ne mogu jer sam se dogovorila naći sa Shaunee i Erin i ostatkom Vijeća prefekata u sedam i petnaest da vježbamo za sutrašnji obred."

Loren se osmjehnuo.

"Baš si ti vrijedna mala Predvodnica Kćeri Mraka, je li? Onda će to morati biti neki drugi put." Prišao mi je, i pomislila sam da će me opet poljubiti. Umjesto toga, dotaknuo mi je lice i načas pomilovao tetovaže. Od njegova sam dodira sva ustreptala i zaboravila disati. "Ako se predomisliš, bit ću u pjesnikovu potkrovlju. Znaš gdje je to?"

Kimnula sam, još uvijek tražeći sposobnost da progovorim. Svi su znali da rezidentni pjesnik-laureat ima za sebe cijeli drugi kat zgrade u kojoj su smješteni profesori. Ne jedanput sam slušala kako Blizanke fantaziraju o tome da bi upakirale sebe u divovske poklone i poslale se dostavom u poročno potkrovlje (kako ga one zovu).

"Dobro. Znaj da ću misliti na tebe čak i ako ne odlučiš doći da me riješiš muka." Već se okrenuo i pošao dalje kad mi se glas vratio.

"Ali stvarno ne mogu doći, pa kad ćemo se opet vidjeti?"

Osvrnulo se prema meni i uputio mi onaj seksi, znalački pogled.

"Bez brige, Nadsvećenice moja mala, doći ću ja tebi."

Kad je otišao, svalila sam se na trosjed. Noge su mi bile kao od gume, a srce mi je tuklo tako jako da me boljelo. Drhtavo sam dotaknula jednu dijamantnu naušnicu. Bila mi je hladna na dodir, za razliku od bisernog snjegovića koji mi je pun optuživanja visio oko vrata i srebrne narukvice koja mi je stiskala zglavak, oni su mi bili vrući. Zarila sam lice u dlanove i ojađeno rekla:

"Mislim da se pretvaram u fuksu."

Osmo poglavlje

Svi su se već bili skupili kad sam dojurila. Čak je i Nala došla. Kunem se da joj se u pogledu vidjelo da točno zna što sam radila u knjižnici. Zatim je uputila čangrizavo "Mi-af-au!" općenito u mom smjeru, kihnula i udaljila se mekim koracima. Bože, kako mi je drago što ona ne može govoriti.

Odjednom su me obujmile Erikove ruke. Brzo me poljubio i zatim zagrlio, šapćući mi u uho:

"Cijeli dan jedva čekam da te vidim."

"Pa, bila sam u knjižnici." Shvatila sam da mi je ton totalno pregrub i preodbojan (drugim riječima, pun grižnje savjesti) tek kad se odmaknuo od mene i uputio mi sladak, ali zbunjen osmijeh.

"Da, to su nam rekle Blizanke."

Pogledala sam ga u oči, osjećajući se kao potpuna kakica. Kako bih se uopće mogla izložiti riziku da ga izgubim? Nipošto nisam trebala dopustiti Lorenu da me poljubi. Nije to bilo u redu. Znala sam da nije u redu, a...

"Hej, Z, dobar ti je šal", rekao je Damien, cimnuvši me za jednog snjegovića i prekinuvši me u pokajničkoj mentalnoj tiradi.

"Hvala, to mi je dar od dečka", pokušala sam se jadno našaliti, ali znala sam da mi je to zvučalo skroz čudno i pretjerano prpošno.

"Tom opaskom želi reći da ima dečka s kojim se druži", rekla je Shaunee i prevrnula očima prema meni.

"Ma da, ne uzrujavaj Jacka", rekla je Erin. "Damien ne mijenja ekipu."

"Zar ne bi trebala meni reći da se ne uzrujavam?" zaigrano ju je priupitao Erik.

"Ne, šećeru", rekla je Erin.

"Ako ti Z dade nogu zbog milostive Damien, računaj da ćemo ti nas dvije pomoć da prebrodiš jade", rekla je Shaunee. Zatim su se Blizanke počele malo improvizirano trtiti i miješati bokovima za Erikovu nasladu. Usprkos grižnji savjesti, natjerale su me da prasnem u smijeh, i prekrila sam Eriku oči. Damien se napadno namrštio na Blizanke, pa nakašljao.

"Vas dvije ste potpuno besprizorne."

"Blizanko, zaboravila sam, šta ono znači besprizorna?" rekla je Shaunee.

"Da znaš, mislim da znači da se nikako ne može prikazat koliko smo mi seksi i napaljive", rekla je Erin, trteći se i miješajući i dalje.

"Vas dvije ste tuke, što znači da imate vrlo malo pameti", rekao je Damien, ali čak se ni on nije mogao suzdržati od smijeha, pogotovo kad se Jack, smijuljeći se, priključio trćenju i miješanju. "Uglavnom", nastavio je.

"Zamalo nisam otišao u knjižnicu, ali onda smo se Jack i ja sasvim uživjeli u gledanje repriznog maratona Willa i Grace i totalno sam izgubio pojam o

vremenu. Ipak, kad idući put budeš htjela obaviti istraživanje, samo reci, pa ću ti drage volje pomoći."

"Koji je on štreberko", rekao je Jack i u šali ga bubnuo u rame.

Damien je porumenio. Blizanke su počele teatralno rigati. Erik se nasmijao. Došlo mi je da se ispovraćam.

"Ma nema beda. Samo sam otišla pogledati neke, znaš, stvari", rekla sam.

"Opet neke stvari?" široko mi se osmijehnuo Erik.

Bilo mi je grozno što je sav tako pun razumijevanja i podrške. Da je znao da su te stvari koje sam istraživala zapravo bile načini ljubljenja s Lorenom Blakeom... O, Bože. Ne. On to nikad, nikad ne smije doznati.

I, da, shvaćam kako je to bijedno i droljasto bilo od mene, koja sam još maloprije uvaljivala Lorenu jezičinu i sva se palila i titrala zbog njega, a sad sam se praktički gušila u naletu grižnje savjesti. Očito mi je trebala psihoterapija.

"Onda, jeste donijele svijeće?" upitala sam Blizanke, odlučivši jednom završiti da ću o cijeloj toj zbrci s Lorenom razmišljati kasnije.

"Naravno", rekla je Erin.

"Daj, molim te. Bilo je lako i prelako", rekla je Shaunee. "Čak smo ti ih i stavile gdje treba." Pokazala je prema mjestu iza nas, lijepoj ravnoj površini pod krošnjom golema hrasta. Vidjela sam četiri svijeće koje predstavljaju elemente na odgovarajućim mjestima, s petom svijećom, koja predstavlja duh, postavljenom na sredinu kruga.

"Ja sam donio šibice", gorljivo je rekao Jack.

"Okej. Dobro. Idemo, onda", rekla sam. Nas petero pošlo je svatko prema svojoj svijeći. Damien me iznenadio kad je malo zaostao za drugima i prišapnuo mi:

"Ako hoćeš da Jack ode, samo mi reci, pa ću mu ja to kazati."

"Ne", automatski sam rekla, a onda mi je mozak sustigao usta, pa sam dodala: "Ne, Damien. Sasvim je u redu što je on tu. On je jedan od nas. Pripada nam."

Damien mi se zahvalno osmijehnuo i mahnuo Jacku da mi donese šibice. Doskakutao je do mene na sredini kruga.

"Mislio sam ti donijeti upaljač, ali onda sam razmislio i to mi nekako nije djelovalo kako treba", objasnio mi je vrlo ozbiljno. "Mislim da je bolje upotrijebiti pravo drvo. Znaš, prave šibice. Upaljač je jednostavno prehladan i presuvremen za jedan drevni obred. Zato sam ti donio ovo." Ponosno mi je pokazao dug, cilindričan predmet. Kad sam ga samo pogledala kao, eto, tuka, skinuo mu je poklopac i pružio mi donji dio. "Vidiš, duge i totalno šik šibice za kamin. Uzeo sam ih iz boravka u našem domu. Znaš, iz pribora za kamin."

Uzela sam šibice od njega. Bile su duge i vitke, lijepe ljubičaste boje s crvenim vrhovima.

"Savršene su", rekla sam, radujući se što mogu nekoga usrećiti. "Svakako ih donesi sutra za pravi obred. Upotrijebit ću ih umjesto uobičajenog upaljača."

"Super!" oduševio se i, uputivši zadovoljan osmijeh Damienu, brže-bolje izašao iz kruga i udobno sjeo pod drvo, naslonivši se leđima na hrast.

"Okej, jeste spremni?"

Mojih troje prijatelja i jedan dečko (na svu sreću, prisutan je bio samo jedan moj dečko) uglas su rekli da jesu.

"Dajte da samo ponovimo osnove, da ne bi sve ispalo komplicirano i zamršeno. Vi ćete biti vani u krugu, svatko na svome mjestu, uz ostale Kćeri i Sinove Mraka. Onda će Jack pustiti muziku i ja ću ući, kao i prošli mjesec."

"Hoće li profesor Blake opet recitirati poeziju?" upitao me Damien.

"O, dušo, jedva čekam", rekla je Shaanee.

"Taj vamp je tako kraaaasan da je uz njega čak i poezija zanimljiva", rekla je Erin.

"Ne!" graknula sam. A onda, kad su me svi čudno pogledali (pretpostavljam da su me svi čudno gledali, Blizanke i Damien jesu, a izbjegavala sam pogledati Erika), nastavila sam manje sluđenim tonom: "Mislim ono, ne bih rekla da će on išta recitirati. Nisam razgovarala s njim o tome, al nema veze", rekla sam krajnje i potpuno nonšalantno, pa brže-bolje nastavila. "Dakle, ja ću ući i krenuti oko kruga u taktu glazbe, uz poeziju ili bez nje, sve dok ne stignem do svog mjesta na sredini. Izreći ću krug, zatražiti Nyx da nas izričito blagoslovi s početkom nove godine, obiće okupljene s vinom, pa zatvoriti krug da svi odemo jesti." Bacila sam pogled na Damiena: "Pobrinuo si se za hranu, je l tako?"

"Aha, kuharica se vratila sa zimskog odmora, pa sam jučer s njom izabrao jelovnik. Imat ćemo čili na oko milijun različitih načina. A i", dodao je tonom koji je davao do znanja da ovo što slijedi smatra totalnom nepodopštinom, "imat ćemo uvozno pivo."

"Zvuči dobro", pohvalno sam mu se osmjehnula.

Da, zvuči čudno i pomalo nezakonito što su se maloljetnici spremali piti pivo na događaju koji je u biti odobrila škola. Istina glasi da zbog fiziološke Promjene koja se odvijala u svim našim tijelima alkohol na nas više jednostavno nije imao utjecaja, bar ne dovoljnog da nas natjera da se ponašamo kao tipični tinejdžeri (drugim riječima, nismo se svi imali namjeru razbiti i iskoristiti ga kao izgovor da se krenemo ševiti).

"Hej, Z, zar nisi namjeravala objaviti na obredu koga ćeš imenovati za Vijeće prefekata u idućoj godini?" upitao me Erik.

"Imaš pravo. Zaboravila sam da i to trebam." Uzdahnula sam. "Dakle, da, prije nego što zatvorim krug objavit ću imena dvoje učenika koje ću imenovati."

"Koji su to?" upitao me Damien.

"Pa, eh, još nisam svela izbor na dvoje. Večeras ću donijeti konačnu odluku o tome", slagala sam.

Zapravo, još nisam bila smislila nijedno ime. Nisam htjela ni razmišljati o tome, budući da će jedno od njih dvoje zauzeti mjesto Stevie Rae u Vijeću. Zatim sam se sjetila da sam zapravo trebala dati svome sadašnjem Vijeću da mi pomogne pri odluci koje ćemo to nove učenike izabrati. "Ovaj, ljudi. Mislim da se možda možemo naći sutra prije obreda i proći kroz imena."

"Hej, Z, nema frke", rekao je Erik. "Samo ti izaberi dvoje učenika. Mi ćemo ih prihvatiti."

Oblilo me golemo olakšanje.

"Jeste li sigurni?"

Prijatelji su mi uglas počeli govoriti "okej" i "može što se mene tiče". Svatko od njih očito je imao krajnjeg povjerenja u mene. Uf.

"Okej, dobro. Znači, svi se slažemo s redosljedom obreda?" upitala sam ih. Kimnuli su.

"Pa dobro. Da uvježbamo izricanje kruga."

Kao i uvijek, nije bilo bitno kakvi mi se stresovi i gluposti događaju u životu. Kad je u pitanju bilo izricanje kruga i prizivanje pet elemenata s kojima imam posebnu vezu, odnosno afinitet, osjećaj uzbuđenja i zadovoljstva koji mi taj dar pruža zasjenio je (na svu sreću) sve ostalo. Kad sam prišla Damieniu osjetila sam kako mi stres kopni, a raspoloženje se popravlja. Izvadila sam jednu dugu, tanku šibicu i kresnula je o hrapavi papir na dnu cilindra. Pripalila se kad sam rekla:

"Prizivam zrak u naš krug. Udišemo ga sa svojim prvim udahom, pa doliči da on bude prvi element koji prizivamo. Dođi nam, zraku!" Prinijela sam šibicu žutoj svijeći u Damienovim rukama i ona se upalila, i ostala upaljena, čak i pod silovitim udarima vjetra koji se nadigao oko Damiena i mene kao da smo u sredini ukroćenog, ali zaigranog mini tornada.

Damien i ja razmijenili smo široke osmijehe.

"Mislim da se nikad neću naviknuti na nešto ovako fenomenalno", tiho je rekao.

"Ni ja", rekla sam i puhнула u šibicu koja je dotad mahnito plamsala. Zatim sam otišla u smjeru kazaljke na satu, zvanom deosil, oko kruga do Shaunee i njene crvene svijeće. Čula sam kako Shaunee nešto pjevuši sebi u bradu, a kad sam izvadila novu šibicu, prepoznala sam staru pjesmu Jima Morrisona "Light My Fire". Osmjehnula sam joj se.

"Vatra nas grije svojim strastvenim plamenom. Prizivam vatru u naš krug!" Kao i obično, jedva da sam trebala prinijeti upaljenu šibicu stijenju Shauneeine svijeće. Smjesta je buknila, zapalucavši nam svjetlošću i toplinom po koži.

"Ni da gorim ne bih bila ovako vruća", rekla je Shaunee.

"Pa, Nyx ti je svakako podarila pravi element", kazala sam joj. Zatim sam otišla do Erin, koja je praktički vibrirala od uzbuđenja. Šibica mi je još gorjela, pa sam se samo osmjehnula Erin i rekla:

"Voda je savršena ravnoteža vatri, baš kao što je Erin savršena Blizanka Shaunee. Prizivam vodu u naš krug!" Šibicom sam dodirnula plavu svijeću i našla se smjesta optočena mirisima i šumovima mora. Kunem se da sam osjetila kako mi topla tropska voda oplakuje noge, hladeći ono što je vatra maloprije pregrijala.

"Stvarno volim vodu", rekla je Erin sretno.

Zatim sam duboko udahнула da se okuražim, provjerila da mi je smireni osmijeh na licu, te otišla do Erika koji je stajao na čelu kruga sa zelenom svijećom koja predstavlja četvrti element u krugu, zemlju.

"Jesi li spreman?" upitala sam ga.

Erik je djelovao nekako bljedunjavo, ali kimnuo je glavom i glas mu je zvučao snažno i sigurno kad je rekao:

"Da. Spreman sam."

Podigla sam šibicu koja je još gorjela, i:

"Au! Sranje!" Osjećajući se kao krajnji debil, a ne kao vježbenica za Nadsvećenicu i jedina početnica u povijesti kojoj je podaren afinitet za svih pet elemenata, ispustila sam šibicu koju sam ostavila da predugo gori i opeče mi prste. Stidljivo sam pogledala u Erika, pa u gotovo dovršeni krug.

"Oprostite, ljudi."

Dobrohotno su prešli preko moje šlampavosti. Upravo sam se okretala natrag prema Eriku i vadila iduću šibicu iz cilindra, kad mi je svijest registrirala što sam to vidjela, ili, točnije, što nisam vidjela.

Nije bilo niti svjetlosti koja bi spajala Damiena, Shaunee i Erin. Njihove su svijeće gorjele. Njihovi su se elementi manifestirali. Ali spona koju smo osjećali još otkako je nas petero prvi put zajedno izreklo krug, spona tako moćna da je bila vidljiva kao prekrasna, povezujuća nit svjetlosti, definitivno je izostala. Ne znajući točno što ću, uputila sam nijemu molbu Nyx:

Molim te, Božice, pokaži mi što da radim kako bih iznova oblikovala naš krug bez Stevie Rae! Zatim sam kresnula šibicu i uputila Eriku osmijeh ohrabrenja.

"Zemlja nas podržava i hrani. Kao četvrti element, prizivam zemlju u naš krug!"

Uzela sam dugu šibicu i prinijela je stijenju zelene svijeće. Erik je trenutno reagirao. Bolno je kriknuo kad mu je zelena svijeća izletjela iz ruke i pala daleko od kruga u guste sjene ispod drveta. Erik je trljao šaku i gundao nešto o tome da mu je bilo kao da ga je nešto ubolo, kad se iz mraka začulo prigušeno psovanje neke osobe koja je, očito vrlo mrzovoljno, išla prema nama.

"Pas mater! Joj! Sranje! Ma koji..."

Afrodita je izašla iz sjena s neupaljenom zelenom svijećom u ruci, trljajući se po crvenom bubotku na čelu koji joj se već polako pretvarao u čvrgu.

"Ma prekrasno. U pizdu strininu, mogla sam si i misliti. Kaže mi da dođem skroz tu u" zastala je, pogledala drvo i travu oko sebe, pa podigla svoj savršeni nos "divljinu gdje je sve puno prirode, i što nađem osim bubetina i zemljurine? Društvo debila koji me gađaju sranjima", rekla je.

"Da je bar bilo namjerno", rekla joj je slatko Erin.

"Afrodita, ti si vražja bapska kučka", rekla joj je Shaunee jednako slatko.

"Ne obraćajte mi se, koze."

Zanemarivši njihovo prepucavanje, rekla sam:

"Tko ti je kazao da dođeš ovamo?" Afrodita me pogledala u oči.

"Nyx", rekla je.

"Daj molim te!"

"Šta god!"

"Da ne bi!"

Damien i Blizanke viknuli su u isti mah. Primijetila sam da je Erik ostao sumnjivo šutljiv. Podigla sam ruku.

"Dosta!" obrecnula sam se, i svi su zašutjeli.

"Zašto ti je Nyx kazala da dođeš ovamo?"

Gledajući me i dalje čvrsto u oči, prišla mi je. Jedva udostojivši Erika pogledom, rekla je:

"Miči mi se, papane od bivšeg." Iznenadila sam se kad joj se Erik doista maknuo s puta, pustivši je da stane na mjesto zemlje preda mnom. "Prizovi zemlju i pripali je, pa ćeš vidjeti", rekla je Afrodita.

Prije nego što se itko stigao pobuniti povelala sam se za osjećajem u utrobi, znajući već što će se dogoditi iz predosjećaja koji mi je davao. Ponovila sam: "Zemlja nas podržava i hrani. Kao četvrti element, prizivam zemlju u naš krug!" te prinijela novu upaljenu šibicu zelenoj svijeći. Smjesta je planula, okruživši Afroditu i mene mirisima i zvukovima bujne livade u punom cvatu u jeku ljeta. Afrodita je tiho progovorila.

"Nyx je odlučila da mi nije dosta sranja u mom ionako usranom životu. Tako da sada imam afinitet za zemlju. Je li ti to dovoljno ironično?"

Deveto poglavje

"Ma nema mrtve šanse!" viknula je Shaunee.

"Upravo tako, Blizanko! Samo što nema jebene mrtve šanse!" rekla je Erin.

"Ne mogu vjerovati da nije neka greška", rekao je Damien.

"Vjeruj", rekla sam, stojeći leđima i dalje okrenuta prema ostatku kruga dok sam i dalje promatrala Afroditu. Prije nego što su mi prijatelji stigli još više friknuti, dodala sam: "Gledajte krug." Nisam ga morala pogledati. Već sam znala što ću vidjeti, a njihovi zgranuti uzdasi kazali su mi da imam pravo. Svejedno, okrenula sam se polako, iznova zadivljena ljepotom moćne niti, darom Božice koji je spojio njih četvero. "Ona govori istinu. Nyx ju je poslala ovamo. Afrodita ima afinitet za zemlju."

Umuknuvši od šoka, prijatelji su me samo gledali kako dolazim na sredinu kruga i uzimam svoju purpurnu svijeću.

"Duh je ono zbog čega smo jedinstveni, ono što nam daje hrabrost i snagu, i ono što nastavlja živjeti nakon što nam tijela više nema. Dođi nam, duše!" Optočila su me sva četiri elementa kad je duh pohrlio u mene, ispunjavajući me mirom i radošću. Krenula sam oko kruga, gledajući prijatelje u zbunjene, uzrujane oči, nastojeći im pomoći da shvate nešto što ni meni nije baš išlo u glavu, ali što sam doista osjećala kao volju Nyx.

"Neću se pretvarati da shvaćam Nyx. Putovi su Božice zagonetni i ona zna pred nas postaviti istinski teške zahtjeve. Ovo je jedan od tih teških zahtjeva. Sviđalo se to nama ili ne, Nyx nam je jasno dala do znanja da bi Afrodita trebala zauzeti mjesto Stevie Rae u našem krugu." Pogledala sam Afroditu. "Mislim da ni ona sama nije naročito ushićena zbog toga."

"I to si malo rekla", promrsila je Afrodita.

Nastavila sam.

"Ali imamo izbora. Nyx nas ni na što ne prisiljava. Moramo dogovorno pustiti Afroditu da nam se pridruži, ili..." Zastala sam u nedoumici, ne znajući kako dovršiti. Pokušali smo izreći krug s nekim drugim, i Eriku nije bilo dopušteno predstavljati zemlju. Možda Božica samo nije htjela da Erik stane u krug, ali u to sam teško mogla povjerovati. Ne samo da je Erik bio dobar dečko i postojeći član našeg Vijeća, već mi je utroba govorila i to da nije problem u tome što

Nyx ne bi željela Erika. Problem je bio u tome što je Nyx konkretno željela Afroditu. Uzdahnula sam i nastavila improvizirati.

"Ili valjda možemo početi iskušavati hrpu raznih učenika, pa da vidimo hoće li ikome od njih biti dopušteno da manifestiraju zemlju." Pogledala sam izvan kruga i susrela pogled Erikovih zasjenjenih očiju. "Ali ne bih rekla da

je problem u Eriku." Osmjehnuo mi se, ali to je bila samo kretnja njegovih usta, osmijeh mu nije dopro do očiju, ni ozario lice.

"Mislim da moramo učiniti ono što Nyx traži od nas. Čak i ako nam se to ne sviđa", rekao je Damien.

"Shaunee?" obratila sam se njoj. "Kako glasi tvoja odluka?"

Shaunee i Erin razmijenile su pogled, i kunem se da sam, ma koliko to čudno zvučalo, praktički vidjela kako riječi prolaze zrakom između njih.

"Pustit ćemo da kučka uđe u krug", rekla je Shaunee.

"Ali samo zato što Nyx tako želi", rekla je Erin.

"Aha, i želimo da se službeno zna da smo rekly kako nam totalno nije jasno što to Nyx namjerava", dodala je Shaunee dok je Erin potvrdno kimala glavom.

"Smiju one mene i dalje zvat kučkom?" rekla je Afrodita.

"Dišeš li?" priupitala ju je Shaunee.

"Ako dišeš, onda si i dalje kučka", rekla je Erin.

"Pa ćemo te tako zvati", dovršila je Shaunee.

"Ne", rekla sam odlučno. Blizanke su me prostrijelile pogledima. "Ne mora vam se ona sviđati. Ne mora vam se sviđati čak ni to da Nyx želi da ona bude tu. Ali ako smo prihvatili Afroditu, onda smo je prihvatili. To znači da čašćenje nadimcima mora prestati." Blizanke su oštro udahnule, očito se pripremajući na raspravu sa mnom, pa sam brzo dodala: "Pogledajte u sebe, pogotovo sada kada ste manifestirale svoj element. Što vam savjest govori?" Zatim sam zadržala dah i pričekala. Blizanke su zastale.

"Da, okej", ojađeno je rekla Erin.

"Kušimo što hoćeš reći. Samo nam se to ne sviđa", rekla je Shaunee.

"A što je s njom? Dobro, mi joj prestanemo govorit da je kučka i to, ali ona se i dalje smije tako ponašat?" upitala me Erin.

"I to što Erin kaže", rekao je Damien.

Pogledala sam prema Afroditi. Pravila se da se dosađuje, ali vidjela sam da stalno duboko udiše zrak, kao da se ne može naužiti mirisa livade koji je zemlja manifestirala oko nje. Svako toliko primijetila bih da povlači prste oko sebe, kao da ih pušta da prelaze preko visokih, mirisnih vlati trave. Očito nije ostala tako hladna prema onome što se upravo dogodilo kao što se pretvarala.

"Afrodita će postupiti jednako kao što ste upravo i vas dvije. Poslušat će svoju savjest i onda postupiti kako treba."

Afrodita je podrugljivo počela pogledavati oko nas kao da traži nešto što je možda skriveno u noći. Zatim je slegnula ramenima.

"Ups. Ispada da nemam savjest."

"Prekini!" viknula sam na nju, a energija koju sam prizvala krugom sijevnula je između Afrodite i mene, opasno joj se oplećući oko tijela. Svojom je silom pojačala moj glas, tako da su se Afroditine plave oči razrogačile od iznenađenja i straha. "Ne tu. Ne u ovom krugu. Nećeš lagati i pretvarati se. Oduči sada. Imaš i ti izbor. Znam da si prije znala ignorirati Nyx, možeš izabrati da je opet ignoriraš. Ali ako odlučiš ostati i ispuniti volju Božice, nećeš to raditi lažima i mržnjom."

Mislila sam da će nato raskinuti krug i otići. Gotovo sam željela da to učini. Bilo bi lakše nemati nikoga da predstavlja zemlju. Ja bih mogla jednostavno sama pripaliti zelenu svijeću i staviti je na zemlju. Šta god. Ali Afrodita me iznenadila, što će biti tek prvo od niza iznenađenja koja je Nyx imala za mene.

"Pa dobro. Ostat ću."

"Pa dobro", rekla sam. Prešla sam pogledom po svojim prijateljima. "Može?"

"Aha, može", progundali su.

"Dobro. Znači, imamo svoj krug", rekla sam.

Dok se nije dogodilo još nešto bizarno, krenula sam oko kruga u smjeru suprotnom od kazaljke na satu, opraštajući se od svakog elementa. Srebrna nit moći iščezla je, ostavljajući za sobom mirise oceana i divljeg cvijeća na toplom povjetarcu. Nitko ništa nije rekao, i neugodna je tišina samo rasla sve dok mi nije počelo postajati pomalo žao Afrodite. Naravno, onda je ona otvorila usta i, kao i obično, dokinula svaku samilost koju je itko možda i osjetio prema njoj.

"Bez brige. Idem ja sada, pa se vi slobodno vratite svom druženju uz Dungeons & Dragons ili šta god", podrugnula se Afrodita.

"Hej, mi ne igramo Dungeons & Dragons!" rekao je Jack.

"Dajte, još stignemo svratiti u IHOP i kupiti nešto za jelo prije početka filma", rekao je Damien, i svi su zajedno otišli, nimalo ne hajući za Afroditu, čavrljajući putem o tome kako su Spartanci totalni zakon i kako će ovaj put dok budu gledali 300 obraćati pažnju i brojiti sve vampovske glumce u filmu. Odmaknuli su se nekoliko koraka prije nego što je Erik primijetio da nisam s njima.

"Zoey?" pozvao me. Zastali su i osvrnuli se prema meni, očito iznenađeni što Afrodita i ja još uvijek stojimo u rastvorenom krugu. "Ne ideš s nama?" Pazio je da mu glas zvuči neutralno, ali vidjela sam da mu se čeljust stišće od mješavine nečega što bi mogla biti srditost ili zabrinutost.

"Samo vi krenite. Nađemo se u kinu. Moram popričati s Afroditom."

Očekivala sam nekakav mudrijaški komentar od Afrodite, ali ništa nije rekla. Bacila sam pogled iskosa na nju i opazila da se zagledala u mrak i da uopće ne sluša ni moje prijatelje ni mene.

"Ali, Z, prepustit ćeš palačinke s čokoladnim mrvicama", rekao je Jack. Osmjehnula sam mu se.

"Nema beda. Sinoć sam ih jela, kad mi je već bio rođendan i sve."

"Moraju popričati, pa idemo mi onda", rekao je Erik.

Nije mi se svidjelo kako to zvuči, gotovo kao da ga nije briga, ali prije nego što sam stigla išta reći, već se udaljio. Sranje. Definitivno me čekalo izmirivanje s njim.

"Erik ti voli da bude po njegovom. Voli i da je svojoj curi on na prvome mjestu. Očito tek to otkrivaš", rekla je Afroditu.

"Ne mislim s tobom razgovarati o Eriku. Samo hoću čuti koji ti je to dio svoje volje Nyx otkrila."

"Šta ti ne bi već trebala znat sve o Nyxinoj volji, bla bla, šta god? Šta nisi ti njena Izabrana?"

"Afrodita, da znaš da me u ovom času glava zbilja rastura. Htjela bih biti s prijateljima i jesti palačinke s čokoladnim mrvicama. Onda bih htjela otići pogledati 300 sa svojim dečkom. Tako da mi je već stvarno dosta cijele te tvoje neprekidne furke na megakučku. Evo kako ćemo, samo mi odgovori na pitanje, pa da obje možemo otići kamo već koja hoće." Trljala sam se po čelu. Najmanje sam očekivala bombu kojom me nenadano pogodila.

"Hoćeš reći, da ti samo odgovorim na pitanje, pada se možeš otići naći sa stvorenjem u koje se pretvorila Stevie Rae, a?"

Osjetila sam kako mi lice postaje blijedo kao krpa.

"Kvrugu, što si ti to sada rekla, Afroditu?"

"Daj da prošetamo", rekla je i krenula uz golemi kameniti zid na obodu škole.

"Afrodita, ne." Primila sam je za mišicu. "Reci mi što znaš."

"Čuj, teško mi je stajat u mjestu kad sam tek nedavno imala viziju, a ta zbog koje sam došla ovamo i nije bila kao moje uobičajene vizije."

Afrodita mi se otrgnula i prešla dlanom preko čela kao da i nju boli glava. Primijetila sam tek sada da joj se ruke tresu, zapravo, da joj cijelo tijelo dršće i da je sva nekako neprirodno blijeda.

"Pa dobro. Idemo prošetati."

Neko vrijeme nije ništa rekla, a ja sam morala susprezati samu sebe da je ne zgrabim i protresem i prisilim je da mi kaže odakle zna za Stevie Rae. Kad je napokon progovorila, nije me gledala, i držala se kao da govori noći prije nego meni.

"Vizije mi se mijenjaju. Počelo je s onom koju sam dobila dok su pogibali oni ljudski klinici. Nekada sam mogla vidjeti stvari kao običan promatrač, gledala sam što se zbiva, ali to me nije diralo. Sve, i svi, u njima bilo mi je jasno, lako shvatljivo. S tim dečkima nije bilo tako. Nisam više bila

odvojena. Bila sam jedna od njih. Osjećala sam kako mene ubijaju zajedno s njima." Zastala je i sva se stresla. "Također više ništa nisam jasno vidjela. Sve mi postane pravi džumbus straha i panike i sluđenih emocija. Dobijem samo bljeskove stvari koje ne mogu ni odrediti ni shvatiti, kao kad sam ti rekla da moraš izvući Heatha iz onih tunela, jer će inače stradati. Ali uglavnom sam šiznuta i zbunjena, a poslije mi bude grozno." Afrodita je bacila pogled prema meni kao da se tek sada sjetila da sam zapravo uz nju. "Kao kad sam ono imala viziju da ti se baka utapa. U njoj sam stvarno ja bila tvoja baka, i bila je čista sreća što sam uspjela opaziti most i znati gdje će ona to završiti u vodi."

Kimnula sam.

"Sjećam se da mi nisi mogla baš puno reći. Mislila sam da je to prije zato što mi ne želiš reći, nego zato što ne možeš."

Sarkastično mi se osmjehnula.

"Da, znam. Makar me nije briga šta si ti mislila."

"Daj samo prijeđi na Stevie Rae." Bože, kako mi je išla na jetra.

"Već mjesec dana nisam imala viziju. Što je i bolje, jer moram ići u posjete roditeljima za vrijeme zimskih praznika. I to često."

Grimasom mi je dala do znanja da posjeti njenim roditeljima nisu baš nešto dobro, što sam već znala. Prošli put kad smo imali noć roditeljskih posjeta, čisto sam slučajno vidjela pravu noćnu moru od scene između Afrodite i njenih roditelja. Tata joj je gradonačelnik Tulse. Mama bi joj lako mogla biti Sotona. Uglavnom, u usporedbi s njima, moji starci bi izgledali kao roditelji iz obitelji Brady (da, gik sam i gledam reprize na Nickelodeonu).

"Ja sam jučer morala proći rođendansku scenu sa svojim roditeljima."

"Tvoj poočim je jedan od onih manijaka iz Naroda vjernih, je 1 tako?"

"Totalno. Baka mu je rekla da je govnerski majmun."

Na to se nasmijala. Mislim, stvarno se nasmijala. Gledala sam je, čudeći se kako joj se pritom lice preobrazilo iz hladnog i zgodnog u toplo i lijepo.

"Aha. Mrzim svoje starce", rekla sam.

"Tko ih ne mrzi", rekla je ona.

"Stevie Rae ne mrzi svoje. Ili barem nije prije..." Nisam dovršila rečenicu, i jedva sam se oduprla potrebi da sramotno ne briznem u plač.

"Znači, taj dio vizije se već dogodio. Stevie Rae se pretvorila u čudovište."

"Nije ona čudovište! Samo je drugačija nego prije."

Afrodita je podigla savršenu plavu obrvu.

"Rekla bih da bi to lako moglo biti poboljšanje, da nisam vidjela u što se to pretvorila."

"Samo mi reci što si to vidjela."

"Vidjela sam kako vampyre ubijaju. Na užasne načine." Afroditu je morala zastati da proguta, kao da daje sve od sebe da se ne ispovraća.

"Ubija ih Stevie Rae?" ciknula sam.

"Ne. To je bila druga vizija."

"Okej, sad si me zbunila."

"Probaj ti imat te proklete vizije, il bar ove nove vizije koje meni dolaze. Zbunjenost im je glavna tema. Kao i bol. I strah. Apsolutno su koma."

"Znači, Stevie Rae nije bila u onoj u kojoj vampyri umiru?"

Odmahnula je glavom.

"Nije, ali imala sam dojam da te dvije idu zajedno." Afroditu je uzdahnula.

"Vidjela sam Stevie Rae. Bila je užasna, užasno prljava i mršava, a oči su joj imale čudan crveni sjaj. I ne bi vjerovala što je imala na sebi. Hoću reći, nije da je ikada bila Miss modnog ukusa, ali svejedno."

"Da, da, shvaćam. Dakle, vidjela si je neumrlu."

"To se njoj dogodilo, je li tako. Pretvorila se u nekakav užasan vampyrski kliše, u baš onakvo čudovište kakvo ljudi stoljećima tvrde da jesmo."

"Ne svi ljudi. Znaš, stvarno bi se više trebala riješiti tog svog potpuno usranog stava prema ljudskim bićima. Nekad si i ti bila takva", rekk sam.

"Šta god. Nekad sam bila i zaljubljena u Seana Williama Scotta, pa što onda. Bilo pa prošlo." Zabacila je dugu plavu kosu. "Uglavnom, vidjela sam kako je Stevie Rae umrla. Opet. Ovaj put zaista. I znala sam da, ako se ta vizija ostvari, to nekako znači da će se sve one pogibije vampova koje sam vidjela stvarno dogoditi. Zato moramo smisliti kako da spasimo Stevie Rae, jer Nyx stvarno nije sretna zbog ubijanja cijele hrpe vampova."

"Kako je to Stevie Rae umrla?"

"Neferet ju je ubila. Izvukla je Stevie Rae van na otvorenu sunčevu svjetlost, i izgorjela je."

Deseto poglavlje

"Sranje. Znači da stvarno ne može izlaziti na sunce", rekla sam.

"Nisi to već znala?" rekla je Afroditu.

"Nije baš lako razgovarati sa Stevie Rae otkako je, eto, umrla."

"Ali vidjela si je i razgovarala s njom?"

Zaustavila sam se i stala pred Afroditu, tako da me morala pogledati u lice.

"Slušaj, nikome ne smiješ reći za Stevie Rae."

"Bez zajebancije? A mislila sam to objaviti u školskim novinama."

"Ozbiljno ti govorim, Afroditu."

"Nemoj ti meni kao da sam debilna. Sazna li za Stevie Rae itko osim nas, saznat će i Neferet. Što je neizbježno, jer ona praktički svakome može čitati misli. Dobro, osim nama, točnije rečeno."

"Ni tebi ne može čitati misli?"

Afrodita se osmjehnula vrlo samodopadno i podosta prezirno.

"Nikad nije mogla. A šta misliš kako sam tako dugo uspijevala izvodit sva ona sranja?"

"Prekrasno."

Jasno sam se sjećala kakva je grozna kuja Afrodita bila kao predvodnica Kćeri Mraka. Zapravo, od trenutka kad sam je upoznala, Afrodita je bila sebična i pokvarena i puna neprikrivene mržnje. Da, svojim mi je vizijama pomogla da spasim baku i Heathu, ali jasno mi je dala do znanja da joj zapravo nije bilo stalo do toga da spasi bilo koga od njih, nego mi je pomogla samo zato što je sama od toga imala neke koristi. Pogledala sam je stisnutih očiju.

"Okej, morat ćeš mi objasniti zašto se uopće trudiš govoriti mi sve ovo. Što ti imaš od toga?"

Afrodita je razrogačila oči, praveći se nedužna, i apsurdnim glasom praznoglave južnjačke ljepotice rekla:

"Ma što ti to sada znači? Pomažem ti zato što su tvoji frendovi oduvijek tako dobri prema meni."

"Daj ne seri, Afrodita."

Uozbiljila se i progovorila normalnim glasom.

"Recimo samo da se moram iskupiti za koješta."

"Iskupiti Stevie Rae?"

"Iskupiti Nyx." Pogledala je u stranu. "Vjerojatno nećeš ovo skužiti, kad si sva tako puna novih svemoćnih darova od Nyx i uglavnom gospodična Savršena, ali nakon što budeš neko vrijeme imala te svoje darove, možda otkriješ da nije uvijek lako postupiti kako treba. Zasmetaju ti druge stvari, drugi ljudi. Griješit ćeš", narugala se Afrodita. "Dobro, ti možda nećeš. Ali ja jesam. Možda me naročito i ne boli kurac za tebe ili za Stevie Rae ili čak za bilo koga drugog iz škole, ali stvarno mi je stalo do Nyx." Glas ju je načas izdao. "Znam kako je to kad vjeruješ da ti je Božica okrenula leđa, i nikad se više ne želim tako osjećati."

Ispružila sam ruku prema njoj i dodirnula joj nadlakticu.

"Ali Nyx ti nije okrenula leđa. To su bile samo laži koje je Neferet pričala kako nitko ne bi vjerovao tvojim vizijama. Znaš da Neferet stoji iza toga u što se Stevie Rae pretvorila, zar ne?"

"Znam to još od one vizije kad sam vidjela Heatha kako umire." Kratko se, usiljeno nasmijala. "Sva sreća da nama ne može čitati misli. Ne znam što bi napravila početnici koja zna kako je samo ona grozna."

"Ona zna da ja znam."

"Ma daj ne seri!"

"Pa, zna da sam je prokužila."

Načas sam se nećkala, a onda zaključila, pa šta onda. Za divno čudo, pokazalo se da je Afrodita (alias vražja kučka) jedina osoba pod kapom nebeskom s kojom mogu stvarno otvoreno razgovarati.

"Neferet mi je pokušala izbrisati sjećanje na noć kad sam spasila Heatha od tih neumrlih mrtvih klinaca. Neko vrijeme je to i šljakalo, ali odmah sam znala da nešto nije u redu. Upotrijebila sam moć elemenata da si izliječim pamćenje, a onda sam, eto, nekako dala Neferet do znanja da se sjećam svega što se dogodilo."

"Nekako si joj dala do znanja?"

Promeškoltjila sam se.

"Pa, zaprijetila mi je. Rekla je da mi nitko ne bi vjerovao da kažem išta o njoj. A to me, pa, razljutilo. Pa sam joj rekla da nema veze hoće li mi ijedan vamp ili početnik povjerovati, jer mi Nyx vjeruje."

Afrodita se osmjehnula.

"Kladim se da je na to popizdila."

"A da, valjda je." Zapravo, pomalo mi se smučilo od pomisli na to koliko je Neferet vjerojatno sada ljuta na mene. "Ali otišla je na zimski odmor odmah nakon toga. Otada je nisam vidjela."

"Uskoro se vraća."

"Znam."

"Je li te strah?" priupitala me Afrodita.

"Totalno", rekla sam.

"Ne mogu ti zamjeriti. Okej, evo što sa sigurnošću znam iz svojih vizija. Moramo odvesti Stevie Rae nekamo gdje je sigurno, što dalje od ostatka tih stvorova. I to moramo obaviti sada. Prije nego što se Neferet vrati. Ima neke povezanosti između njih dvije. Nije mi sasvim jasna, ali znam da postoji, i znam da nije u redu." Afrodita je složila facu kao da je upravo okusila nešto odurno. "Da ti pravo kažem, cijela ta špika s neumrlim umrlim čudovištima nimalo nije u redu. Koja su to odvratna stvorenja."

"Stevie Rae je drugačija od ostalih."

Afrodita mi je pogledom dala do znanja da mi definitivno ne vjeruje.

"Razmisli malo. Zašto bi Nyx dala jednoj početnici tako moćan dar kakav je afinitet za zemlju, a onda je pustila da umre. I zatim neumre." Zastala sam, domišljajući se kako da je natjeram da shvati. "Mislim da je ta vezanost uz

zemlju razlog zašto je Stevie Rae zadržala dio svoje ljudskosti, i stvarno vjerujem da kad bih ja, mislim, mi, kad bismo joj mi mogle pomoći, ona bi pronašla ostatak svoje ljudskosti. Ili možda uspijemo naći način da je izliječimo. Da opet od nje stvorimo početnicu, ili možda čak odraslu vampicu. A ako uspijemo srediti Stevie Rae, to bi značilo da i za sve ostale ima neke nade."

"Onda, imaš neku ideju kako da je sredimo?"

"Ne. Blage veze nemam." Zatim sam se iscerila. "Ali sada imam pomoć moćne početnice s vizijama i afinitetom za zemlju."

"Ma super. Sad mi je kamen pao sa srca."

Nisam to htjela priznati Afroditu, ali istina je glasila da mi je stvarno bilo lakše zato što mogu razgovarati s njom o Stevie Rae i imati njenu pomoć u smišljanju što da radimo. Daleko lakše.

"Uglavnom," rekla je Afrodita, "kako ćemo naći Stevie Rae?" Iskrivila je usnu. "Nemoj mi samo reći da očekuješ da odem gmizat po gadnim tunelima s tobom."

"Zapravo, Stevie Rae je rekla da će se naći sa mnom u paviljonu kod Philbrooka noćas oko tri sata."

"Hoće se pojaviti?"

Zagrizla sam usnu.

"Podmitila sam je kaubojskom odjećom, pa nislim da hoće."

Afrodita je odmahнула glavom.

"Znači, ona umre, pa neumre, a modna su joj shvaćanja još uvijek u banani."

"Očito."

"E to je sad već žalosno."

"Aha." Uzdahnula sam. Voljela sam Stevie Rae, ali čak sam i ja morala priznati da se voli oblačiti kao seljanka.

"Onda, kamo je misliš odvesti nakon što joj daš tu odjeću?"

Nisam baš mislila da bih trebala spomenuti kako bih je najradije odvela ravno u kadu.

"Ne znam. Nisam baš razmišljala što ću nakon što joj donesem robu i, eh, krv."

"Krv!"

"Mora je dobiti. Ljudsku krv. Inače poludi."

"Šta nije ona već uglavnom skroz luda?"

"Ne! Samo ima problema."

"Problema?"

"Teških problema", rekla sam čvrsto.

"Okej. Šta god. Moraš odlučiti kamo ćeš je odvesti. Ne može ostati uz ostatak onih stvorova. To joj neće pomoći", rekla je Afrodita.

"Mislila sam je pokušati nagovoriti da se vrati ovamo. Računam da bih je prilično lako mogla skrivati dok ostalih vampova većinom nema."

"Ne možeš je dovesti natrag ovamo." Afrodita je naglo prošlijedjela. "Tu sam je vidjela da umire. Opet."

"Sranje! Onda ne znam koga vruga da radim", priznala sam.

"Valjda je možeš odvesti u moju bivšu kuću", rekla je Afrodita.

"Ma, baš. Kad tvoji roditelji imaju toliko razumijevanja i sve. Baš si se fantastično sjetila, Afrodita." Prevrnula je očima.

"Roditelji mi nisu doma. Jutros su otputovali na tri tjedna skijanja u Breckenridgeu. Plus, ne bi stanovala u samoj kući. Roditelji mi žive u jednoj od onih starih naftaških viletina odmah malo niže niz ulicu od Philbrooka. Imaju garažni stan gdje je svojevremeno živjela posluga. Više se ne koristi, osim kad nam moja baka dođe u posjet, a mama ju je upravo strpala u jedan od onih staračkih domova najboljeg ranga, s najboljim osiguranjem i najvišim cijenama, tako da te to ne treba brinuti. Svejedno, u stanu bi sve trebalo šljakati, znaš, struja, vodu i te stvari."

"Misliš da bi joj tamo bilo okej?"

Afrodita je slegnula ramenima.

"Bit će sigurnija tamo nego tu."

"Pa dobro. Onda ide tamo."

"Hoće ona pristat na to?"

"Aha", slagala sam. "Reći ću joj da je hladnjak pun krvi." Uzdahnula sam.

"Premda nemam najblaže veze kako da joj nabavim čašu krvi, a kamoli pun hladnjak."

"U kuhinji je."

"U tvojoj kući?" Sad sam se totalno zbunila.

"Ne, pobogu, slušaj što ti govorim. Tu čuvaju krv. U velikoj posudi za hlađenje od nehrđajućeg čelika u kuhinji. Za vampove. Cijelo vrijeme im stižu svježije pošiljke od ljudskih donatora. Svi u višim razredima znaju za nju. Kojiput je smijemo koristiti u obredne svrhe."

"To će šljakati, pogotovo zato što sada tamo praktički nema nikoga. Trebala bih biti u stanju ući u kuhinju i maznuti malo krvi a da me ne ulove."

Namrštila sam se. "Molim te, reci mi da je nisu samo ostavili u Tupperwareovoj posudi ili nečem jednako odbojnom." Okej, premda sam stvarno, stvarno voljela piti krv, i dalje mi se potpuno gadio sam pojam pijenja krvi. Znam, trebala mi je psihoterapija. Opet.

"U vrećicama je, kao u bolnici. Ništa vrijedno živciranja."

Tad smo već automatski skrenule nadesno i išle naokolo natrag prema domu.

"Moraš sa mnom", odjednom sam rekla.

"U kuhinju?"

"Ne, mislim do Stevie Rae. Moraš nam pokazati svoju kuću i kako se ulazi u stan i sve to."

"Neće se ona htjeti vidjeti sa mnom", rekla je Afrodita.

"Znam, ali morat će prijeći preko toga. Zna da je tvoja vizija spasila moju baku. Kad joj kažem da si imala viziju o njoj, naprosto će morati povjerovati u to." Bilo mi je drago što zvučim tako sigurno. Definitivno se nisam osjećala sigurno. "Ali možda bi bilo najbolje da se sakriješ i pričekaš da stignem malo popričati s njom prije nego što te vidi."

"Čuj, pokušavam se ponašati kako treba, ali nemam se namjeru skrivati od klinke koja mi je nekad služila kao hladnjak."

"Ne zovi je tako!" obrecnula sam se. "Je li tebi ikad palo na pamet da dobar dio tvojih problema i razloga za sve to loše što ti se dogodilo ne leži u Neferet i svim njenim svinjarijama, nego u činjenici da ti imaš tako luckaste, usrane stavove?"

Afrodita je podigla obrve i nakrivila glavu, od čega je dobila izgled plavokose ptice.

"A da, palo mi je to na pamet, ali ja nisam kao ti. Nisam ja sva pozitivna i tako uzorita poletarka. Reci ti meni nešto. Ti misliš da su ljudi u biti dobri, je l tako?"

Iznenadila me tim pitanjem, ali slegnula sam ramenima i kimnula glavom.

"Da, valjda."

"Ja ne. Ja mislim da su ljudi uglavnom govna, bez obzira na to jesu li vampovi ili ljudska bića. Neiskreni su. Prave se da su jako dragi i fini, ali zapravo su samo korak daleko od iskazivanja svoje stvarne usranosti."

"Depresivno je živjeti na takav način", rekla sam.

"Tebi je to depresivno. Meni je realistično."

"Kako ikad uspiješ imati povjerenja u bilo koga?"

Afrodita je pogledala u stranu.

"Nemam. Lakše mi je tako. Otkrit ćeš i sama." Opet je uperila oči u mene, i nisam mogla protumačiti čudan izraz u njima. "Moć mijenja ljude."

"Ja se neću promijeniti." Mislila sam reći i više, ali onda mi je na pamet pala činjenica da bih prije svega nekoliko mjeseci, da mi je netko rekao da ću brijati s potpuno odraslim muškarcem dok istovremeno imam ne jednog nego dva dečka, rekla da nema mrtve šanse. Zar to onda nije značilo da sam se promijenila?

Afrodita se osmjehnula kao da mi čita misli.

"Nisam mislila na tebe. Mislila sam na ljude oko tebe."

"Ah", rekla sam. "Afrodita, ne bih htjela ispasti zlobna, ali mislim da bolje biram prijatelje nego ti."

"Vidjet ćemo. A kad smo kod toga, šta ne bi ti trebala upravo sada biti na putu za kino, da se nađeš sa svojim trendovima?"

Uzdahnula sam.

"A da, ali nema šanse da stignem. Moram otići po krv za Stevie Rae, skupiti joj odjeću, a i htjela bih skoknuti u Wal-Mart i uzeti joj jedan onakav GoPhone mobitel. Računam da bi bilo pametno da ga dam Stevie Rae, pa da me može nazvati."

"U redu. Da me onda pokupiš pred skrivenim vratima u istočnom zidu oko dva i trideset? To bi nam ostavilo sasvim dovoljno vremena da stignemo do Philbrooka prije Stevie Rae."

"Može, što se mene tiče. Samo moram trknuti u svoju sobu, uzeti odjeću za Stevie Rae i svoju torbu, a onda gibam odavde."

"Okej, idem ja prva u dom."

"A?" rekla sam.

Afrodita me pogledala kao da sam maloumna.

"Ne bi ti bilo pametno da te ljudi vide sa mnom. Još će pomisliti da smo frendice ili nešto jednako apsurdno."

"Afrodita, mene nije briga što ljudi misle."

Prevrnula je očima.

"Mene je." Zatim je požurila u dom prije mene.

"Hej!" doviknula sam. Osvrnula se. "Hvala ti na pomoći." Afrodita se namrštila.

"Ne spominji to. Ozbiljno ti kažem. Ne. Spominji. To. Kvragu." Odmahujući glavom, brzo je ušla u dom.

Jedanaesto poglavlje

Pronašla sam sroliki medaljon dok sam kopala po ladici da uzmem robu za Stevie Rae. Bila sam uz nju one noći kad je umrla, a kad sam se vratila u našu sobu, vampovska je ekipa za čišćenje (ili kako se god zove) već bila tamo i odnijela stvari Stevie Rae. Popizdila sam. Stvarno popizdila. I tražila da vrate bar dio njenih stvari, jer sam htjela zadržati predmete po kojima ću je se sjećati. I tako me Anastazija, profesorica koja predaje čini i obrede (zbilja je draga i u braku s Dragonom Lankfordom, instruktorom mačevanja), odvela u jezovito spremište gdje sam trpnula nešto stvari Stevie Rae u torbu i onda ih tutnula natrag u ormar koji je nekad bio njen. Sjećam se da je Anastazija bila dobra prema meni, ali i da je jasno negodovala zbog toga što čuvam uspomene na Stevie Rae.

Kad neki početnik umre, vampovi očekuju od nas da ga zaboravimo i nastavimo svojim putem. I točka.

Pa, meni to jednostavno nije u redu. Nisam imala namjeru zaboraviti svoju najbolju prijateljicu, čak i prije nego što sam otkrila daje ona zapravo neumrla.

Uglavnom, kad sam tada uzela njene traperice, nešto im je ispalo iz džepa. Bila je to nekakva zgužvana omotnica na kojoj je velikim slovima pisalo *ZOEY* švrakopisom Stevie Rae. Želudac me bolio dok sam je otvarala. Unutra je bila rođendanska čestitka, jedna od onih smiješnih sa slikom mačke (jako slične Nali) na prednjem listu, sa stožastom rođendanskom kapicom, namrštene. Unutra je pisalo

SRETAN TI ROĐENDAN. ILI ŠTA GOD. BAŠ ME BRIGA. JA SAM MAČKA. Stevie Rae je dočrtala veliko srce i dopisala:

Volimo te! Stevie Rae i grudava Nala.

Po dnu omotnice klizao je srebrni lančić. Uzela sam ga i otkrila da s njega visi majušan srebrni medaljon. Prsti su mi drhtali kad sam otvorila medaljon. Iz njega je ispala mnogostruko presavijena fotka. Pažljivo sam je izravnala i, s malim jecajem, prepoznala je kao izrezani dio slike na kojoj sam snimila nas dvije (tako što sam ispružila ruku s aparatom, stisnula nam lica jedno uz drugo i pritisnula tipku za bljeskalicu). Otrla sam oči, presavinula opet sliku, vratila je u medaljon i zakopčala ogrlicu oko vrata. Lančić je bio kratak, tako da mi se srdašce smjestilo tik ispod udubine pod grlom.

Nekako sam se osjetila jače kad sam sad pronašla tu ogrlicu, a i uzimanje krvi iz kuhinje išlo mi je daleko lakše nego što sam očekivala. Umjesto uobičajene torbice, one male dizajnerske koju sam pronašla prošle godine u jednom butiku u Utica Squareu (izrađena je od lažnog ružičastog krzna, totalno je cool), uzela sam svoju preogromnu torbetinu, onu u kojoj sam nekada nosila školske knjige dok sam išla u Južnu srednju školu u Broken Arrowu, prije nego što sam bila Obilježena, pa mi je život eksplodirao. Uglavnom, torba je bila dovoljno velika da u nju stane debeli klinac (pod uvjetom da nije visok), tako da sam s lakoćom u nju strpala seljačke traperice Stevie Rae, majicu, njene crne kaubojske čizme (uf) i nešto donjeg rublja, a da mi još ostane mjesta za pet vrećica krvi. Da, bile su odurne. Da, došlo mi je da u jednu uvučem slamku i posrčem je kao tetrapak sa sokom. Da, odvratna sam.

Kantina je bila zatvorena, kao i kuhinja, i nigdje nije bilo nikoga. Ali, kao i svugdje drugdje u školi, vrata nisu bila zaključana. S lakoćom sam ušla u kuhinju i izašla iz nje, pažljivo držeći torbu punu krvi dok sam se u isti mah trudila izgledati nonšalantno i nimalo kriva. (Krađa mi stvarno ne ide.) Brinula sam se da ne naletim na Lorena (kojeg sam stvarno stvarno nastojala

zaboraviti, ali ne tako jako da bih baš skinula njegove dijamantne naušnice, ali svejedno), ali jedina osoba koju sam vidjela bio je učenik treće klase po imenu Ian Bowser. Išla sam na satove drame s njim i on je bio presmiješno zaljubljen u profesoricu Nolan, koja nam je predavala dramu. U stvari, upravo zato što je tražio profu Nolan doslovce se zaletio u mene dok sam izlazila iz kantine.

"Joj, Zoey, oprost! Oprost!" Ian mije uputio nervozan, kratak vampyrski pozdrav poštovanja, šake stisnute preko srca. "Nisam-nisam se namjerno zabio u tebe."

"Nema frke", rekla sam. Bilo mi je grozno kad bi se učenici skroz unervozili i ustrašili u mojoj blizini, kao da misle da bih se mogla pretvoriti u nešto opako. Ma, molim vas. Ovo je Kuća Noći, a ne Hogwarts. (Da, čitala sam knjige o Potteru i obožavam filmove. Da, to je samo još jedan dokaz da sam gik.)

"Nisi možda vidjela profesoricu Nolan?"

"Ne. Nisam uopće znala da se ona vratila s odmora", rekla sam.

"Aha, jučer se vratila. Imali smo dogovor da se nađemo prije nekih pola sata." Iscerio se i sav se zajapurio. "Stvarno bih htio dogodine doći u završnicu natjecanja iz Shakespeareovih monologa, pa sam je zamolio da mi daje instrukcije."

"O, baš lijepo." Siroče. Nikad neće doći u završnicu štemerskog natjecanja iz Shakespearea ako mu glas ne prestane pucati.

"Ako vidiš profesoricu Nolan, hoćeš joj reći da je tražim?"

"Može", rekla sam. Ian je požurio dalje. Privila sam torbu uza se i otišla ravno na parkiralište, a odande do Wal-Marta.

Bilo mi je lako kupiti GoPhone (kao i sapun, četkicu za zube i CD Kennyja Chesneyja). Nije mi pak bilo lako izaći nakraj s Erikom, kad me nazvao.

"Zoey? Gdje si?"

"Još uvijek u školi", rekla sam. Što nije bila doslovna laž. U tom sam se trenutku upravo zaustavljala uz cestu odmah pokraj mjesta u istočnom zidu odakle su "tajna" skrivena vrata tvorila prolaz iz stražnje strane škole. Kažem "tajna" zato što su hrpe početnika, kao i vjerojatno svi vampovi, znali za njih. Bila je neslužbena školska tradicija da se početnici tu i tamo iskradu iz kampusa da obave kakav obred i pokoju zanemarivu nepodopštinu.

"Još uvijek si u školi?" Zvučao je srdito. "Ali film je već pri kraju."

"Znam. Sori."

"Jesi dobro? Znaš da ne bi smjela slušati ta sranja koja Afrodita priča."

"Ma da, znam. Ali nije mi pričala nikakve stvari o tebi." Ili barem nikakve naročite stvari. "Samo sam sva izvan sebe u ovom trenutku i jednostavno moram dobro razmisliti o nekim stvarima."

"Opet stvari." Nije zvučao sretno.

"Stvarno mi je žao, Erik."

"Okej, da. Nema problema. Vidimo se sutra ili kad već kad. Bok." I prekinuo je vezu.

"Sranje", rekla sam u utihnuli mobitel.

Kad je Afrodita pokucala na suvozački prozor, cijela sam poskočila i tiho ciknula. Spremila sam mobitel i nagnula se preko sjedala da joj otključam vrata.

"Kladim se da pizdi", rekla je.

"Ti to imaš nenormalno dobar sluh?"

"Ma ne, samo nenormalno dobru sposobnost nagađanja. Plus, znam ja našeg dečka Erika. Noćas si ga ostavila da te čeka. Pa pizdi."

"Okej, prvo i prvo, on nije naš dečko. Nego moj dečko. Drugo, nisam ga ostavila da čeka. Treće, totalno neću pričati o Eriku s tobom, gospodična Pušačica."

Umjesto da počne siktati i pljuvati me kao što sam očekivala, Afrodita se nasmijala.

"Okej. Šta god. I ne blati nešto prije nego što probaš, gospodična Uzorita."

"Okej, fuuj", rekla sam. "Mijenjam temu. Imam ideju kako da obavimo sve to sa Stevie Rae. I ja mislim da se ti ne bi trebala skrivati. Zato mi pokaži kako se stiže do tog stana tvojih roditelja. Ostavit ću te tamo, a onda otići po Stevie Rae."

"Hoćeš da se pokupim prije nego što se vratiš s njom?"

Već sam razmislila o tome. Ideja je bila primamljiva, ali, ruku na srce, činilo mi se sve izglednijim da ćemo Afrodita i ja morati zajednički raditi na tome da pomognemo Stevie Rae. Zato će se moja neumrla najbolja prijateljica jednostavno morati naviknuti na Afroditinu blizinu. K tome, već sam se i previše morala šuljati. Naprosto mi je bilo nesnosno šuljati se i oko cure zbog koje sam se šuljala oko svih ostalih. Ako to ima nekakvog smisla.

"Ne. Stevie Rae će morati naučiti kako da se nosi s tobom." Bacila sam pogled na Afroditu kad sam stigla do znaka zaustavljanja i vedro dodala: "Ili nam možda svima učini uslugu, pa te pojede."

"Kako lijepo od tebe što uvijek gledaš na stvari s pozitivne strane", sarkastično je rekla Afrodita. "Okej, skreni ovdje desno. A onda, kad dođeš do Peorije, skreni lijevo i spusti se nekoliko ulica niže, dok ne ugledaš onaj veliki cigleni znak koji označava odvojak za Philbrook."

Postupila sam po njenim uputama. Nismo putem čavrljale, ali nismo bile ni skroz ukočene od nelagode. Čudilo me kako se zapravo opušteno osjećam uz Afroditu. Mislim ono, ne kažem da je prestala biti kuja, ali nekako mi je postala simpatična. Ili je to možda bio samo još jedan znak da bih morala

ozbiljno razmisliti o psihoterapiji, pa sam se neodređeno upitala djeluje li na početnike Prozac ili Lexapro, ili neki drugi ljupki antidepresiv.

Kod znaka za Philbrook skrenula sam lijevo, a Afrodita je rekla:

"Okej, samo što nismo stigle. Peta kuća zdesna. Nemoj skrenuti na prvi prilaz, nego na drugi. Taj obilazi kuću do stana u garaži otraga."

Stigli smo onamo i samo sam mogla odmahivati glavom.

"Ovdje ti živiš?"

"Nekada sam živjela", rekla je.

"Pa to je je'ena viletina!" Htjela sam reći da mi je zbilja cool. Izgledala je kao kućerina u kakvoj bih zamišljala da žive talijanski bogataši.

"Bila mi je jebeni zatvor. Još uvijek je."

Mislila sam reći nešto polu-duboko o tome kako je ona sada slobodna nakon što je dobila Biljeg i da je zakonski osamostaljena maloljetnica i da zapravo može reći svojim starcima da se gone (otprilike onako kao ja), ali svojim me idućim mudrijaškim komentarom natjerala da zaboravim te pomalo lijepe riječi koje sam joj namjeravala uputiti.

"I zbilja mi ide na jetra što si takva prokleta čistunka da ne želiš psovati. Neće te ubiti ako kažeš jebote. Neće čak značiti da nisi totalno djevičanska."

"Psujem ja. Govorim kvragu i sranje, pa čak i pobogu. Stalno." I odakle mi odjednom potreba da opravdavam odluku da radije ne psujem?

"Šta god", rekla je s očitim podsmijehom.

"I nema ničega lošeg u tome što sam djevica. Bolje i to nego da sam drolja."

Afrodita mi se i dalje smijala.

"Svašta ti još trebaš naučiti, Z." Pokazala mi je prstom zgradu koja je izgledala kao minijturna verzija viletine. "Odi okolo iza nje. Tamo imaš stražnji ulaz u stan, a auto ti se neće vidjeti s ulice."

Parkirala sam iza totalno cool garaže, pa smo izašle iz moje Bube. Afrodita je svojim ključem otključala vrata, koja su vodila na stubište. Popela sam se za njom do stana.

"Pobogu, u svoje je vrijeme posluga očito živjela prilično dobro", promrmljala sam dok sam gledala tamne, ulaštene parkete, namještaj presvučen kožom i blistavu kuhinju. Nije bilo hrpe kičastih sitnica koje bi kvarile dekor, ali bilo je svijeća i nekoliko vaza koje su izgledale totalno skupo. Vidjela sam da su spavaća soba i kupaonica na suprotnom kraju stana, i uspjela sam tek virnuti i ugledati veliki krevet s pufastim poplunima od paperja i jastucima. Pretpostavila sam da je kupaonica ljepša od glavne spavaće sobe mojih roditelja.

"Misliš da će odgovarati?" upitala me Afrodita.

Prišla sam jednom prozoru.

"Debele zavjese, to je dobro."

"I kapci. Vidi, možemo ih zatvoriti iznutra." Afrodita mi je pokazala kako. Kimnula sam prema televizoru s ravnim ekranom.

"Kabelska?"

"Jasna stvar", rekla je. "Tu negdje ima i hrpa DVD-a."

"Savršeno", rekla sam, prelazeći u kuhinju. "Samo da ostavim tu unutra sve vrećice krvi osim jedne, a onda idem po Stevie Rac."

"Može. Ja ću gledati reprize Real Worlda", rekla je Afrodita.

"Može", rekla sam. Ali nisam otišla, nego sam se nakašljala s nelagodom. Afrodita je podigla pogled s televizora po kom je prčkala.

"Šta je?"

"Stevie Rae ne izgleda i ne ponaša se kao nekada."

"Stvarno? Blage veze ne bih imala da me ti nisi prosvijetlila. Hoću reći, ljudi koji umru i onda se vrate u život kao nakazne krvopije obično izgledaju i ponašaju se totalno ko prije."

"Ozbiljno ti kažem."

"Zoey, vidjela sam i Stevie Rae i još neka od tih stvorenja u vizijama. Odvratni su. I točka, ništa više."

"Gore je kad ih vidiš uživo."

"Što baš ne iznenađuje", rekla je.

"Ne želim da išta kažeš Stevie Rae", rekla sam.

"Misliš, o tome da je mrtva i sve? Ili da je odvratna?"

"Oboje. Ne želim da je preplašiš, pa da pobjegne. A i ne bih baš htjela da skoči na tebe i istrigne ti grkljan. Mislím ono, čini mi se da bih je vjerojatno mogla zaustaviti, ali nisam sto posto sigurna. A povrh činjenice da bi to bilo odurno i teško objašnjivo, stvarno mrzim i samu pomisao na to što bi zbog sve te krvi nastalo od ovoga cool stana."

"Ma baš si srce."

"Hej, Afrodita, a da probaš nešto novo. Probaj biti draga", rekla sam.

"A da radije probam ništa ne govoriti?"

"Može i tako." Krenula sam prema vratima. "Probat ću ti je što prije dovesti."

"Hej", doviknula je Afrodita za mnom. "Šta bi mi ona stvarno mogla istrgnut grkljan?"

"Apsolutno", rekla sam i zatvorila vrata za sobom.

Dvanaesto poglavlje

Znala sam da je Stevie Rae došla u paviljon prije mene. Nisam je vidjela, ali mogla sam je nanjušiti.

Fuj. Ozbiljno, fuj. Nadala sam se da će kupanje i šampon pomoći oko tog smrada, ali nisam baš bila sigurna. Ipak, ona je, eto, bila mrtva.

"Stevie Rae, znam da si tu negdje", pozvala sam je što sam tiše mogla.

Okej, vampovi se mogu kretati nečujno i stvarati svojevrstan mjehur nevidljivosti oko sebe. I početnici imaju tu sposobnost. Samo ne u istim razmjerima. Ja sam se pak kao čudnovato obdarena početnica mogla (i to sam već više puta radila) kretati prilično dobro a da me ne vidi nitko tko možda zjaka kroz prozor u tri ujutro, kao recimo muzejski zaštitar. Zato sam se prilično pouzdavala u svoju sposobnost da ostanem neprimijećena u polumračnom perivoju muzeja, sličnom nekakvom vilinskom parku, ali pojma nisam imala bih li mogla protegnuti tu sposobnost na prikrivanje Stevie Rae. Drugim riječima, morala sam je pronaći i odvesti je što prije odavde.

"Daj, izađi. Donijela sam ti odjeću i malo krvi i najnoviji CD Kennyja Chesneyja."

Ovo zadnje dodala sam kao bezočno mito. Stevie Rae se do apsurdnih razmjera palila na Kennyja Chesneyja. Ne, ni meni to nije išlo u glavu.

"Krv!" Glas koji bi mogao pripadati Stevie Rae da je stvarno gadno prehladena i da je izgubila svaki preostali dio uračunljivosti prosiktao je iz grmlja u pozadini podnožja paviljona.

Otišla sam oko paviljona, vireći u gusto (no lijepo potkresano) žbunje.

"Stevie Rae?"

Očiju zažarenih groznim hrđavim rumenilom isteturala je iz grmlja i bacila se prema meni.

"Daj mi krv!"

Bože moj, izgledala je apsolutno sluđeno. Na brzinu sam otvorila torbu, naglo izvadila iz nje vrećicu krvi i pružila je njoj.

"Strpi se sekundu, imam tu negdje škare, pa ću ti..."

Stevie Rae je istinski odvratno zarežala, otrgnula tanki rub vrećice zubima (eh, točnije rečeno, očnjacima), nagnula je nad usta i počela gutati krv. Kad je istisnula i zadnju kap iz nje, bacila je vrećicu na zemlju. Disala je kao da je upravo istrčala utrku kad je napokon pogledala u mene.

"Ružno za vidjeti, jelte."

Osmjehnula sam se i dala sve od sebe da zanemarim koliko sam zapravo užasnuta.

"Pa, moja baka uvijek kaže da ispravan govor i lijepo ponašanje čine damu privlačnijom, pa se radije riješi tog 'jelte' i idući put pokušaj reći 'molim'."

"Treba mi još krvi."

"Nabavila sam ti još četiri vrećice. Spremila sam ih u hladnjak u stanu gdje ćeš biti smještena. Hoćeš se presvući ovdje, ili pričekati da stignemo onamo i prvo se otuširaš? Blizu je, odmah niz ulicu."

"O čemu ti to? Samo mi daj odjeću i krv."

Oči joj više nisu bile tako žarko crvene, ali i dalje je izgledala opako i ljutito. Bila je još mršavija i bljeđa nego sinoć. Duboko sam udahнула.

"Ovo mora prestati, Stevie Rae."

"Ovako ti je sada sa mnom. Ovo se neće promijeniti. Ja se neću promijeniti."

Uprla je prst u obris polumjeseca na svome čelu. "Nikad mi se neće ispuniti i uvijek ću biti mrtva."

Zagledala sam se u obris njena polumjeseca. Zar se počeo gubiti? Imala sam dojam da je definitivno postao bljeđi, ili bar slabije izražen, što nije moglo biti dobro. To me stvarno potreslo, pa sam joj uspjela reći tek:

"Nisi ti mrtva."

"Osjećam se mrtvo."

"Pa čuj, i izgledaš mrtvo, da znaš. Znam da se ja, kad izgledam usrano, obično i osjećam usrano. Možda ti je i zbog toga tako loše." Otvorila sam torbu i iz nje izvadila jednu njenu kaubojku. "Vidi što sam ti donijela."

"Cipele ne mogu promijeniti svijet." Stevie Rae i Blizanke nekada su dosta raspravljale o toj temi, i u glasu joj se začuo tračak tadašnje nedokazanosti.

"Blizanke bi li rekle da nisi u pravu."

Poznati prizvuk u njenu glasu spustio se do bezizražajne hladnoće.

"Što bi Blizanke rekle da me sada vide?"

Pogledala sam Stevie Rae u crvene oči.

"Rekle bi ti da se trebaš okupati i popraviti ponašanje, ali također bi bile nevjerojatno sretne što te vide živu."

"Nisam ja živa. To ti cijelo vrijeme pokušavam objasniti."

"Stevie Rae, neću prihvatiti to objašnjenje, jer hodaš i pričaš. Mislim da nisi ni u kom pogledu mrtva, mislim da si promijenjena. Ne onako kao što se ja Mijenjam, u smislu da postajem ono što se obično prepoznaje kao odrasla vampyrica. Ti si pretrpjela drugu vrstu Promjene, i to, čini mi se, težu od one koju ja prolazim. Zato ti se sve ovo događa. Pruži mi, molim te, priliku da ti pomognem. Zar ne možeš bar pokušati povjerovati da bi sve moglo ispasti okej?"

"Ne znam kako možeš biti tako sigurna u to", rekla je.

Dala sam joj odgovor koji sam osjetila u dnu duše, i čim sam ga izgovorila znala sam da sam joj rekla baš ono što treba.

"Sigurna sam da ćeš biti okej zato što sam sigurna da te Nyx i dalje voli i da je dopustila da ti se ovo dogodi zato što je imala svojih razloga."

Nada koja je bljesnula u crvenim očima Stevie Rae bila mi je gotovo bolna.

"Stvarno vjeruješ da Nyx nije digla ruke od mene?"

"Nyx nije, niti sam ja." Zanimarila sam njen smrad i čvrsto je zagrlila. Nije mi uzvratila, ali nije mi se ni otela, a nije mi ni odgrizla komad vrata, pa sam zaključila da ipak pomalo napredujemo. "Dođi. Stan koji sam ti našla odmah je malo niže niz ulicu."

Krenula sam, uvjerenjena da će ona poći za mnom, što je (na svu sreću) i učinila nakon tek trenutka oklijevanja. Pošle smo poprijeko po perivoju muzeja i izbile na Rockford, ulicu koja leži ispred njega. Dvadeset sedma, ulica u kojoj je Afroditina viletina (točnije rečeno, viletina njenih ludih roditelja) križa se ravno s Rockfordom. Osjećajući se prilično kao u snu, hodala sam po mraku sredinom ulice, usredotočena na to da nas zastirem tišinom i nevidljivošću, dok je Stevie Rae išla svega par koraka iza mene. Bilo je mračno i gotovo nadnaravno tiho. Pogledala sam uvis kroz gole zimske grane golemog starog drvoreda. Trebala sam biti u stanju vidjeti gotovo puni mjesec, ali navukli su se oblaci i zakrili sve osim nejasne bjeline što je sjala ondje gdje bi mjesec trebao biti. Zahladnjelo je, i bilo mi je drago što me promijenjeni metabolizam štiti od oštih naleta vjetra. Upitala sam se smetaju li Stevie Rae vremenske promjene, i baš sam je mislila to pitati kad je odjednom progovorila.

"Neferet se ovo neće svidjet."

"Ovo?"

"To što sam s tobom, umjesto s ostalima." Stevie Rae je djelovala prilično uzrujano i nervozno si je natezala prste.

"Smiri se, Neferet neće znati da si sa mnom, barem dok joj to ne odlučimo otkriti", rekla sam.

"Znat će ona čim se vrati i vidi da nisam uz one druge."

"Ne, znat će samo da te nema. Moglo ti se dogoditi bilo što." Zatim mi je na pamet palo nešto tako nepojmljivo da sam stala kao da sam se zabila u drvo.

"Stevie Rae! Pa ti ne moraš biti uz odrasle vampove da bi bila okej!"

"A?"

"To dokazuje da si se Promijenila! Ne kašlješ i ne umireš!"

"Zoey, to sam već obavila."

"Ne ne ne! Ne mislim na to." Primila sam je za nadlakticu, i bilo me baš briga što se smjesta istrgnula iz moje ruke i odmaknula korak dalje. "Ti možeš postojati bez vampova. A to mogu isključivo odrasli vampyri. Znači da je baš onako kako sam ti rekla. Promijenila si se, samo što si prošla drugačiju Promjenu!"

"A to je kao dobro?"

"Aha!" Zvučala sam sigurnije nego što sam se osjećala, ali čvrsto sam odlučila djelovati pozitivno pred Stevie Rae. K tome, ona nije baš dobro izgledala. Mislim ono, izgledala je još lošije od svoje uobičajene fujtastičnosti. "Što je s tobom?"

"Treba mi krv!" Drhtavom je rukom prešla preko prljavog lica. "Ona vrećica mi nije bila dosta. Jučer mi nisi dala da se nahranim, tako da se nisam hranila još od prekjučer. A, a loše je kad se ne nahranim." Čudno je nakrivila glavu, kao da sluša neki glas na vjetru. "Čujem kako im krv šapće u žilama."

"Čijim žilama?" Bilo mi je u isti mah i zanimljivo i odurno.

Obuhvatila ih je širokim zamahom ruke, zvjerskim, ali i gracioznim.

"Ljudi koji spavaju oko nas."

Glas joj se stišao do hrapava šapta. Od nečeg u njegovu tonu došlo mi je da joj pridem bliže, premda su joj se oči opet jarko zarumenjele, a smrdjela je tako gadno da mi se želudac dizao.

"Jedna je budna." Pokazala je prema golemoj vili desno od mjesta gdje smo zastale. "Jedna djevojka... tinejdžerica... sasvim je sama u svojoj sobi..."

Glas Stevie Rae zvučao je zamamno pjevno. Srce mi je počelo silovito tući u grudima.

"Kako to znaš?" prošaptala sam.

Uprla je plameni pogled u mene.

"Toliko toga ja znam. Znam za tvoju krvožednost. Njušim je. Nema razloga da joj se ne prepustiš. Možemo uć u tu kuću. Otić u sobu te cure i uzeti je zajedno. Podijelila bih je s tobom, Zoey."

Načas sam se izgubila u opsjednutosti koja je zažarila oči Stevie Rae, kao i u vlastitoj potrebi. Nisam okusila ljudsku krv otkako mi je Heath dao da je probam prije više od mjesec dana. Uspomena na to jedino, jedinstveno ispijanje zadržala mi se u tijelu poput zamamne tajne. Potpuno opčinjena, slušala sam kako Stevie Rae ispreda mrežu mraka koja me lovila u svoje predivne, ljepljive dubine.

"Mogu ti pokazati kako da uđeš u kuću. Mogu osjetiti tajne prolaze. A ti možeš nagovoriti djevojku da me pozove da uđem, ne mogu ući u nečiju kuću osim ako me ta osoba sama ne pozove. Ali nakon što jednom uđem..." Stevie Rae se nasmijala.

Prenula sam se tek od tog smijeha. Stevie Rae se nekada smijala najljepše na svijetu, sretno i mladenački, puna nevine ljubavi prema životu. To što joj se sada začulo iz usta bio je pokvaren, izopačen odjek te nekadašnje radosti.

"Stan je dvije kuće niže. U hladnjaku ima krvi." Okrenula sam se i brzim korakom nastavila niz ulicu.

"Nije topla i nije svježja." Zvučala je razlučeno, ali opet je krenula za mnom.

"Dovoljno je svjež, a imaš i mikrovalnu. Pa si je podgrij."

Ništa više nije rekla, a do viletine smo stigle za svega nekoliko minuta. Odvela sam je okolo do garažnog stana, otvorila vanjska vrata i ušla. Popela sam se do polovice stubišta kad sam shvatila da Stevie Rae nije iza mene. Brzo sam sišla natrag do ulaza i ugledala je kako stoji vani u mraku. Od nje se jasno vidjelo tek rumenilo očiju.

"Moraš me pozvati da uđem", rekla je.

"A, oprosti." Ono što je prije kazala nisam zaista registrirala, pa sam se sada sva stresla od ovog daljnjeg dokaza promijenjenosti Stevie Rae u samoj srži.

"Ovaj, izvoli, uđi", brzo sam rekla. Stevie Rae je zakoraknula i smjesta se zabila u nevidljivu prepreku. Bolno je ciknula i smjesta zatim zarežala. Oči su joj se odozdo zažarile prema meni. "Plan ti očito ne šljaka. Ne mogu ući ovamo."

"Pa šta nisi rekla da te samo treba pozvati."

"Netko tko živi u kući. A ti ovdje ne živiš."

Odozgo se začuo Afroditin hladno pristojni glas (nelagodno sličan glasu njene majke.

"Ja ovdje živim. Uđi."

Stevie Rae je prešla prag bez ikakvih problema. Krenula je po stubama i stigla gotovo do mene kad je zacijelo prepoznala da je glas pripadao Afroditi. Vidjela sam kako joj bezizražajnost lica prelazi u opasno stiskanje očiju.

"Dovela si me u njenu kuću!" Stevie Rae je to rekla meni, ali zagledala se u Afroditu.

"Jesam, a zapravo mi je lako objasniti zašto."

Palo mi je na pamet da je zgrabim ako slučajno odluči klisnuti, a onda sam se sjetila kako je čudnovato snažna postala, pa sam se radije pokušala usredotočiti, pitajući se bih li mogla iskoristiti svoj afinitet prema zraku da udarom vjetra zalupim vrata prije nego što ona stigne pobjeći.

"Kako to možeš objasniti! Znaš da mrzim Afroditu." Zatim me napokon pogledala. "Ja umrem i onda ti ona postane prijateljica?"

Zaustila sam da smirim Stevie Rae objašnjenjem da se Afrodita i ja nismo baš skompale, kad me prekinuo Afroditin nadmeni glas.

"Uozbilji se. Zoey i ja nismo frendice. Vaše malo društvo debila ostalo je netaknuto. U ovo sam se uključila samo zato što Nyx ima totalno bizaran smisao za humor. Zato ili uđi ili mi se gubi s očiju. Kao da me briga..." Glas joj je jenjao kad je srditim koracima otišla natrag u stan.

"Imaš povjerenja u mene?" upitala sam Stevie Rae.

Činilo mi se da me gleda jako dugo prije nego što je odgovorila.

"Da."

"Onda dođi." Nastavila sam se uspinjati stubištem, a Stevie Rae je nevoljko krenula za mnom. Afrodita se izvalila na kauču i pravila se da gleda MTV. Kad smo ušle u sobu, namrštila je nos i rekla:

"Šta to tako odvratno smrdi? Kao da je nešto crklo i..." Podigla je pogled i opazila Stevie Rae. Razrogačila je oči. "Nema veze." Pokazala je prema dnu stana. "Kupaonica ti je tamo otraga." Pružila sam svoju torbu Stevie Rae. "Izvoli. Pričat ćemo kad se vratiš."

"Prvo krv", rekla je Stevie Rae.

"Samo ti kreni, pa ću ti donijeti jednu vrećicu."

Stevie Rae je strijeljala pogledom Afroditu, koja je buljila u telku.

"Donesi dvije", praktički je prosiktala.

"Dobro. Donijet ću dvije."

Ne rekavši ništa više, Stevie Rae je otišla iz sobe. Gledala sam je kako odlazi kratkim hodnikom nekako čudnim, zvjerskim korakom, više životinjskim nego ljudskim.

"Halo! Gadna, odurna i totalno neugodna", prišapnula mi je Afrodita. "Nisi me, ono, mogla upozoriti?"

"Pokušala sam. Mislila si da sve znaš. Sjećaš se?" odgovorila sam joj šaptom. Zatim sam trknula u malu kuhinju i donijela vrećice krvi. "Također si rekla da ćeš biti pristojna."

Pokucala sam na zatvorena vrata kupaonice. Stevie Rae nije ništa rekla, pa sam ih polako otvorila i virnula. U rukama je držala svoje traperice, majicu i čizme, i samo je tako stajala nasred vrlo lijepe kupaonice i buljila u odjeću. Bila je djelomično okrenuta od mene, tako da nisam mogla biti sigurna, ali učinilo mi se da možda plače.

"Donijela sam ti krv", tiho sam rekla.

Stevie Rae se stresla, prešla dlanom preko lica, pa bacila odjeću i čizme na mramornu površinu pokraj umivaonika. Ispružila je ruku da uzme vrećice. Dala sam joj ih, zajedno sa škarama koje sam uzela iz kuhinje.

"Treba ti pomoć oko nečega?" upitala sam je.

Stevie Rae je odmahнула glavom. Ne pogledavši me, rekla je:

"Još nisi otišla zato što te zanima da vidiš kako izgledam gola, ili zato što bi malo srknula krv?"

"Ni jedno ni drugo." Zadržala sam savršeno normalan ton glasa, odbijajući se naljutiti na njeno tako očito izazivanje. "Čekat ću te u boravku. Slobodno baci staru odjeću van na hodnik, a ja ću je odnijeti u smeće." Čvrsto sam zatvorila vrata kupaonice za sobom.

Afrodita mi je odmahivala glavom kad sam se vratila do nje.

"Misliš da možeš to srediti?"

"Tiše malo!" prošaptala sam. Zatim sam se svalila na suprotnu stranu kauča. "I, ne, mislim da je ja ne mogu srediti. Mislim da je ti i Nyx možete srediti." Afroditu je zadrhtala.

"Smrdi jednako gadno kao što izgleda."

"Svjesna sam toga, kao i ona."

"Samo kažem, uf."

"Kaži ti što hoćeš, samo ne pred Stevie Rae."

"Onda, čisto da se zna, želim kazati da nemam dojam da je mala bezopasna", rekla je Afroditu, podigavši ruku kao da daje prisegu. "Imam dvije riječi za nju: tempirana bomba. Mislim da bi čak i tvoje društvo debila friknulo da je vidi."

"Stvarno bi mi bilo drago da ih prestaneš tako zvati", rekla sam. Bože, kako sam bila umorna.

"Vi imate gikende", rekla je.

"A?" Pojma nisam imala o čemu ona to sad govori.

"Vikende kad se cijela vaša škvadrica okupi i gleda filmske maratone Ratova zvijezda i Gospodara prstenovah

"Da, pa šta?"

Afrodita je melodramatično prevrnula očima prema meni.

"To što ti nije jasno koliko je to gikovski samo dokazuje moju tezu. Vi ste definitivno društvo debila."

Začula sam kako se vrata kupaonice otvaraju i zatvaraju, pa se nisam trudila reći Afroditi da zapravo doista znam točno koliko su gikovski ti filmovi, ali da to što su gikovski može u isti mah značiti i da su zabavni, naročito kad se cijela ekipa uživi i jede kokice i priča o tome kako su Anakin i Aragorn totalno seksi. (Meni se pomalo sviđa i Legolas, ali Blizanke kažu da je on previše gej. Damien ga, naravno, obožava.) Uzela sam jednu vreću za smeće iz prostora ispod sudopera i u nju strpala odvratnu odjeću Stevie Rae, zavezala je, pa otvorila vrata stana i bacila je niza stube.

"Odušno", rekla je Afroditu.

Sjela sam na kauč, ignorirajući je, i tupo se zagledala u televizijski ekran.

"Zar nećemo razgovarati o stvoru?" Afroditu je mahnula bradom u smjeru kupaonice.

"Stevie Rae je djevojka, a ne stvor."

"Smrdi kao stvor."

"I, ne. Nećemo razgovarati o njoj sve dok ona ne dođe ovamo", odlučno sam rekla.

Trinaesto poglavlje

Nakon što sam odbila tračati Stevie Rae s Afroditom, vratila sam se buljenju u televizor, ali nakon nekog vremena nisam više mogla sjediti na miru, pa sam ustala i počela hodati od prozora do prozora, zatvarajući kapke i navlačeći debele zavjese. To sam brzo obavila, pa sam otišla u kuhinju i počela kopati po ormarićima. Već sam bila primijetila da u hladnjaku imamo paket od šest boca Perriera, par boca bijelog vina i nekoliko komada onog skupog uvoznog sira što smrdi po nogama. U zamrzivaču je još bilo nekoliko smotuljaka iz mesnice i ribarnice, uz led u kockama, ali to je bilo sve. Po ormarićima sam našla koješta, ali sve je to bila bogataška hrana. Znaite ono, uvozne limenke s ribama kojima nisu odstranjene glave, dimljenim ostrigama (fuuj), druge čudobe od mesa i ukiseljenih plodova, i duga kutija nečega što se zove vodeni krekeri. Nije bilo ni jedne jedine limenke pristojne kole.

"Morat ćemo otići u nabavu", rekla sam.

"Ako možeš zadržat Smrdljivu pod ključem u spavaćoj sobi, moraš se samo logirat na internetski račun mojih roditelja pri Petty's Foodsu. Klikni na ono što želiš iz trgovine. Oni će to dostaviti i naplatiti mojim roditeljima."

"Šta neće oni šiznuti kad im dođe račun?"

"Neće ni primijetiti", rekla je. "Ide im preko trajnog naloga. Ništa naročito."

"Stvarno?" Zaprepastila sam se što ima ljudi koji stvarno tako žive. "Vi ste stvarno hodali"

Afrodita je slegnula ramenima.

"Aha. Kako god."

Stevie Rae se nakašljala, a Afrodita i ja smo poskočile. Kad sam je ugledala, srce mi se čvrsto stisnulo. Kratka plava kosa bila joj je mokra, i visjela joj je oko lica u dobro znanim kovrčama. Oči su joj još uvijek imale crvenu nijansu, a lice joj je bilo mršavo i blijedo, ali čisto. Odjeća je visjela s nje, ali opet je izgledala kao Stevie Rae.

"Bok", tiho sam joj rekla. "Bolje ti je?"

Izgledala je kao da joj je neugodno, ali kimnula je glavom.

"Manje smrdiš", rekla je Afrodita. Prostrijelila sam je pogledom.

"Šta sad? Pa dala sam joj kompliment."

Uzdahnula sam i uputila joj pogled s jasnim značenjem ne pomažeš.

"Okej, a da sad popričamo o smišljanju plana?"

To sam ih čisto retorički upitala, ali Afrodita se smjesta oglasila.

"Koji nam je točno plan? Hoću reći, znam da Stevie Rae ima, eh, osebnih problema, ali nisam sigurna što misliš da se oko njih može poduzeti. Mrtva

je. Ili neumrlo mrtva." Bacila je pogled na Stevie Rae. "Okej, nije da stvarno želim biti zlobna, ali..."

"Nije to zlobno. Naprosto je istinito", upala joj je Stevie Rae u riječ. "Ali ne pravi se da ti je sada išta više stalo do mojih osjećaja nego prije moje smrti."

"Samo sam se trudila bit ljubazna", obrecnula se Afrodita, potpuno neljubazno.

"Trudi se jače", rekla sam. Zatim: "Sjedni, Stevie Rae." Sjela je u meki kožni naslonjač pokraj kauča.

Zanemarila sam glavobolju i sama sjela na kauč.

"Okej, evo što znam." Počela sam nabrajati na prste. "Prvo, Stevie Rae više ne mora živjeti u blizini odraslih vampova, što znači da je dovršila Promjenu." Afrodita je zaustila, pa sam brzo nastavila. "Drugo, ona mora dobivati krv, i to još češće nego normalni odrasli vampovi." Prešla sam pogledom sa Stevie Rae na Afroditu. "Zna li ijedna od vas dvije, polude li odrasli vampovi ako redovito ne piju krv?"

"Iz napredne Vampyrске socke učili smo da odrasli moraju redovito piti krv da ostanu zdravi, umno i tjelesno." Afrodita je slegnula ramenima. "Neferet predaje taj predmet, ali nikad nije ni spomenula da bi vampovi mogli poludjeti ako je ne piju. Makar bi to mogla biti jedna od onih stvari koje nam kažu tek nakon što prođemo Promjenu."

"Pojma nisam imala o tome sve dok nisam umrla", rekla je Stevie Rae. "Može li to biti krv bilo koje životinje, ili mora biti ljudska krv?"

"Ljudska."

Pitanje sam postavila Stevie Rae, ali ona i Afrodita odgovorile su mi u istih mah.

"Okej, dobro, osim što mora piti krvi ne mora biti uz odrasle vampove, Stevie Rae ne može ući u nečiju kuću osim ako ne dobije poziv."

"Od nekoga tko u njoj živi", dodala je Stevie Rae. "Ali to nije naročit problem."

"Kako to misliš?" upitala sam je.

Stevie Rae je okrenula crvenkasti pogled prema meni.

"Mogu natjerati ljude da rade ono što ne žele."

Potrudila sam se da ne zadrhtim.

"To me ne šokira", rekla je Afrodita. "Hrpa odraslih vampova ima takvu snagu karaktera da sasvim lako mogu nagovoriti ljude na nešto. To je važan razlog zašto nas se boje. Ti bi to bar trebala znati, Zoey."

"A?" Afrodita je podigla obrvu.

"Ti si se Utisnula sa svojim ljudskim dečkom. Jesi se baš jako namučila da ga nagovoriš na malo sisanja?" Zastala je i zločesto se osmjehnula. "Krv, naravno."

Prešla sam preko tog droljizma.

"Okej, Stevie Rae dijeli i tu osobinu s Promijenjenim vampovima. Ali vampovi ne moraju dobivati poziv da uđu u nečiju kuću, je 1 tako?"

"Nisam nikad čula za nešto takvo", rekla je Afroditu.

"To je zato što sam lišena duše", rekla je Stevie Rae glasom u kojem nije bilo ni trunke emocije.

"Nisi ti lišena duše", automatski sam rekla.

"Ma nemoj. Umrla sam i Neferet je smislila način da mi vrati tijelo, ali nije mi pritom vratila i ljudskost. Duša mi je i dalje mrtva."

Bila mi je nesnosna i sama pomisao da je to što je rekla možda moguće, pa sam zaustila da joj se usprotivim, ali Afroditu je bila brža.

"To ima smisla. Zbog toga ne možeš nepozvana ući u dom žive osobe. Vjerojatno bi zbog toga i izgorjela da te obasja sunce. Nemaš duše, pa ne možeš opstati na svjetlu."

"Kako si to znala?" upitala ju je Stevie Rae.

"Ja sam ti vizionarka, sjećaš se?"

"Mislila sam da te se Nyx odrekla i da ti je pritom oduzela i vizije", okrutno je rekla Stevie Rae.

"Tako Neferet želi da se vjeruje, jer je Afroditu imala vizije o njoj, kao i o tebi", napomenula sam joj. "Ali Nyx se nje nije odrekla ništa više nego što se odrekla tebe."

"Zašto onda pomažeš Zoey?" naglo je Stevie Rae upitala Afroditu. "I nemoj mi samo srati ono da Nyx ima smisla za humor. Koji je pravi razlog?"

Afrodita se podsmjehnula.

"Samo se mene tiče zašto pomažem, jebiga."

Stevie Rae je skočila na noge i stigla na suprotnu stranu sobe tako brzo da joj je cijela kretnja bila jedna velika mrlja. Nisam stigla ni trepnuti, a ona je već ščepala Afroditu objeručke za grlo i unijela joj se u lice.

"E, varaš se. To se i mene tiče, jer sam tu. Sjećaš se, pozvala si me da uđem?"

"Stevie Rae, pusti je."

Zadržala sam smiren ton, ali srce mi je počelo tući kao ludo. Stevie Rae je izgledala i zvučala opasno i prilično sluđeno.

"Nikad mi nije bila draga, Zoey. To dobro znaš. Ne znam koliko sam ti puta rekla da ona ništa ne valja i da je se čuvaš. Ne znam zašto joj ne bih zavrnila šiju."

Počelo me brinuti to koliko je Afroditu izbuljila oči i koliko se sva zajapurila. Pružala je otpor Stevie Rae, ali bilo je to kao da se malo dijete pokušava osloboditi stiska krupnog, zlobnog odraslog čovjeka.

Pomozi mi da doprem do Stevie Rae, šutke sam zamolila Božicu i počela se usredotočivati kako bih mogla prizvati snagu elemenata. Zatim su mi riječi šaptom stigle u svijest, i brzo sam ih ponovila.

"Ne bi joj smjela zavrnuti šiju zato što nisi čudovište."

Stevie Rae nije pustila Afroditu, ali okrenula je glavu i pogledala u mene.

"Odakle to znaš?"

Bez oklijevanja sam rekla:

"Znam to zato što vjerujem u našu Božicu, i zato što vjerujem u onaj dio tebe koji je još uvijek moja najbolja prijateljica."

Stevie Rae je pustila Afroditu, koja je smjesta počela kašljati i trljati vrat.

"Ispričaj joj se", kazala sam Stevie Rae. Ošinula me crvenim očima, ali podigla sam bradu i uzvratila joj jednako čvrstim pogledom. "Ispričaj se Afroditi", ponovila sam.

"Neću se ispričati", rekla je Stevie Rae dok se (normalnom brzinom) vraćala do naslonjača.

"Nyx je obdarila Afroditu afinitetom za zemlju", naglo sam rekla. Stevie Rae trgnula se tijelom kao da sam je ošamarila. "Tako da kad napadaš nju zapravo napadaš Nyx."

"Nyx je pušta da preuzme moje mjesto!"

"Ne. Nyx je pušta da tebi pomogne. Ne mogu ja ovo samostalno skužiti, Stevie Rae. Ne mogu nijednom našem prijatelju reći za tebe, jer bi inače bilo samo pitanje vremena kada će Neferet saznati sve što oni znaju, a premda nisam sigurna u štošta, stvarno apsolutno vjerujem da je Neferet postala zla. Tako da smo u biti tu sada mi protiv jedne moćne Nadsvećenice. Afrodita je jedina početnica izuzev mene koju Neferet ne može pročitati. Treba nam njena pomoć." Stevie Rae je stisnutim očima pogledala Afroditu, koja je i dalje trljala vrat i udisala u dahtajima.

"Svejedno me zanima zašto si je dala truda da nam pomogne. Nikad joj se nitko od nas nije sviđao. Ona laže i iskorištava druge i totalna je kuja."

"Okajanje", uspjela je propentati Afrodita.

"Šta?" rekla je Stevie Rae.

Afrodita ju je prostrijelila pogledom. Glas joj je bio hrapav, ali definitivno je dolazila do daha i sve se manje bojala, a sve više pizdila.

"Što je bilo? Riječ ti je prekomplicirana? O-K-A-J-A-NJ-E." Odslovkala ju je. "Znači da se moram iskupiti za nešto što sam učinila. Za hrpu toga, točnije rečeno. Tako da moram raditi ono što prije nisam, odnosno, slijediti volju Nyx." Zastala je i nakašljala se, složivši bolnu grimasu. "Ne, meni se to ne sviđa ništa više nego tebi. A ti, usput budi rečeno, i dalje smrdiš i glupa ti je ta seljačka odjeća."

"Afrodita ti je odgovorila na pitanje", rekla sam Stevie Rae. "Mogla je pritom biti ljubaznija, ali ipak si je maloprije pokušala ugušiti. Sad joj se ispričaj."

Čvrsto sam se zagledala u Stevie Rae dok sam šutke u sebi prizivala energiju duha. Vidjela sam da se Stevie Rae lecnula i napokon pogledala u stranu.

"Oprosti", promrsila je.

"Ne čujem što kaže", rekla je Afrodita.

"A ja ne mogu povrh svega trpit i da se vas dvije ponašate kao totalne balavice!" obrecnula sam se. "Stevie Rae, ispričaj joj se kao normalna osoba, a ne kao razmaženo derišće."

"Ispričavam se", rekla je Stevie Rae, mršteći se na Afroditu.

"Okej, čujte", rekla sam. "Moramo sklopiti nekakvo primirje između nas tri. Ne mogu stalno premirati od straha da se vas dvije ne pokušate pobiti čim okrenem glavu."

"Ne bi ona mene mogla ubiti", rekla je Stevie Rae, neprivlačno iskrivivši gornju usnu.

"Zato što si već mrtva, ili zato što ja ne bih željela prići tvome smradu dovoljno blizu da ti razvalim tu krzljivu guzicu?" priupitala ju je Afrodita gadljivo sladunjavim glasićem.

"Eto, upravo na to mislim!" viknula sam. "Dosta! Ako se ne možemo složiti, kako dovruga možemo očekivati da smislimo način da se suprotstavimo Neferet i popravimo to što se dogodilo sa Stevie Rae?"

"Moramo se suprotstaviti Neferet?" rekla je Afrodita.

"Zašto joj se moramo suprotstaviti?" rekla je Stevie Rae.

"Zato što je ona jebeno zla!" proderala sam se.

"Rekla si jebeno", kazala je Stevie Rae.

"Točno, a nije te pogodio grom, niti si se rastopila, niti ništa jebeno takvo", zlurado je rekla Afrodita.

"To nije ni izgledalo kako treba, iz tvojih usta, Z", rekla je Stevie Rae.

Nisam se mogla ne osmjehnuti Stevie Rae. Odjednom je izgledala i zvučala tako slično sebi da me prožeo nalet silne nade. Još je ona bila tu unutra, samo sam morala smisliti način da je dovedem u doticaj s...

"U tome je stvar!" Uzbuđeno sam se uspravila na kauču.

"U tvom psovanju? Ne bih rekla, Z. To ti stvarno ne leži", rekla je Stevie Rae.

"Mislim da si imala pravo kad si rekla da više nemaš duše, Stevie Rae. Ili da nemaš barem dio duše."

"To kažeš kao da je to nešto dobro, što mi totalno ne ide u glavu", rekla je Afrodita.

"Mrzim što se moram složiti s njom, al da, zašto bi bilo dobro to što nemam duše?" rekla je Stevie Rae.

"Zato što ćemo te tako popraviti!" Samo su blenule u mene tupim, smetenim facama. Prevrnula sam očima. "Samo moramo smisliti kako da u tebe vratimo svu tvoju dušu, i opet ćeš biti cjelovita. Možda ne baš točno onakva kao nekada. Očito si dovršila Promjenu koja nije baš normalna."

"Očito", promrmljala je Afroditita.

"Ali s izliječenom dušom vratit će ti se i ljudskost, vratit ćeš se sama sebi. A to je zaista ono najvažnije. Sve ovo ostalo," neodređeno sam pokazala na nju, "znaš, te tvoje čudne oči i cijeli problem oko toga da moraš piti krv da ne poludiš, sve će se to dati riješiti ako ti opet postaneš stvarno ti."

"To su ti opet nekakva sranja u stilu važnije je ono unutra nego ono izvana?" upitala je Afroditita.

"Jesu, a ti mi, Afroditita, već ideš na neku stvar s tim negativnim držanjem", rekla sam.

"Mislim da ti treba pesimist u društvu", rekla je, djelujući pomalo nadureno.

"Nisi ti u njenu društvu", rekla je Stevie Rae.

"A nisi više ni ti, Smradojka", otpovrnula joj je Afroditita.

"Kučketino odurna! Da nikad više..."

"Dosta!"

Naglo sam ispružila ruke prema jednoj i drugoj, usredotočivši se na činjenicu da su obje zaslužile da ih se izmlati po turu. Vjetar me poslušao i odbacio ih natrag na sjedala, fijuknuvši u njih malim, dobro usmjerenim vihorom. "Okej, sada je dosta", brzo sam rekla. Vjetar je odmah jenjao. Afroditita je odmah počela prolaziti prstima kroz potpuno uneređenu frizuru. "Eh, oprostite. Puklo mi je strpljenje."

"Ma ti si cijela pukla", progundala je Afroditita.

Osobno, smatrala sam da bi ona mogla biti u pravu, ali nisam to htjela reći naglas. Bacila sam pogled na sat i zgranula se vidjevši da je već sedam. Nikakvo čudo da sam bila sva iscrpljena.

"Slušajte, vas dvije. Sve smo umorne. Dajte da se naspavamo i opet se nađemo ovdje nakon Obreda punog mjeseca. Ja ću još malo istraživati da vidim mogu li saznati išta o izgubljenim ili slomljenim dušama i načinu da ih se dovede u red."

Sada sam bar imala nešto čemu se mogu posvetiti, umjesto da se besciljno batrgam po knjižnici. Dobro, to dok se ne barim s Lorenom. Ma, kvragu. Njega sam sasvim smetnula s uma.

"Zvuči mi prihvatljivo. Jedva čekam da odem odavde." Afroditita je ustala.

"Roditelja mi neće biti tri tjedna, pa se ne moraš brinuti da će se vratiti doma. Dvaput tjedno dolaze dečki koji sređuju vrt, ali to je danju, a ti bi se, e

pa, da, zapalila ako izadeš danju, pa ne bi smjelo biti opasnosti ni da te oni vide. Sobarice obično dolaze jedanput tjedno dok mi roditelja nema da bi u kući bilo sve savršeno, ali ovamo navrate samo kad mi baka dođe u posjet, tako da ni s njima neće biti problema."

"Vau, zbilja je bogata", rekla mi je Stevie Rae.

"Izgleda da je", rekla sam ja njoj.

"Imaš kablsku?" upitala je Stevie Rae Afroditu.

"Naravno", rekla joj je.

"Cool", rekla je Stevie Rae, djelujući sretnije nego ikada otkako je umrla.

"Okej, dakle, idemo mi", rekla sam, prilazeći Afroditi na vratima. "E, da, Stevie Rae, kupila sam ti jedan onakav GoPhone. U mojoj ti je torbi. Ako ti išta zatreba, samo me zvrncni na mob. Pazit ću da ga stalno imam kod sebe i da mi nije ugašen."

Zastala sam, osjećajući čudnu nevoljkost daje ostavim samu.

"Idi ti. Vidimo se poslije", rekla je Stevie Rae. "I ne brini za mene. Ja sam ti već mrtvu. Što mi se ružnije može dogoditi?"

"I to što kaže", rekla je Afrodita.

"Okej, dobro. Vidimo se", rekla sam.

Nisam htjela reći da se i meni čini da ima nečega u tome što ona kaže. Time bih samo izazivala vraga. Mislim ono, bila je neumrla, što je već bilo dosta grozno. Ali bilo je i drugih loših stvari koje su se još mogle dogoditi. Jezoviti su mi trnci spuznuli kralježnicom na tu pomisao. Nažalost, zanemarila sam ih i nastavila srljati u svoju budućnost. Šteta što nisam imala najblažeg pojma o užasu prema kojem bezglavo hitam.

Četnaesto poglavlje

"Pusti me da izađem kod skrivenih vrata u zidu. Još uvijek mislim da ne bi bilo pametno da se počne misliti da se družimo", rekla je Afrodita.

Skrenula sam desno na Peoria Street i krenula natrag prema školi.

"Iznenaduje me što te toliko brine tuđe mišljenje."

"Nije to. Brine me što će Neferet saznati. Ako ona pomisli da smo nas dvije frendice, ili makar samo da nismo neprijateljice, skužit će da smo jedna drugoj rekle što znamo o njoj."

"Što bi bilo totalno loše", dovršila sam umjesto nje.

"Definitivno", rekla je.

"Ali viđat će nas zajedno svako toliko jer ćeš ti zazivati zemlju u mojim krugovima." Afrodita me zapanjeno pogledala.

"Ne, neću."

"Naravno da hoćeš."

"Ne, naravno da neću"

"Afrodita, Nyx te obdarila afinitetom prema zemlji. Mjesto ti je u krugu. Osim ako ne želiš ignorirati volju Nyx." Nisam dodala riječ "opet", ali kao da je ostala neizrečena u zraku između nas.

"Već sam ti rekla da ću ispunjavati volju Nyx", rekla je kroz stisnute zube. "Što znači da ćeš sudjelovati u noćasnjem Obredu punog mjeseca", rekla sam.

"To bi moglo biti malo nezgodno, budući da više nisam članica Kćeri Mraka."

Sranje. Potpuno sam zaboravila na to.

"Pa, onda ćeš se samo morati opet učlaniti u Kćeri Mraka." Zaustila je nešto reći. Podigla sam glas i progovorila preko njenih riječi. "Što znači da ćeš morati prisegnuti na pridržavanje novih pravila."

"Jadno", promrsila je.

"Opet mi se onako ponašaš", rekla sam. "Onda, hoćeš prisegnuti?"

Vidjela sam kako grize donju usnu. Samo sam čekala i vozila dalje, ne rekavši ništa više. Ovo je bila odluka koju je Afrodita morala sama donijeti. Rekla je da želi okajati svoje pogreške i ispunjavati volju Božice. Ali željeti nešto i doista postupati temeljem toga totalno nisu iste stvari. Afrodita je stvarno dugo bila sebična i pokvarena. Kojiput sam znala opaziti kakvu iskricu promjene u njoj, ali uglavnom sam samo gledala onu curu koju su Blizanke prozvale Vražjom Kučkom.

"A da, kako god."

"Kako, molim?"

"Kažem, da. Prisegnut ću na tvoja nova prejadna pravila."

"Afrodita, prisega između ostalog znači da ne smatraš da su pravila jedna."

"Ne, u prisezi nema ničega što bi mi branilo da mislim da su jedna. Moram samo reći da ću biti zasebna kao zrak, vjerna kao vatra, valjana kao voda, zagrižena kao zemlja i dobrotiva kao duh. Tako da ti dobrotivo kažem da mislim da su ta tvoja nova pravila čista pušiona."

"Ako tako misliš, zašto si ih onda naučila napamet?"

"Upoznaj neprijatelja svoga", navela je citat.

"Čija je to uopće izreka?"

Slegnula je ramenima.

"Nekog iz povijesti. Po redoslijedu riječi se vidi da potječe iz neke teške davnine."

Mislila sam da je to čisto kakanje, ali nisam ništa htjela reći (pogotovo zato što bi mi se rugala jer sam rekla kakanje a ne ono na s).

"Okej, evo, tu izlaziš."

Zaustavila sam auto uz rub ceste. Nasreću, oblaci koji su se navukli u kasnim noćnim satima još su se više zgusnuli, i jutro je bilo tamno i tmurno. Afrodita će samo morati otići preko malog travnjaka smještenog između ceste i zida koji okružuje školu, proći kroz skrivena vrata i zatim pločnikom prijeći kratak put do doma. Kao što bi Blizanke rekly, lako i prelako. Zaškiljila sam prema nebu, razmišljajući da pokušam zamoliti vjetar da navuče još oblaka i tako pojača tamu, ali kad sam slučajno bacila pogled na Afroditino nadureno lice zaključila sam, ma ne, može se ona snaći i po suncu. "Znači, doći ćeš noćas na obred, je 1 tako?" priupitala sam je, pitajući se zašto tako odugovlači s izlaženjem iz mog auta.

"Ma da, doći ću."

Zvučala je kao da me ne sluša. Šta god. Cura je stvarno znala biti totalno čudna.

"Okej, vidimo se", rekla sam.

"Aha, vidimo se", promumljala je, otvorila vrata i (napokon) izašla iz auta. Ali prije nego što ih je zatvorila, sagnula se i rekla: "Nešto mi nije u redu. Osjećaš i ti to?"

Razmislila sam.

"Šta ja znam. Osjećam se nekako nemirno i nervozno, ali to bi moglo biti zato što mi je najbolja prijateljica mrtva, mislim, nemrtva." Zatim sam je pažljivije pogledala. "Da se ti to ne spremaš dobiti viziju?"

"Ne znam. Nikad ne mogu osjetiti kad će mi koja doći. Makar kojiput samo dobijem predosjećaj o nekim stvarima a da ne dođe do pune vizije."

Izgledala mi je stvarno blijedo i čak pomalo znojno (što je definitivno bilo neuobičajeno za Afrodu).

"Možda bi bilo bolje da se vratiš u auto. Po svoj prilici ionako nitko nije budan da nas vidi kako dolazimo zajedno."

Afrodita mi je išla na jetra, ali vidjela sam kako bespomoćna i bolesna postane kad dobije viziju, i stvarno mi se nije sviđala pomisao na to da bi se mogla naći sama na otvorenome, na danjem svjetlu kad je iduća spopadne. Protresla se, podsjetivši me na mačku koja ulazi u kuću s kiše.

"Bit će meni okej. Vjerojatno mi se samo svašta pričinja. Vidimo se noćas."

Ispratila sam je pogledom dok je brzala prema debelom zidu od cigle i kamena koji je opasivao školski posjed. Golemi prastari hrastovi stajali su u redu uza zid i zavijali ga u sjenu, tako da mi se odjednom učinio neobično zlokobnim. Pobogu, kome se sada svašta pričinja? Stavila sam ruku na mjenjač i upravo prebacivala u prvu da krenem dalje, kad je Afrodita vrisnula.

Kojiput ne razmišljam. Tijelo mi preuzme kontrolu i samo djelujem. Ovo je bio takav slučaj. Izašla sam iz auta i potrčala prema Afroditi prije nego što sam shvatila što to radim. Kad sam stigla do nje, smjesta sam spoznala dvije stvari. Prvo, da osjećam neki predivan miris koji mi je odnekud poznat, a opet i nije. Odakle god da je potjecao, miris se raspršio područjem poput slasne magle i automatski sam ga duboko udahнула. Drugo što sam uočila bila je Afrodita kako presavijena u struku bljuje sve iz sebe i u isti mah plače, što nije naročito ugodno ni raditi ni gledati. Tako sam bila obuzeta gledanjem nje i nastojanjem da shvatim što se to zbiva, i tako smetena krasnim mirisom da nisam primijetila ono. Isprva.

"Zoey!" zajecala je Afrodita dok joj se utroba i dalje dizala. "Pozovi nekoga! Brzo!"

"Što ti je, vizija? Što je bilo?"

Primila sam je za ramena ne bih li je primirila dok je nastavila rigati.

"Ne! Iza mene! Uza zid..." Zagrcnula se, ali nije imala više što povratiti. "Kakva grozota."

Nisam to željela, ali oči su mi automatski pogledale iznad i iza nje, prema sjenovitom školskom zidu.

Nikad u životu nisam vidjela ništa tako grozno. Svijest mi isprva nije htjela ni prepoznati o čemu se radi. Kasnije sam zaključila da je to sigurno bio nekakav trenutni obrambeni mehanizam.

Nažalost, nije potrajao. Trepnula sam i zaškiljila u tamu. Nešto se ljeskalo u nekakvim kapljicama i...

I prepoznala sam odakle potječe taj slatki, zamamni miris. Počela sam se upinjati da ne padnem na koljena pokraj Afrodite i ne počnem i sama bljuvati sve iz sebe. Osjećala sam miris krvi. Ne obične ljudske krvi, same po sebi već sasvim slasne. Ne, osjećala sam miris smrtonosno prolivene životne krvi potpuno odrasle vampyrice.

Tijelo joj je bilo groteskno pribijeno na grubi drveni križ naslonjen uza zid. Nisu je samo pribili čavlina kroz zapešća i gležnjeve, nego su je još i proboli debelim drvenim kolcem kroz srce. Groteskni je kolac pridržavao nekakav papir preko srca. Vidjela sam da na njemu nešto piše, ali vid mi se nije htio izoštriti toliko da vidim pročitati.

I još su joj odrubili glavu. Glavu profesorice Nolan. Znala sam da je to ona, jer su joj glavu nabili na drveni kolac pokraj tijela. Duga tamna kosa lagano joj se nadizala na povjetarcu s besramnom gracioznošću. Usta su joj bila razjapljena u užasnoj grimasi, ali oči su joj, na svu sreću, bile zatvorene.

Ščepala sam Afroditu za lakat i podigla je na noge.

"Dođi! Moramo dovesti pomoć."

Oslanjajući se jedna na drugu, oteturale smo do mog auta. Ne znam kako sam uspjela upaliti Bubu i krenuti s ruba ceste.

"M-m-mislim da će mi opet pozliti."

Afroditi su zubi tako jako cvokotali da je jedva mogla govoriti.

"Ne, nećeš." Nisam mogla vjerovati kako smireno zvučim. "Diši. Usredotoči se. Crpi snagu iz zemlje." Shvatila sam da automatski i sama radim to što joj savjetujem, samo što sam u svome slučaju crpila snagu iz pet elemenata.

"Dobro je tebi", kazala sam joj dok sam kanalizirala energiju vjetra, vatre, vode, zemlje i zraka kako bih mogla odbijati histeriju i šok kojima sam se tako htjela prepustiti. "Dobro je nama."

"Dobro je nama... dobro je nama..." samo je ponavljala Afrodita.

Tako se silovito tresla da sam se nagnula prema stražnjem sjedalu i dohvatila jaknicu s kapuljačom koju sam tamo držala.

"Ogrni se ovim. Samo što nismo stigle."

"Ali nikoga nema! Kome ćemo reći?"

"Nije da nikoga nema." Počela sam se domišljati. "Lenobia nikad ne napušta konje na dulje vrijeme. Vjerojatno je ona tu." A onda sam se ulovila za tamnu, zamamnu slamku. "I jučer sam vidjela Lorena Blakea. On će znati što treba učiniti."

"Okej... okej..." mrmljala je Afrodita.

"Slušaj me, Afrodita", strogo sam joj rekla. Okrenula se prema meni, sva razrogačena od šoka. "Pitat će nas zašto smo bile zajedno, i pogotovo zašto sam te išla tamo odbaciti da se možeš potajno vratiti u dom."

"Što ćemo im reći?"

"Da nisam bila s tobom i da te nisam išla odbaciti. Bila sam u posjetu baki. A ti si..." Zastala sam, sileći svoj otupjeli um da smisli nešto. "Bila si kod kuće. Vidjela sam te kako se pješice vraćaš u školu, pa sam te povezla. Dok smo prolazili pokraj zida osjetila si da nešto nije u redu, pa smo stale da pogledamo. Tako smo je pronašle."

"Okej. Okej. Mogu to reći."

"Upamtit ćeš?"

Duboko je, drhtavo udahнула.

"Upamtit ću."

Nisam se trudila parkirati na predviđenom mjestu. Zaustavila sam se uz škripu guma što sam bliže mogla dijelu glavne zgrade sa sobama rezidentnih profesora. Pričekala sam tek toliko da opet primim Afroditu, pa smo zajedno potrčale pločnikom do drvenih ulaznih vrata sličnih starome dvorcu. U sebi zahvalivši svojoj Božici na odluci škole da se vrata ne zaključavaju, trzajem sam ih otvorila i uteturala u zgradu korak prije Afrodite.

I zaletjela se ravno u Neferet.

"Neferet! Moraš doći! Molim te! Grozota!" zajecala sam i bacila joj se u zagrljaj. Nisam si mogla pomoći. Razum mi je govorio da je ona počinila užasne stvari, ali sve do prije mjesec dana Neferet mi je bila kao majka. Ne, točnije, postala je baš onakva majka kakvu sam željela imati, i kad sam je ugledala sva onako uspaničena, cijelo mi je tijelo oblilo neopisivo olakšanje.

"Zoey? Afrodita?"

Afrodita se strovalila uza zid pokraj nas, i čula sam je kako slomljeno jeca. Shvatila sam da sam se i sama počela tako strahovito tresti da vjerojatno ne bih mogla stajati da me nisu primile Neferetine jake ruke. Nadsvećenica me nježno, ali čvrsto odmaknula od sebe da me pogleda u lice.

"Reci mi, Zoey. Što se dogodilo?"

Drhtanje mi se još pogoršalo. Pognula sam glavu i zaškrgutala zubima, nastojeći se opet usredotočiti i steći dovoljno energije iz elemenata da progovorim.

"Čula sam nešto i..." Prepoznala sam bistri, jaki glas Lenobije, naše profesorice iz konjaništva, kako prilazi sve bliže dok je odlučno koračala hodnikom prema nama. "Božice mi!" U kutu sve sivljeg vidnog polja opazila sam da je pritrčala Afroditi i pokušavala pridržati njeno uplakano tijelo.

"Neferet? Što je bilo?"

Čuvši taj poznati glas naglo sam podigla glavu i ugledala Lorena, sveg raščupanog kao da je spavao, kako silazi stubištem koje je vodilo u njegov potkrovni stan i pritom navlači na sebe staru debelu majicu Kuće Noći. Pogled mi se spojio s njegovim i nekako sam uspjela pronaći snagu da progovorim.

"Profesorica Nolan", rekla sam, pitajući se koliko mi je uopće glas jasan i snažan kad imam dojam da mi se tijelo od podrhtavanja raspada na komadiće. "Eno je kod skrivenog ulaza u istočnom zidu. Netko ju je ubio."

Petnaesto poglavlje

Sve se nakon toga brzo zbivalo, ali meni se činilo kao da se zbiva nekoj drugoj osobi koja se privremeno nastanila u mom tijelu. Neferet je smjesta preuzela glavnu riječ. Procijenila je Afroditu i mene i (nažalost) odlučila da sam jedino ja još dovoljno pribrana da se s njima vratim do tijela ubijene. Poslala je po Dragona Lankforda, koji je došao naoružan. Čula sam kako se Neferet raspituje kod Dragona koji su se ratnici već vratili sa zimskog odmora. Kao da je svega nekoliko sekundi prišlo prije nego što su se pojavila dva visoka, mišićava muška vampa. Odnekud su mi bili poznati,

školom je uvijek prolazio cijeli niz odraslih vampova. Zarana sam naučila da u vampyrskom društvu preteže matrijarhat, što znači samo to da su žene glavne. S druge strane, ne znači da se muški vampovi ne poštuju. Poštuju se. Samo, njihovi su darovi češće u tjelesnoj sferi, dok su ženski darovi više u intelektu i intuiciji. Uglavnom, muški su vampyri fantastični ratnici i zaštitnici. Uz ovu dvojicu, pokraj Dragona i Lorena, osjetila sam se milijun puta sigurnije.

To ne znači da sam jedva čekala da ih odvedem do tijela profesorice Nolan. Ušli smo u jedan školski džip i vratili se putem kojim sam došla do škole. Drhtavom sam im rukom pokazala mjesto gdje sam zaustavila auto uz cestu. Dragon je parkirao džip.

"Vozila sam ovuda i Afrodita je na ovom mjestu rekla da ima dojam da nešto nije u redu", započela sam našu Veliku Laž. "Odavde se nije ništa posebno vidjelo." Oči su mi šmugnule prema tamnom području uz skrivena vrata u zidu. "I meni je nešto bilo čudno, pa smo odlučile vidjeti što bi to bilo." Drhtavo sam udahnula. "Valjda sam mislila da je to neka učenica koja se u tajnosti želi vratiti u dom, ali ne može naći skrivena vrata." Progutala sam da se riješim stegnutosti u grlu. "Kad smo se približile zidu, uočile smo da tamo nečega ima. Nečega užasnog. A ja, osjetila sam miris krvi. Kad smo shvatile što je to, da je to profesorica Nolan, otišle smo ravno vama."

"Možeš li opet otići onamo, ili bi radije ostala ovdje i pričekala nas?"

Neferet je zvučala milo i uviđajno, a ja sam iz dna duše poželjela da ona i dalje pripada pozitivcima.

"Ne bih ostala sama", rekla sam.

"Onda ćeš poći sa mnom", rekla je. "Ratnici će nas štititi. Više se nemaš čega bojati, Zoey."

Kimnula sam i izašla iz džipa. Ona dva ratnika, Dragon i Loren okružili su Neferet i mene. Kao da nam je svega par sekundi trebalo da prijedemo mali travnjak i pridemo dovoljno blizu da nanjušimo, i ugledamo, razapeto tijelo. Osjetila sam kako mi koljena silovito klecaju kad su mi ionako šokirana osjetila iznova spoznala svu grozotu onoga što je njoj bilo učinjeno.

"O, Božice premila!" zgranula se Neferet. Polako je krenula dalje i stala pred užasnom glavom na kolcu. Gledala sam je dok je odmicala kosu profesorici Nolan s lica, nakon čega je položila dlan na čelo ubijene. "Pronađi mir, prijateljice. Počivaj na zelenim livadama naše Božice. Ondje ćemo se jednoga dana opet susresti."

Baš kad sam osjetila kako mi koljena popuštaju, snažna se ruka našla pod mojim laktom i čvrsto me pridržala.

"Možeš ti to. Izdržat ćeš do kraja."

Pogledala sam u Lorena i morala snažno zatreptati da ga jasno vidim. Nastavio me držati, ali iz džepa je izvadio jedan od onih staromodnih lanenih rupčića. Tek sam tada primijetila da plačem.

"Loren, odvedi Zoey natrag u dom. Ona ovdje više ništa ne može. Čim budemo zaštićeni kako treba, pozvat ću ljudsku policiju", rekla je Neferet, te uperila oštar pogled u Dragona. "Dovedi sad ovamo i ostale ratnike." Dragon je otklopio mobitel i počeo nazivati. Zatim se Neferet posvetila meni. "Znam da je grozno što si ovo vidjela, ali ponosim se tobom jer si uspjela do kraja ostati jaka."

Nisam uspjela ispustiti glasa od sebe, pa sam samo kimnula glavom.

"Da mi tebe odvedemo doma, Zoey", promrmljao je Loren.

Dok mi je Loren pomagao da se vratim u džip, hladna je kiša počela padati oko nas. Osvrnula sam se i primijetila da spire krv s tijela profesorice Nolan, kao da to sama Božica plače za njenim gubitkom.

Cijelim putem natrag do škole Loren mi je pričao. Ne sjećam se baš što je sve rekao. Samo znam da mi je onim svojim predivnim, bogatim glasom govorio da će sve biti kako treba. Osjećala sam kako se taj glas obavija oko mene i nastoji me grijati. Parkirao je i poveo me kroz školu, i dalje me čvrsto držeći za lakat. Kad je skrenuo prema blagovaonici, umjesto prema domu, upitno sam ga pogledala.

"Moraš nešto popiti i nešto pojesti. Zatim se moraš naspavati. Pobrinit ću se da prvo dvoje dobiješ prije onoga trećega." Zastao je i tužno se osmjehnuo.

"Premda mi izgledaš spremna zaspati na nogama."

"Nisam baš gladna", rekla sam.

"Znam, ali bit će ti bolje od hrane." Spustio je šaku s mog lakta i primio me za moju. "Dopusti da ti priredim jelo, Zoey."

Pustila sam ga da me odvede u kuhinju. Šaka mu je bila topla i jaka, i osjetila sam kako mi počinje otapati smrznutu tupost koja je zavládala u meni.

"Znaš spremati hranu?" upitala sam ga, hvatajući se prve teme nevezane uz smrt i užas.

"Znam, ali ne baš dobro", iscerio se, izgledajući kao zgođušan dečkić.

"To ne obećava", rekla sam. Osjetila sam kako mi se lice razvlači u osmijeh, ali ukočeno i nezgrapno, kao da sam zaboravila kako se to radi.

"Bez brige, bit ću pažljiv." Donio je stolac iz kuta sobe i stavio ga pokraj dugog šanka, sličnog mesarskoj dasci, smještenog nasred pregoleme kuhinje.

"Sjedni", naredio mi je.

Poslušala sam ga s olakšanjem što više ne moram stajati. Okrenuo se prema ormarićima i počeo svašta izvlačiti iz njih i iz jednog velikog hladnjaka (ipak, ne iz onog u kom su čuvali krv).

"Izvoli, popij ovo. Polako."

Iznenadeno sam trepnula kad sam ugledala veliki pehar crnog vina.

"Nije da mi se baš sviđa..."

"Ovo vino će ti se svidjeti." Čvrsto me pogledao tamnim očima. "Vjeruj mi i popij ga."

Poslušala sam ga. Okus mi je eksplodirao na jeziku, prožimajući mi cijelo tijelo iskricama vreline.

"Ima krvi u sebi!" zgranula sam se.

"Ima." Slagao je sendvič i nije ni pogledao u mene. "Tako vampyri piju vino, izmiješano s krvlju." Tada me ipak načas pogledao u oči. "Ako ti okus ne odgovara, dat ću ti neko drugo piće."

"Ne, u redu je. Pit ću ga ovako." Opet sam ga srknula, sileći se da ne iskapim sve nadušak. "Slutio sam da se nećeš buniti."

Naglo sam ga opet pogledala.

"Što ti sad to znači?" Osjećala sam kako mi se vraća i snaga i pronicavost dok mi je predivna krv prožimala tijelo.

Slegnuo je ramenima, slažući i dalje sendvič.

"Utisnula si se s onim ljudskim dečkom, zar ne? Tako si ga mogla pronaći i spasiti od serijskog ubojice."

"Aha."

Kad ništa nisam tome dodala, načas me pogledao i osmjehnuo se.

"To sam i mislio. Zna se to dogoditi. Katkad se slučajno Utisnemo."

"Ne i početnici. Mi čak ne bismo smjeli piti ljudsku krv", rekla sam.

Loren se osmjehnuo toplo, vrlo pohvalno.

"Nisi ti normalna početnica, pa normalna pravila za tebe ne vrijede."

Nastavio me gledati u oči i činilo mi se kao da tim riječima misli na mnogo više od slučajnog ispijanja malo ljudske krvi. Uz njega sam se osjetila vruće i hladno, ustrašeno ali i totalno zrelo i seksi, u isti mah.

Nastavila sam šutjeti i vratila se srkanju vina s dodatkom krvi. (Znam da to zvuči potpuno odurno, ali bilo mi je izvrsno.)

"Izvoli, pojedi ovo." Stavio je pred mene tanjur na kom je bio sendvič sa šunkom i sirom koji mi je upravo složio. "Čekaj, trebat će ti i ovo." Počeo je kopati po jednom ormariću, a onda kratko podviknuo: "A-ha!", okrenuo se i istresao mi na tanjur hrpetinu Doritosa s okusom nachosa i sira.

Osmjehnula sam se. Ovaj put su mi usta prirodnije to izvela.

"Doritosi! Kako savršeno."

Odgrizla sam velik zalogaj i shvatila da zaista skapavam od gladi.

"Znaš, oni ne vole da početnici jedu ovakvu nezdravu hranu."

"Kao što kažem", Loren mi je opet uputio svoj polagani, seksi smiješak. "Ti nisi poput te ostale početničke djece. A ja slučajno zastupam stanovište da bi se neka pravila moralo kršiti."

Pogled mu je prešao s mojih očiju na dijamantne naušnice smještene na mojim ušnim resicama. Osjetila sam kako mi se lice žari, pa sam se opet uživjela u hranu, pogledavajući ga tek svako toliko. Loren sebi nije složio sendvič, nego si je natočio čašu vina i polako je pio dok me gledao kako jedem. Upravo sam se spremala reći mu da mi je neugodno od njega kad je napokon progovorio.

"Otkada ste ti i Afroditina prijateljica?"

"Nismo", rekla sam kroz zalogaj sendviča (koji je zapravo bio vrlo dobar, znači, on je apsurdno zgodan, seksi, pametan, i još dobar u kuhinji!). "Vozila sam se natrag u školu i vidjela sam je da ide pješice." Podigla sam jedno rame kao da mi se živo fućka za nju. "Smatram da je moj zadatak kao predvodnice Kćeri Mraka biti ljubazna prema drugima, pa čak i njoj. Zato sam je povezla."

"Malo me iznenađuje što je prihvatila da je povežeš. Niste li vas dvije zaklete neprijateljice?"

"Svašta! Zaklete neprijateljice? Jedva da uopće razmišljam o njoj."

Željela sam da mogu Lorenu povjeriti istinu o Afroditi. Zapravo, mrzila sam laganje (a baš mi i ne ide od ruke, premda mi je uz vježbu očito išlo sve bolje). Ali čim sam pomislila da bih se voljela otvoriti Lorenu, u želudac me opalio osjećaj s jasnim značenjem nema šanse da mu kažeš. I tako sam se samo osmjehnula, nastavila žvakati sendvič i uglavnom se truditi samo usredotočiti na činjenicu da mi je sve manje kao u Noći živih mrtvaca.

Što me podsjetilo na profesoricu Nolan. Odložila sam napola pojedeni sendvič i otpila još jedan gutljaj vina.

"Loren, tko je mogao učiniti nešto takvo profesorici Nolan?"

Tamno mu se lice smrknilo.

"Mislim da je to bilo prilično očito iz citata."

"Citata?"

"Zar nisi vidjela što piše na papiru koji su pribili uz nju?"

Odmahnula sam glavom, osjetivši opet blagu mučninu.

"Znam da je na papiru nešto pisalo, ali nisam mogla gledati dovoljno dugo da pročitam što."

"Pisalo je: 'Ne dopuštaj da vračarica živi', Izlazak 22.17. Uz dopisano i više puta podcrtano

POKAJTE SE."

Nešto me zagolicalo u sjećanju i osjetila sam kako me iznutra počinje peći nešto što nije imalo nikakve veze s krvlju u mome vinu.

"Narod vjernih."

"Tako izgleda." Loren je odmahnuo glavom. "Čudio sam se što je svećenicama došlo kad su odlučile kupiti ovu školu i ovdje organizirati Kuću Noći. Kao da samo izazivamo vruga. Malo je dijelova zemlje ovoliko zadržto i zagriženo za ono što nazivaju svojim religijskim vjerovanjima." Odmahnuo je glavom, izgledajući istinski ljutito. "Premda ne shvaćam vjerovanje u boga koji ponižava žene i čiji 'pravovjernici' smatraju da imaju pravo svisoka gledati na svakoga tko ne misli točno isto što i oni."

"Nisu svi u Oklahomi takvi", čvrsto sam rekla. "Ovdje postoji i snažan sustav vjerovanja američkih domorodaca, kao i mnogo običnih ljudi koji ne puše te glupe predrasude Naroda vjernih."

"Svejedno, najglasniji je upravo Narod vjernih."

"To što imaju najdulje jezičine ne znači da su u pravu."

Nasmijao se, a lice mu se opustilo.

"Bolje ti je."

"Izgleda da je." Zijevnula sam.

"Bolje ti je, ali kladim se da si premorena", rekao je. "Vrijeme je da kreneš do svog doma i svog kreveta. Morat ćeš se odmoriti i vratiti snagu za ono što slijedi."

Osjetila sam leden ubod straha u želucu, i bilo mi je krivo što sam se prežderala čipsa.

"Što će se dogoditi?"

"Prošla su desetljeća od otvorenog napada ljudi na vampyre. Sad će se štošta promijeniti."

Hladan mi se strah proširio u utrobi.

"Štošta će se promijeniti? Kako?"

Loren me pogledao u oči.

"Nećemo podnijeti uvredu a da na nju ne uzvratimo uvredom." Lice mu se ukrutilo i odjednom je izgledao više kao ratnik nego kao pjesnik, više vampyrski nego ljudski. Izgledao je moćno, opasno i egzotično, a i prilično strašno. Okej, ruku na srce, dotad mi nikada nitko nije bio toliko seksi. Zatim kao da je shvatio da je rekao previše, pa se osmjehnuo, obišao šank i stao blizu mene. "Ali nemoj da te išta od toga brine. U roku od dvadeset četiri sata školu će preplaviti naši elitni vampyrski ratnici, Erebovi Sinovi. Nijedan ljudski fanatik više neće moći ni pipnuti nekoga od nas."

Namrštila sam se, zabrinuta zbog posljedica pojačanog osiguranja. Kako da se, dovraga, iskradem s gnjecavim vrećicama krvi i odnesem ih Stevie Rae dok se bezbroj ratnika napucanih testosteronom bude lupalo u prsa i trgalo od želje da zaštite sve i svakoga?

"Hej, bit ćeš zaštićena. Obećavam ti."

Loren mijе dlanovima poduhvatio bradu i pridigao mi lice. Od ustreptalog iščekivanja dah mi se sasvim ubrzao, a želudac mi je sav ustreptao. Pokušala sam ga izbaciti iz misli, ne misliti na njegove poljupce i na poglede od kojih mi krv počinje nabijati, ali, ruku na srce, čak i uz saznanje koliko bih povrijedila Erika kad bih bila s Lorenom, i uz stres zbog Stevie Rae i Afrodite i užas onoga što se dogodilo profesorici Nolan, svejedno sam osjećala otisak njegovih usana na svojimа. Htjela sam da me samo ljubi i ljubi i ljubi.

"Vjerujem ti", prošaptala sam. Kunem se da sam u tom trenutku bila spremna povjerovati u sve što mi kaže.

"Drago mi je što vidim da nosiš moje naušnice."

Prije nego što sam išta stigla reći, prignuo se i poljubio me, dugo i duboko. Njegov je jezik susreo moj i osjetila sam mu okus vina uz zavodljiv tračak krvi u ustima. Nakon što je, činilo mi se, tako prošlo dugo vremena, odmaknuo je usta od mojih. Oči su mu bile tamne i duboko je disao.

"Moram te odvesti natrag u tvoj dom dok nisam došao u napast da te zauvijek zadržim uza se", rekao je.

Posegnula sam za svom svojom briljantno domišljatom rječitošću i uspjela zadihano reći:

"Okej."

Opet me primio za lakat, kao kad me pridržavao dok smo dolazili. Ovaj put mu je dodir bio vruć i intiman. Tijela su nam se lagano dodirivala dok smo hodali prema djevojačkom domu kroz tmurno jutro. Poveo me uz prednje stubište i otvorio mi vrata. U velikom boravku nije bilo nikoga.

Bacila sam pogled na zidni sat i jedva mogla povjerovati da je netom prošlo devet ujutro. Loren je brzo podigao moju nadlanicu do svojih usta i toplo je poljubio prije nego što će je ispustiti.

"A thousand times good night. A thousand times the worse, to want thy light. Love goes toward love as schoolboys from their books, but love from love, toward school with heavy looks."

Nejasno sam prepoznala stihove iz Romea i Julije. Je li on to meni rekao da me voli? Cijelu me oblilo rumenilo od živaca i uzbuđenja.

"Doviđenja", tiho sam rekla. "Hvala ti na brizi."

"Sa zadovoljstvom, moja damo", rekao je. "Adieu." Naklonio mi se, stisnuvši šaku preko srca u znak svečanog pozdrava vampyrskog ratnika svojoj Nadsvećenici, i zatim otišao.

Sva smućena od zaostalog šoka i omamljenosti koju su mi donijeli Lorenovi poljupci, praktički sam oteturala stubama do svoje sobe. Palo mi je na pamet da svratim do Afrodite, ali bila sam na rubu potpune iscrpljenosti i imala sam tek toliko energije da obavim još samo jednu stvar prije nego što se

obeznanim. Najprije sam pročeprkala po košu za stari papir i pronašla dvije polovice one odurne božićdanske čestitke koju sam dobila od mame i poočaja.

Osjetila sam ubod mučnine u želucu kad sam spojila rubove i vidjela da sam točno upamtila. Bio je to križ s porukom pribijenom na sredini. Da. Jezovito me podsjetio na ono što je bilo učinjeno profesorici Nolan.

Dok se nisam stigla predomisliti, izvadila sam mobitel, duboko udahнула i nazvala broj. Mama se javila nakon trećeg zvona.

"Zdravo! Blagoslovljena li jutra!" poletno je rekla. Očito nije pogledala tko je to zove.

"Mama, ja sam."

Kao što sam i očekivala, ton joj (te smjesta promijenio.

"Zoey? Što je sada bilo?"

Bila sam preumorna za naše uobičajene igrice majke i kćeri.

"Gdje je bio John kasno sinoć?"

"Ma što ti sad to znači, Zoey?"

"Mama, nemam vremena za ta sranja. Samo mi reci. Nakon što ste vas dvoje otišli iz Utica Squarea, što ste radili?"

"Nimalo mi se ne sviđa taj tvoj ton, gospodična."

Suspregnula sam potrebu da ojađeno vrisnem.

"Mama, stvar je važna. Itekako važna. U smislu života i smrti."

"Uvijek sve tako dramtiziraš", rekla je. Zatim se kratko, nervozno, lažno nasmijala. "Tvoj se otac vratio kući sa mnom, naravno. Gledali smo nogometnu utakmicu na televiziji, a onda otišli na počinak."

"U koliko je sati jutros otišao na posao?"

"Smiješna li pitanja! Otišao je prije otprilike sat i pol, kao i obično. Zoey, o čemu se tu radi?"

Našla sam se u nedoumici. Smijem li joj reći? Što je ono Neferet rekla o javljanju policiji? To što se dogodilo profesorici Nolan sigurno će do kraja dana imati istaknuto mjesto u svim vijestima. Ali ne još. Ne zasad. A vraški sam dobro znala da se ne mogu pouzdati u to da mi majka zadrži išta za sebe.

"Zoey? Misliš li ti meni odgovoriti?"

"Samo gledaj vijesti. Vidjet ćeš o čemu se radi", rekla sam.

"Što si učinila?" Shvatila sam da nije zvučala ni zabrinuto ni uzrujano, već samo rezignirano.

"Ništa. Nisam ja. Radije bliže svojoj kući pogledaj tko je učinio što. I upamti, ja više ne živim u tvojoj kući."

Ton joj je postao svadljiv.

"Tako je. Nipošto ne živiš. Ne znam zašto si uopće nazvala ovamo. Niste li ti i tvoja mržnjom ispunjena baka rekle da više nećete razgovarati sa mnom?"

"Tvoja majka nije ispunjena mržnjom", automatski sam rekla.

"Prema meni je!" breknula se moja majka.

"Nije bitno. Imaš pravo. Nisam te trebala nazvati. Ugodan ti život, mama", rekla sam i spustila joj slušalicu.

Mama je imala pravo u jednome. Nipošto je nisam smjela nazvati. Ona čestitka je ionako po svoj prilici bila puka slučajnost. Mislim ono, postoji samo otprilike bezbroj trgovina religijskih potrepština u Tulsi i Broken Arrowu. U svima se prodaju te govnerske čestitke. I sve obično izgledaju podjednako, ili su s golubicama i valovima koji prelaze preko otisaka stopala u pijesku, ili su s križevima i krvlju i klinovima. Nije to nužno ništa moralo značiti. Zar ne?

U glavi mi se mutilo koliko mi je u želucu bilo mučno. Morala sam razmisliti, a tako umorna nisam mogla misliti. Naspavat ću se, a onda pokušati smisliti što ću. Umjesto da bacim čestitku, stavila sam poderane dijelove u gornju ladicu svoga stola. Zatim sam svukla sve sa sebe i obukla najmekšu trenirku. Nala mi je već hrkala na jastuku. Sklupčala sam se uz nju, sklopila oči, silom istjerala sve grozomorne prizore i neizrečena pitanja iz glave, i samo slušala kako mačka prede sve dok napokon nisam utonula u iscrpljen san.

Šesnaesto poglavlje

Znala sam točnu sekundu kad se Heath vratio u grad, jer me prekinuo u snu. Ležala sam i sunčala se (vidite, očito san) na velikom luftiću u obliku srca nasred jezera ispunjenog Spriteom (tko bi rekao?), kadli je odjednom sve nestalo i Heathov poznati glas prasnuo me u lubanju.

"ZO!"

Zatreptala sam i otvorila oči. Nala je buljila u mene mrzovoljnim zelenim mačjim očima.

"Nala? Jesi ti nešto čula?"

Mačka je mi-af-auknula, kihнула, ustala tek toliko da sitnim koracima obiđe nekoliko krugova u mjestu, a onda se svalila natrag na madrac i smjesta opet zaspala.

"Od tebe stvarno nikakve pomoći", rekla sam.

Ignorirala me.

Pogledala sam na sat i prostenjala. Bilo je sedam. Navečer. Pobogu, spavala sam otprilike osam sati, ali kapci su mi bili kao od brusnog papira. Uf... što bih sve ono trebala danas raditi? Zatim sam se sjetila profesorice Nolan i razgovora s mamom, i želudac mi se stisnuo.

Da povjerim nekome svoje sumnje? Kao što je Loren rekao, ona grozna ostavljena poruka već je implicirala povezanost Naroda vjernih sa zločinom. Ako je tako, trebam li stvarno ikome spomenuti da me ne bi iznenadilo da se otkrije da je u to umiješan poočaj? Mama mi je jasno objasnila da je on sinoć cijelo vrijeme bio doma, kao i jutros. Uglavnom, tako je bar ona rekla.

Je li moguće da mi je lagala?

Drhtaj mi je prostrujao tijelom. Jasno da je moguće. Ona bi sve bila u stanju učiniti za tog odvratnog čovjeka. To je već dokazala kad mi je okrenula leđa. Ali ako je lagala, a ja je ocinkam, bila bih odgovorna za sve što bi joj se dogodilo. Mrzila sam Johna Heffera, ali jesam li ga mrzila do te mjere da prisilim mamu da padne s njim?

Došlo mi je na povraćanje.

"Ako je poočaj umiješan u umorstvo, policija će to skužiti. Ako bude tako, ništa što iz toga proizađe neće biti mojom krivnjom." Naglas sam izgovorila te riječi, puštajući da me vlastiti glas smiri. "Pričekat ću da vidim što će biti." Nisam mogla. Naprosto nisam mogla. Bila je grozna, ali bila mi je mama i još sam se sjećala vremena kada me voljela. Zato nisam namjeravala učiniti ništa, osim pokušati zaboraviti na svoju mamu i poočaja. I točka.

Ozbiljno.

Dok sam tako nastojala i dalje uvjeravati sebe da sam ispravno odlučila, prisjetila sam se što se još danas zbiva. Obred punog mjeseca Kćeri Mraka. Srce mi se spustilo u stisnuti želudac. Inače bih bila uzbuđena i malo usplahirena zbog toga. Danas sam samo bila nervozna. Povrh svega ostaloga, pozivanje Afrodite da pristupi našem krugu neće mi biti popularan potez. Kako god.

Moji će prijatelji to jednostavno morati prihvatiti. Uzdahnula sam. Život mi je bio u ozbiljnoj komi. K tome, vjerojatno sam bila deprimirana. Zar deprimirani ljudi ne spavaju, ono, zauvijek? Sklopila sam hrapave oči, popustila dijagnozi koju sam si sama postavila i gotovo zaspala kad mi je u svijesti vrisnulo 'Zoey, beba!' upravo kad mi je i budilica zablejala. Budilica? Bio je vikend. Nisam namjestila budilicu.

To mi je mobitel zvonio onim tihim tonom koji je označavao da sam dobila SMS. Bunovno sam ga otklopila. Umjesto da zateknem jednu poruku, dočekale su me četiri.

Zo! Vratio sam se! Zoey moramo se vidjeti! Još te volim! Zo Zo? Javi se.

"Heath." Uzdahnula sam i naslonila se natrag u krevetu. "Sranje. Ovo samo biva sve gore i gore."

Koga vruga da radim s njim?

On i ja Utisnuli smo se prije više od mjesec dana. Također ga je otela odurna banda neumrlih klinaca pod vodstvom Stevie Rae i zamalo ga ubila. Ja sam se ponijela kao konjica (ili u najmanju ruku Storm iz X-Mena) i spasila ga, ali prije nego što smo stigli sasvim pobjeći, pojavila se Neferet i ošamutila nam sjećanja. Meni su Nyxini darovi pomogli da vratim svoja sjećanja. Pojma nisam imala sjeća li se Heath ičega.

Okej, bilo je očito da se sjeća da smo se Utisnuli. I da smo i dalje skupa. Makar zapravo nismo. Opet sam uzdahnula. Što sam osjećala prema Heathu? Bio mi je dečko s kojim sam hodala i prekidala još otkako sam ja bila u drugom, a on u trećem razredu. Istini za volju, uglavnom smo hodali sve dok on nije odlučio ući u duboku i značajnu vezu s Budweiserom. Kako nipošto ne želim da mi dečko bude pijanac, dala sam mu nogu, premda njemu nikako nije išlo u glavu da sam mu dala nogu. Čak ni kad sam dobila Biljeg i preselila se u Kuću Noći nije uspio shvatiti da je s nama gotovo.

Valjda mu ni to što sam mu sisala krv i navlačila se s njim nije naročito pomoglo da shvati da smo prekinuli.

Kvrugu, počela sam se pretvarati u totalnu fuksu.

Po ne znam koji put poželjela sam da imam nekoga s kim bih mogla razgovarati o svim svojim problemima s dečkima. Zapravo, ako se ubroji i Loren, trebala bih ih nazvati problemima s dečkima i muškarcima. Protrljala sam si čelo i onda pokušala zagladiti kosu da stoji kako treba. Okej, stvarno sam morala donijeti odluku i bar dio sebe dovesti u red.

1. Heath mi se sviđao. Možda sam ga čak i voljela. A ta krvožednost s njim totalno me napaljivala, premda mu nisam smjela piti krv. Jesam li željela prekinuti s njim? Ne. Jesam li trebala prekinuti s njim? Definitivno.

2. Erik mi se sviđao. Jako mi se sviđao. Bio je pametan i duhovit i istinski drag. Nije bilo naodmet ni to što je najzgodniji i najpopularniji početnik u školi. A on i ja smo, kao što me ne jednom podsjetio, imali štošta zajedničko. Jesam li željela prekinuti s njim? Ne. Jesam li trebala prekinuti s njim? Pa, samo ako ga nastavim varati s tipom br. 1 i muškarcem br. 3.

3. Loren mi se sviđao. Nastanjivao je potpuno drugačiji svemir od Erika i Heatha. Bio. Je. Muškarac. Odrasli vampyr, s cijelom onom moći, bogatstvom i ugledom koje to nosi. Znao je stvari koje sam ja tek slutila. Uz njega sam se osjećala kao nikad prije ni uz koga, osjećala sam se kao prava žena. Jesam li željela prekinuti s njim? Ne. Jesam li trebala prekinuti s njim? Ne samo da, nego itekako da.

Zato je bilo očito što bih trebala učiniti. Morala bih prekinuti s Heathom (ovaj put zaista), nastaviti izlaziti s Erikom i (kao da imam trunku zdravog razuma) više se nikad, baš nikad ne naći nasamo s Lorenom Blakeom.

K tome, uza sva ostala sranja koja su mi se zbivala u životu, poput neumrle najbolje prijateljice, nastojanja da izađem nakraj s Afroditom, koju nitko od mojih prijatelja nije mogao podnijeti, te grozotu koja je zadesila profesoricu Nolan, stvarno nisam imala ni vremena ni energije da još dramim oko frajera. Da i ne spominjem činjenicu kako se stvarno nemam naviku osjećati fuksasto. Taj mi se osjećaj nije naročito sviđao. (Premda je takav način života očito donosio dobar nakit.)

I tako sam donijela odluku, i to ovaj put odluku koja je zahtijevala akciju. Neodgodivu akciju.

Otklopilasam mobitel i poslala SMS Heathu.

Moramo popričat

Odgovorio mi je gotovo istog trena. Praktički sam ga vidjela kako se onako slatko smješka.

Da! Danas?

Grizla sam usnu dok sam razmišljala o tome. Prije nego što sam donijela odluku, razmaknula sam debelu zavjesu i pogledala kroz prozor. Dan je ostao oblačan i hladan. Dobro je. To znači da je manja vjerojatnost da se ljudi zadržavaju vani, pogotovo s obzirom na to da je već pao mrak. Upravo sam pokušavala smisliti gdje da se nađemo, kad se opet začulo zvonce mog mobitela.

Mogu ja doć tebi ?

NE

Smjesta sam mu esemesala odgovor. Najmanje mi je još trebalo da se zgodni, neupućeni i totalno Utisnuti Heath pojavi u Kući Noći. Ali gdje da se nađem s njim? Vjerojatno mi ne bi bilo lako klisnuti odavde sad kad nam je jedna profesorica bila ubijena. Opet se začulo zvonce mobitela.

Uzdahnula sam.

Di?

Sranje.

Gdje?

A onda sam se odjednom sjetila savršenog mjesta. S osmijehom sam odgovorila na Heathov SMS.

Starbucks za sat vr..

OKI

Sad sam samo još trebala smisliti kako da stvarno prekinem s Heathom. Ili barem smisliti način da ga zadržim podalje sve dok Utiskivanje nas dvoje ne izblijedi.

Ako izbljedi.

Pa trebalo bi izbljedjeti.

Bunovno sam odbauljala u kupaonicu i umila se ledenom vodom, ne bih li se bar malo razbudila od šoka. Nije mi se dalo odgovarati na kanonadu pitanja o tome kamo ću, pa sam u torbicu ubacila bočicu korektora koji su početnici morali nositi kad god bi izlazili iz područja škole među lokalno stanovništvo (što je zvučalo pomalo kao da smo znanstvenici koji obavljaju terenska istraživanja i pritom se nastoje stopiti s tuđinskim stanovništvom).

Valjda nisam ni morala pogledati kroz prozor da vidim kakvo je vrijeme. Duga mi je kosa danas bila posebno suluda, što je samo moglo značiti kišu i vlagu. Namjerno sam izabrala nimalo seksi odjeću, odlučivši se za crnu majicu, gikovsku jaknicu Borg Invasion 4D i najudobnije traperice. Podsjetivši se da ću usput morati svratiti u kuhinju po limenku kole, s punom količinom šećera i kofeina, otvorila sam vrata i ugledala Afroditu kako stoji preda mnom, ruke podignute da pokuca.

"Bok", rekla sam.

"Hej." Krišom je pogledala niz hodnik u oba smjera.

"Uđi." Odmaknula sam joj se da prođe i zatvorila vrata iza nas. "Samo, moram se požuriti. Idem se naći s nekim izvan kampusa."

"Došla sam između ostalog i zato. Ne puštaju nikoga iz kampusa."

"Tko to?"

"Vampovi i njihovi ratnici."

"Ratnici su već stigli?"

Afrodita je kimnula glavom.

"Cijela hrpa Erebovih Sinova. Izgledaju prekrasno, hoću reći, stvarno su, istinski seksi, ali definitivno će nam pokvariti račune."

A onda sam shvatila što to zapravo znači.

"Ma, sranje. Stevie Rae."

"Sutra će joj ponestati krvi. To jest, ako joj već nije ponestalo. Stvarno je svinjski žderala one vrećice", rekla je Afrodita, iskrivivši usnu.

"Nazvat ću je i reći joj da se ne žuri s njima, ali morat ćemo joj donijeti još. Uskoro. Sranje!" Ponovila sam. "Stvarno ne bih smjela odgoditi ovaj, eh, dogovor."

"Znači, Heath se vratio u grad?"

Namrštila sam joj se.

"Možda."

"Daj, molim te. Faca ti se totalno lako čita." Zatim je podigla savršeno počupanu plavu obrvu. "Kladim se da Erik ne zna za taj dogovor"

Imajući na umu da je Afrodita Erikova bivša i da sam znala da ona, ma kako da smo se nas dvije naizgled sprijateljile, samo čeka priliku da se opet domogne Erika, ravnodušno sam slegnula ramenima.

"Erik će saznati čim se vratim. Znaš, idem prekinuti s Heathom. Makar se tebe to nimalo ne tiče."

"Čujem da je praktički nemoguće prekinuti sponu Utiskivanja", rekla je. "Tako je kod Utiskivanja s odraslim vampom. Kod početnika je drugačije." Barem sam se nadala. "Osim toga, to te se i dalje ne tiče."

"Okej. Nema problema. Ako me se ne tiče što moraš otići iz kampusa, onda nema razloga da ti kažem kako da se išuljaš odavde."

"Afrodita. Nemam vremena za igrice."

"Pa dobro." Okrenula se da ode, a ja sam se postavila pred nju.

"Ponašaš se kao kuja. Opet", rekla sam.

"A ti zamalo psuješ. Opet", rekla je.

Prekrižila sam ruke i počela tapkati nogom. Afrodita je prevrnula očima. "Okej, šta god. Možeš se išuljati ako odeš do onog dijela školskog zida koji je najbliži stalama, dijela blizu ruba malog pašnjaka. Na kraju ima drveća, a jedno stablo u njemu prije par godina raskolila je munja. Naslanja se na zid. Lako se popeti zato što je raskoljeno. A skočiti s vrha zida stvarno nije neki žešći problem."

"Kako da se vratim u kampus? I sa suprotne strane stoji drvo?"

Uputila mi je zloban smiješak.

"Ne, ali netko je slučajno i eto baš praktično ostavio uže zavezano za granu. Nije teško popeti se natrag preko zida, makar je pakleno za manikuru."

"Okej. Kužim. Sada samo još trebam skužiti kako da uzmem još krvi iz kuhinje." Govorila sam to više sebi nego Afroditi. "Imam taman dovoljno vremena da se nađem s Heathom, trknem do Stevie Rae i vratim se za obred."

"Imaš manje vremena nego što misliš. Neferet održava vlastiti Obred punog mjeseca i traži da svi prisustvuju", rekla je Afrodita.

"Ti vrapca! Mislila sam da Neferet ovaj mjesec ne održava obred za cijelu školu zbog zimskog odmora."

"Zimski odmor je službeno ukinut. Svim vampovima i početnicima naredeno je da se smjesta vrate u kampus. A ti vrapca zapravo nije izraz."

Prešla sam preko njena komentara o mojim neprostim prostotama.

"Odmor je otkazan zbog onoga što se dogodilo profesorici Nolan?"

Afrodita je kimnula glavom.

"Stvarno je bilo grozno, šta nije?"

"Je."

"Zašto ti nisi povraćala?"

Slegnula sam ramenima s nelagodom.

"Mislim da nisam mogla ni povratiti, koliko sam friknula."

"Da sam bar i ja", rekla je Afrodita.

Bacila sam pogled na sat. Bilo je gotovo osam. Morat ću se požuriti da se izvučem odavde i stignem natrag na vrijeme.

"Moram ići."

Već mi je bilo muka od potrebe da smislim način da krišom maznem krv iz kuhinje u kojoj sad vjerojatno vlada gužva.

"Evo." Afrodita mi je pružila platnenu torbu koju je dotad nosila preko ramena. "Oduzi ovo Stevie Rae."

Torba je bila krcata vrećicama krvi. Iznenadeno sam trepnula.

"Odakle ti to?"

"Nisam mogla zaspati, a zaključila sam da će vampovi sigurno pozvati ozbiljna pojačanja nakon onoga što se dogodilo s profesoricom Nolan, što znači da će u kuhinji opet zavladatai gužva. Pa sam odlučila da bi mi bilo najpametnije da trknem do kuhinje i maznem što više krvi mogu, prije nego što izgubimo pristup do nje. Držala sam je u mini hladnjaku u svojoj sobi."

"Ti imaš mini hladnjak." Ti vrapca. Ja bih stvarno voljela imati mini hladnjak.

Podrugljivo mi se osmjehnula, totalno u svom stilu, i podigla nos.

"To je jedan od privilegija onih iz viših klasa."

"Pa, hvala ti. Stvarno si draga što si nabavila ovo za Stevie Rae."

Postala je još podrugljivija.

"Gle, nisam htjela ispast draga. Samo nisam htjela da mi se Stevie Rae počne pjeniti i žderati poslugu mojih roditelja. Kao što majka kaže, stvarno je teško pronaći ilegalce na koje se možeš osloniti."

"Pravo si srce, Afrodita."

"Nije spomena vrijedno."

Obišla me, odškrinula vrata i virnula u hodnik, da se uvjeri kako vani nema nikoga. Zatim se osvrnula prema meni.

"I to ti ozbiljno kažem: ne spominji to."

"Vidimo se na obredu Kćeri Mraka. Ne zaboravi."

"Nažalost, nisam zaboravila. Na još veću žalost, doći ću."

Zatim je brzo izašla iz moje sobe i nestala niz hodnik.

"Problema", promrmljala sam kad sam izašla iz sobe i krenula hodnikom u suprotnom smjeru.

"Cura ima teških problema."

Sedamnaesto poglavlje

Znala sam da će Erik totalno pošiziti na mene. Blizanke su sjedile svaka u svom najdražem naslonjaču i gledale Spider-Mana 3 na DVD-u dok sam brzala iz kuhinje, noseći limenku kole i platnenu vreću krvi.

"Bog te mazo, Z, jesi dobro?" upitala me Shaunee, sva razrogačena i friknuta.

"Čule smo da ste ti i vražja..." Erin je zastala, a onda se preko volje ispravila: "Hoću reći, da ste ti i Afrodita pronašle profesoricu Nolan. Sigurno je bilo totalno grozno."

"A da, bilo je dosta ružno." Natjerala sam se da im uputim osmijeh ohrabrenja i ne ponašam se kao da premirem od želje da klisnem iz sobe.

"Ne mogu vjerovat da se to stvarno desilo", rekla je Erin.

"Mislim stvarno. Naprosto mi ne djeluje stvarno", rekla je Shaunee.

"Stvarno je. Ona je mrtva", svečano sam rekla.

"Sigurno si okej?" upitala me Shaunee.

"Svi se jako brinemo zbog tebe", dodala je Erin.

"Dobro je meni. Dajem vam riječ."

Želudac mi se stisnuo. Shaunee, Erin, Damien i Erik bili su mi najbolji prijatelji i bilo mi je grozno što im lažem, premda sam im uglavnom lagala nespominjanjem. U dva mjeseca koja sam provela u Kući Noći postali smo obitelj, pa to one nisu rekle samo tako. Istinski su se svi brinuli zbog mene. Dok sam tako stajala i pokušavala razlučiti što im mogu, a što ne mogu reći, sva sam se naježila od užasnog predosjećaja. A što ako oni saznaju što im sve nisam povjerala, pa mi okrenu leđa? Što ako mi prestanu biti obitelj? Već od same pomisli na tu užasnu mogućnost sva sam ustreptala i uspaničila se u sebi. Prije nego što sam stigla pokleknuti od straha, sve priznati i baciti im se pod noge, preklinjući ih da imaju razumijevanja i da se ne ljute na mene, blebnula sam:

"Moram se ići naći s Heathom."

"Heath?" Shaunee je izgledala potpuno zbunjeno.

"Njen ljudski bivši dečko, Blizanko. Sjećaš se?" pripomogla joj je Erin.

"A da, onaj blondi seksić kojeg su prije dva mjeseca zamalo pojeli vampovski duhovi, a onda ga je prije mjesec dana zamalo ubio onaj gadni beskućnik-serijski ubojica", rekla je Shaunee.

"Znaš, Z, jako si stroga prema svojim bivšima", rekla je Erin.

"Da, jadan on", dometnula sam i nehajno krenula prema vratima. "Moram ići, cure."

"Nikome ne daju van iz kampusa", rekla je Erin.

"Ma znam, ali ja, ovaj, eto..."

Zastala sam, a onda se osjetila glupo zbog zastajanja. Nisam se mogla povjeriti Blizankama oko Stevie Rae ili Lorena, ali naravno da sam im se mogla povjeriti oko tako tipično tinejdžerske stvari poput iskradanja iz škole. "Znam tajni izlaz iz kampusa."

"Svaka čast, Z!" sretno je rekla Shaunee. "Totalno ćemo iskoristiti tvoje vrhunske sposobnosti bježanja iz škole pod proljetnim ispitnim rokom, dok budemo morale učiti."

"Daj, molim te." Erin je zakolutala očima. "Kao da mi moramo učiti. Pogotovo kad treba poharati rasprodaje cipela na kraju sezone." Zatim je podigla vrlo plave obrve i dodala: "Eh, Z. Što da kažemo dečku?"

"Dečku?"

"Tvom dečku, Eriku Prokleta Prekraaaasnom Nightu." Erin me pogledala kao da sam sišla s uma.

"Halo. Zemlja zove Zoey. Jesi sigurna da si okej?" rekla je Shaunee.

"Da, da. Okej sam. Oprostite. Zašto bi išta trebalo kazati Eriku?"

"Zato što nam je rekao da ti kažemo da ga nazoveš taj čas kad se probudiš. Da znaš da se i on brine zbog tebe", rekla je Shaunee.

"Nema sumnje da će doći ovamo i postaviti šator ako ubrzo ne dobije vijesti od tebe", rekla je Erin.

"Uuuu, Blizanko!" Raširila je oči i izvila usne u seksi smiješak. "Misliš da će dečko povesti i ona dva bombona?"

Shaunee je zabacila gustu crnu kosu.

"Definitivno je moguće, Blizanko. T. J. i Cole su mu prijatelji, na koncu konca, a ovo su vrlo stresna vremena."

"Da znaš da si u pravu, Blizanko. A svi mi znamo da se u stresnim vremenima prijatelji moraju držati zajedno."

Blizanke su se savršeno usklađeno okrenule prema meni.

"Samo ti odi radi šta već god trebaš s bivšim", rekla je Erin.

"Aha, mi ti ovdje čuvamo leđa. Pričekat ćemo da se Erik pojavi, a onda mu reći da je postalo prestrašno da mi ovakve sirote i male budemo same", rekla je Shaunee.

"Definitivno nam treba zaštita", rekla je Erin. "Što znači da će on morati otići po svoje prijatelje, pa ćemo se svi lijepo sklupčati i pričekati da se ti vratiš sa svoga sastanka."

"Sviđa mi se plan. E, samo mu nemojte govoriti da sam otišla iz kampusa. Da ne frikne. Samo budite neodređene, kao da sam možda otišla razgovarati s Neferet ili nešto takvo."

"Šta god. Pokrit ćemo te. Samo, kad smo kod odlaženja iz kampusa, jesi sigurna da nema opasnosti?" priupitala me Shaunee. "Nije potpuna izmišljotina kad kažemo da je ovdje postalo strašno."

"Ma da, šta ne možeš poslije prekidat s ljudskim dečkom, tipa nakon što nađu manijaka koji je profesoricu Nolan odrubio glavu i zabio je na križ?" upitala me Erin.

"To moram sada obaviti. Znae, s obzirom na Utiskivanje, to nije baš normalan prekid."

"Drama", rekla je Erin.

"Ozbiljna drama", kimnula je Shaunee, svečano se slažući.

"A da, i što je dulje budem odgađala, to će gora biti. Mislim ono, Heath tek što se vratio u grad, a već me ubija esemesanjem." Blizanke su me suosjećajno pogledale. "Znači, vidimo se. Vratit ću se na vrijeme da se presvučem prije Neferetina obreda." Brzo sam se povukla, dok su Blizanke za mnom dobacivale:

"Vidimo se".

Pohitala sam kroz vrata i natrčala ravno na nešto što mi je djelovalo kao golemo muško brdo. Nemoguće snažne šake pridržale su me da ne padnem niza stube. Podigla sam (i podigla i podigla) pogled i ugledala markantno lice oštih, kamenitih crta. A onda sam iznenađeno zatreptala. To je definitivno bio posve odrasli vampyr (zajedno s cool tetovažom), premda nije djelovao mnogo starije od mene. Ali, ti vrapca, kako je krupan bio!

"Pripazi, početnice", reklo je brdo odjeveno u crno od glave do pete. Zatim mu se bezizražajni izraz promijenio. "Pa ti si Zoey Redbird."

"Da, ja sam Zoey."

Pustio me, odmaknuo se za korak i pritisnuo šaku preko srca, odsječno mi salutirajući.

"Sretan susret. Zadovoljstvo mi je upoznati početnicu koju je Nyx tako velebno obdarila."

Osjećajući se nezgrapno i blesavo, uzvratila sam mu pozdrav.

"I meni je drago. A ti si?"

"Darius, član Erebovih Sinova", rekao je, formalno se naklonivši i izrekavši to kao titulu, a ne samo opis.

"Ti si jedan od onih koje su pozvali zbog onoga što se dogodilo profesoricu Nolan?" Glas mi je malo prepukao, što je on očito primijetio.

"Hej", rekao je, djelujući još mlade, no u isti mah i nekako nevjerojatno moćno. "Ništa ti ne brini, Zoey. Erebovi će Sinovi do posljednjeg daha štiti školu božice Nyx."

Sva sam se naježila od načina na koji je to rekao. Bio je golem i mišićav i vrlo, vrlo ozbiljan. Nisam mogla zamisliti tko bi ili što bi moglo proći pokraj njega, a kamoli ga natjerati da udahne posljednji dah.

"H-hvala ti", promucala sam.

"Moja braća ratnici postavljeni su diljem školskog kruga. Slobodno se opusti, mala svećenice", osmjehnuo mi se. Mala svećenice? Ma daj, ono. Dečko se očito sasvim nedavno Promijenio.

"Oh, dobro. Ovaj, hoću." Krenula sam niza stube. "Samo idem do, ovaj, štale da obiđem svoju kobilu Perzefonu. Drago mi je bilo. Baš sam sretna što ste tu", dodala sam, sasvim blesavo mu mahnula, a onda brzo otišla po pločniku prema stajama. Osjećala sam kako me njegov pogled prati.

Sranje. To nimalo nije bilo dobro. Upitala sam se koga vruga da radim. Kako ću se iskrasti odavde ako posvuda stoje ratnička brda (ma kako mlada i zgodna bila)? Ne da je bilo bitno koliko je on mlad i zgodan. Kao da sam imala vremena za još jednog mogućeg dečka? Apsolutno nema šanse. Da i ne spominjem da nije bio ništa manje brdolik zato šta je bio seksi. Pobogu, kako sam zbunjena bila, a još me i glava tako rasturala.

A onda mi se blagi glas začuo u glavi, govoreći mi misli... *budi smirena...*

Riječi su mi smirujuće počele vijugati uzrujanim umom. Automatski sam počela usporavati. Duboko sam udahnula, tjerajući se da se opustim i razmislim. Morala sam biti smirena... biti spokojna... misliti i...

I došlo mi je samo tako. Znala sam što moram učiniti. U sjeni između daljnje dvije plinske svjetiljke mirno sam sišla s pločnika kao da sam odlučila prošetati između golemih starih hrastova, samo što sam zastala u sjeni prvog drveta do kojeg sam stigla, zažmirila i usredotočila se. A onda sam, kao i prije, prizvala tišinu i nevidljivost, obavijajući se pokrovom grobne ukočenosti (načas sam se ponadala da je ta metafora samo plod moje prebujne mašte, a ne nekakvo jezovito, ostvarivo proročanstvo).

Savršeno sam tiha... nitko me ne može vidjeti... nitko me ne može čuti... poput izmaglice sam..., snova... duha...

Osjetila sam nazočnost Erebovih Sinova, ali nisam se osvrnula. Nisam dala da mi usredotočenost posustane. Radije sam nastavila unutarnju molitvu, pretočenu u čini, pretočenu u čaroliju.

Pokrenula sam se poput tračka misli ili kao tajna, neopaziva i skrivena u slojevima tišine i magle, pare i magije. Tijelo mi je zadrhtalo. Činilo mi se da doista lebdim, a kad sam bacila pogled naniže, prema sebi, opazila sam tek sjenu u magli unutar sjene. To je zacijelo ono što je Brum Stoker opisao u Draculi. Umjesto da me prepadne, ta mi je misao ojačala usredotočenost i osjetila sam kako postajem još netvarnija. Krećući se kao san, pronašla sam

stablo oštećeno munjom, popela se uz njegovo raskoljeno deblo i izašla na debelu granu oslonjenu na zid kao da nemam težine.

Baš kao što je Afrodita rekla, za račvanje grane bilo je čvrsto privezano uže, smotano kao pripravna zmija. I dalje se krećući nečujnim, snenim kretnjama, prebacila sam joj kraj preko zida. Zatim sam, slijedeći nagon koji mi je u titrajima prožeo tijelo iz srži duše, podigla ruke i šaptom rekla:

"Dođite mi, zraku i duše. Poput ponoćne maglice, prenesite me na tlo."

Nisam morala skočiti sa zida. Vjetar se uskovitlao oko mene u zračnom milovanju i podigao mi tijelo, koje je postalo netvarno poput duha, te ga prenio tih sedam metara do trave na suprotnoj strani zida. Načas me obuzelo takvo čuđenje da sam zaboravila na ubijene učitelje, nevolje s dečkima i općenite glavobolje svog života. Ne spuštajući ruke, vrtjela sam se oko svoje osi, obožavajući dodir vjetra i snage na svojoj rosnoj, prozirnoj koži. Osjećala sam se kao da sam postala dio noći. Jedva dodirnuvši tlo, krenula sam po travnatoj stazi sve do pločnika koji je vodio niz Utica Street do bliskog Utica Squarea. Osjećala sam se tako čudesno da sam zamalo zaboravila zastati da korektorom prekrijem tetovaže na licu. Nevoljko sam zastala da iz platnene vreće iščeprkam korektor i zrcalo. Kad sam ugledala svoj odraz, dah mi je zastao u grlu. Izgledala sam prozirno. Koža mi je svjetlucala bisernim bojama poput fatamorgane. Moja se tamna kosa lagano kovitlala oko mene, lebdeći na lahoru koji je puhao samo za mene. Nisam izgledala ljudski i nisam izgledala vampyrski. Izgledala sam poput nove vrste bića, rođenog u noći i blagoslovljenog elementima.

Što je ono Loren kazao o meni u knjižnici? Nešto o tome da sam božica među polubogovima. Moj me sadašnji izgled natjerao na zaključak da je možda imao pravo. Snaga me prožimala titrajima, a kosa mi se odizala s ramena. Kunem se da sam osjećala kako me tetovaže slasno peku niz vrat i leđa. Možda je Loren imao pravo u mnogočemu, recimo, da smo nas dvoje nesuđeni ljubavnici. Možda bih se, nakon što kažem Heathu da se više neću moći vidjeti s njim, trebala udaljiti i od Erika. Pomisao na napuštanje Erika ostavila me pomalo bez daha, ali to se moglo i očekivati. Nisam bila bezdušna, stvarno mi se sviđao. Samo, nije li smrt profesorice Nolan dokazala da nikad ne znaš što se može dogoditi? Da život čak i za vampyre može biti daleko prekratak. Možda bih trebala biti s Lorenom, možda bi mi to bio pravi izbor. Nastavila sam zuriti u svoj čarobni odraz.

Napokon, stvarno nisam bila poput ostalih početnika.

To sam trebala prihvatiti i prestati se tome opirati ili se zato osjećati nakazno.

A ako nisam poput ostalih početnika, nije li onda posve logično da moram biti s nekim posebnim, nekim s kim druge početnice ne bi mogle biti?

Ali Eriku je stalo do mene, a i meni je stalo do njega.

Nisam fer prema Eriku... ni prema Heathu...

Loren je odrastao muškarac... trebao bi biti učitelj... tako da se možda ne bismo trebali nalaziti potajice...

Zanemarila sam grižnju savjesti koju mi je svijest prenosila šaptom. I šutke sam naredila vjetru i izmaglici i prikrivajućoj tami da se odignu od mene, kako bih se mogla posve materijalizirati i prekriti svoje istančane tetovaže. A zatim sam podigla bradu, isprсила se i krenula pločnikom prema Utica Squareu, Starbucksu i Heathu, još uvijek ne znajući sto posto koga vruga to radim. Držala sam se tamne strane ulice, gdje je bilo vrlo malo ulične rasvjete, i nastavila polako, trudeći se smisliti što da kažem Heathu ne bih li ga natjerala da shvati da se nas dvoje ne možemo nastaviti viđati. Prešla sam tek nešto manje od polovice razdaljine do trga kad sam ga ugledala kako mi prilazi.

Zapravo, najprije sam ga osjetila.

Kao svrab pod kožom koji ne mogu baš dosegnuti i počesati.

Ili apstraktan poriv da idem dalje u potrazi za nečim što znam da želim, ali ne znam pronaći. A onda je poriv prešao iz apstraktnog u definiran, iz podsvjesno upornog u neodgodiv.

Tad sam ga ugledala. Heatha. Išao mi je ususret. Ugledali smo se u istom trenutku.

Hodao je suprotnom stranom ulice i našao se točno ispod ulične svjetiljke. Vidjela sam kako su mu se oči zakrijesile, a osmijeh rasplamsao. Smjesta je prešao u trk i pretrčao ulicu (primijetila sam da se nije osvrnuo i bilo mi je drago što je usrano vrijeme svelo promet na minimum, dečka je lako mogao pokupiti neki auto).

Čvrsto me primio i zaškakljao dahom po uhu kad me zagrlio.

"Zoey! O, srce, stvarno sam te se poželio!"

Mrzila sam što mi je tijelo smjesta reagiralo na njega. Mirisao mi je kao dom, kao seksi slasnu verzija doma, ali svejedno kao dom. Dok se nisam još bespomoćno rastopila u njegovu zagrljaju, odmaknula sam se od njega, odjednom svjesna koliko nam je mračno i izdvojeno, čak i intimno, na ovom sjenovitom pločniku.

"Heath, trebao si me pričekati u Starbucksu."

Pa da, na njihovoj maloj terasi na pločniku gdje sada sve vrvi od kofeinoholičara i gdje definitivno nije intimno. Slegnuo je ramenima i široko se osmjehnuo.

"I čekao sam te, ali onda sam osjetio da stižeš i više nisam mogao samo tamo sjediti." Smeđe su mu oči preslatko zasjale i dlanom mi je prešao po rubu obraza kad je dodao: "Mi smo se Utisnuli, sjećaš se? Samo ti i ja, mala."

Prisilila sam se da uzmaknem za pola koračića, da ga maknem iz opne svog osobnog prostora.

"O tome moram razgovarati s tobom. Daj da se zato vratimo u Starbucks i sjednemo na kavu i popričamo." U javnosti. Gdje ne bih bila u ovolikoj napasti da ga odvučem s pločnika u neki prilaz, zarijem zube u njegov slatki vrat i...

"Ne možemo", rekao je, opet se smješkajući.

"Ne možemo?" Odmahnula sam glavom, ne bih li se otresla polugadne (okej, vjerojatno nije bila polu) scene koja mi se počela odvijati u (fuksastičnoj) mašti.

"Ne možemo jer su Kayla i čopor kuja odlučile baš večeras otići u Starbucks."

"Čopor kuja?"

"Aha, tako ja i Josh i Travis zovemo Kaylu i Whitney i Lindsey i Chelsea i Paige."

"O, joj. Otkad se to Kayla druži s tim droljastim gadurama?"

"Otkako ti imaš Biljeg."

Nato su mi se oči stisnule.

"A zašto bi Kayla i njena nova škvadra eto tako baš večeras odlučile otići u Starbucks? I zašto baš u ovaj Starbucks, a ne u onaj u Broken Arrowu koji je svima njima daleko bliži kući?"

Heath je podigao ruke, kao da se predaje.

"Nisam namjerno!"

"Nisi što, Heath?" Kvragu, dečko je fakat znao biti teški debil.

"Nisam znao da će se pojaviti na izlazu iz Gapa upravo dok se parkiram pred Starbucksom. Vidio sam ih tek nakon što su one mene ugledale. A tada je bilo prekasno."

"Dobro, to objašnjava njihovu iznenadnu potrebu za kofeinom. Čudi me da nisu krenule niz pločnik za tobom." Okej, da. Sjećala sam se da sam došla prekinuti s njim, ali svejedno mi je totalno išlo na neku stvar što je Kayla počela njuškati oko njega.

"Dakle, radije se ne bi vidjela s njima, je 1 tako?"

"Ne da ne bih, nego nikako ne bih", rekla sam.

"Nisam ni mislio. Dobro, može onda da te ispratim natrag do tvoje škole." Prišao mi je bliže. "Sjećam se kako smo pričali na tom zidu prije par mjeseci. To mi je bilo lijepo."

I ja sam se toga sjećala. Pogotovo sam se sjećala da sam tada prvi put okusila njegovu krv. Zadrhtala sam. A onda sam se osupnula. Stvarno sam morala zauzdati tu krvožednost.

"Heath", rekla sam mu čvrsto. "Ne možeš me pratiti do škole. Nisi gledao vijesti? Neki ljudski idiot je ubio vampyricu. Sad je tamo sve kao u vojnoj bazi. Morala sam se išuljati da se vidim s tobom, i ne mogu dugo ostati vani."

"A da, zbilja, čuo sam za to." Primio me za ruku. "Jesi okej? Jesi znala tu vampicu koja je stradala?"

"Da, znala sam je. Predavala mi je dramu. I, ne. Nisam okej. Što je jedan od razloga zašto sam se htjela naći s tobom." Donijela sam odluku. "Dođi. Daj da presiječemo po ovoj ulici do Woodward Parka. Tamo možemo razgovarati."

K tome, radilo se o javnom parku ravno u središtu gradskog centra Tulse, gdje ne bi moglo biti pretjerano intimno. Bar sam se nadala da ne bi.

"Meni paše", sretno je rekao Heath.

Odbio mi je pustiti ruku, pa smo krenuli pokrajnjom ulicom, spojeni jedno s drugim kao što smo bili od osnovne škole. Prešli smo svega nekoliko koraka kad me njegov glas prenuo u nastojanju da ne razmišljam o činjenici da mu je zapešće pritisnuto o moje i da osjećam kako naša srca kucaju istodobnim taktom.

"Zo, šta se to dogodilo u tunelima?"

Oštro sam ga pogledala iskosa.

"Čega se sjećaš?"

"Uglavnom mraka i tebe."

"Kako to misliš?"

"Ne sjećam se kako sam tamo stigao, al sjećam se zuba i crvenih, zažarenih očiju." Čvršće mi je stisnuo ruku. "I to ne mislim na tvoje zube, Zo. Plus, tvoje se oči ne žare. Nego blistaju."

"Je li?"

"Totalno. Pogotovo dok mi piješ krv." Usporio je, tako da smo gotovo zastali u mjestu kad je podigao moju nadlanicu do usana i poljubio je. "Je li tako da znaš da mi je strahovito preugodno kad me piješ?"

Heathov je glas postao dubok i hrapav, a njegove su mi usne kao vatra zapekle kožu. Poželjela sam nasloniti se na njega i izgubiti se u njemu i zariti zube u njega i...

Osamnaesto poglavlje

"Heath, skoncentriraj se." Pretočila sam vrelinu koja mi je zatitrala tijelom u srditost. "Tuneli. Trebao bi mi ispričati čega se sve sjećaš."

"A, da." Uputio mi je onaj svoj široki, slatki smiješak zločestog dečka. "Fakat se ne sjećam puno, zato sam te i pitao. Samo zuba i kandži i očiju i toga, a onda tebe. Sve mi je to nekako kao ružan san. Dobro, osim onog dijela s tobom. Taj dio mi je cool. Hej, Zo, jesi ti to mene spasila?" Prevrnula sam očima prema njemu i krenula dalje, vukući ga za sobom.

"Da, spasila sam te, papčino."

"Od čega?"

"Bog te, šta ti ne čitaš novine? Vijest je bila na drugoj stranici."

Radilo se o krasnom, ali izmišljenom članku koji je citirao detektiva Marxa i njegovu vrlo kratku i uglavnom neistinitu izjavu.

"Pa da, ali nije baš puno pisalo. Onda, šta se stvarno desilo?"

Zagrizla sam usnu, grozničavo razmišljajući. Gotovo da se i nije sjećao Stevie Rae i njena čopora neumrlih mrtvih stvorića. Neferetina mentalna blokada očito ga je i dalje čvrsto držala. A tako treba biti i dalje, shvatila sam odjednom. Što Heath manje bude znao o tome što se dogodilo, to će biti manje vjerojatno da ga se Neferet opet sjeti i priušti mu prčkanje po svijesti koje bi sad već bilo treće, i nikako ne bi moglo biti zdravo za njega. K tome, dečko bi morao nastaviti živjeti svojim životom. Svojim ljudskim životom. I riješiti se te opsjednutosti mnome i vampovskim stvarima.

"Nije bilo mnogo više od onoga stoje pisalo u novinama. Ne znam tko je bio taj tip, samo neki poremećeni beskućnik. Isti onaj tip koji je ubio Chrisa i Brada. Pronašla sam te i upotrijebila svoju moć nad elementima da te odvedem od njega, ali bio si u prilično lošem stanju. On te, eh, rezao i to. Vjerojatno imaš tako čudne uspomene, kad se toga uopće i sjetiš." Na mene je došao red da slegnem ramenima.

"Ne bih se brinula zbog toga, niti baš puno razmišljala o tome na tvom mjestu. Ništa bitno, uglavnom." Zaustio je da još nešto kaže, ali stigli smo do stražnjeg ulaza u park i pokazala sam mu na klupu pod prvim velikim drvetom. "A da tamo sjednemo?"

"Kako god ti hoćeš, Zo." Prebacio je ruku preko mene i otišli smo do klupe. Kad smo sjeli, uspjela sam se izvući ispod njegove ruke i postaviti tijelo pod kutom prema njegovu, tako da su mi koljena stvorila svojevrsnu prepreku, sprečavajući ga da mi se previše približi. Duboko sam udahnula i prisilila se da pogledam Heatha u oči. Mogu ja to. Mogu ja to.

"Heath, ti i ja se više ne možemo vidati."

Čelo mu se naboralo. Izgledao je kao da pokušava dokučiti rješenje složene matematičke mozgalice.

"Otkud ti potreba da tako nešto kažeš, Zo? Jasna stvar da se možemo i dalje viđati."

"Ne. Nije to dobro za tebe. Ovo između nas mora prestati." Brzo sam nastavila dalje kad se pokušao usprotiviti. "Znam da ti djeluje teško da se ne viđaš sa mnom, ali to je zato što smo se Utisnuli, Heath. Stvarno. Čitala sam o tome. Ako se ne budemo viđali, Utiskivanje će jenjati." To nije bilo sasvim točno. Pisalo je da Utiskivanje koji put jenja zbog neizlaganja. Pa, računala sam da će to kojiput biti ovaj put. "Bit će sve okej. Zaboravit ćeš na mene i ponovno će ti sve biti normalno."

Dok sam to govorila, Heathovo je lice postajalo sve ozbiljnije, a tijelo mu se sasvim umirilo. Znala sam to zato što sam mu osjećala bilo, a čak se i ono usporilo. Kad je progovorio, zvučao je staro. Jako staro. Kao da je proživio tisuću godina i zna stvari o kojima ja mogu samo nagađati.

"Neću ja zaboraviti na tebe. Čak ni nakon što umrem. A ovo je normalno za mene. Normalno mi je voljeti tebe."

"Ne voliš ti mene. Samo si se Utisnuo sa mnom", rekla sam.

"Ne seri!" viknuo je. "Nemoj mi govoriti da te ne volim. Volim te od svoje devete godine. Ovo Utiskivanje je samo još jedan dio onoga što se između nas odvija otkako smo bili djeca."

"Ovo Utiskivanje mora prestati", rekla sam smireno, gledajući ga ravno u oči.

"Zašto? Rekao sam ti da je dobro za mene. A znaš da pripadamo jedno drugom, Zo. Moraš vjerovati u nas."

Molećivo me pogledao i osjetila sam kako mi se utroba stišće. Imao je pravo u mnogo toga. Tako smo dugo bili par, a da nisam bila Obilježena, vjerojatno bismo otišli zajedno na studij i onda se nakon diplome vjenčali. Imali bismo djecu i kuću u predgrađu i nabavili bismo psa. Tu i tamo bismo se posvađali, uglavnom zbog njegove pretjerane opsjednutosti sportom, a onda bismo se pomirili nakon što bi mi donio cvijeće i baršunastog medu, kao što je radio otkako smo bili tinejdžeri.

Ali ja sam dobila Biljeg i stari mi je život umro onog dana kad je nova Zoey rođena. Što sam više razmišljala o tome, to sam više znala da bi bilo ispravno prekinuti s Heathom. Ostane li uz mene, nikad neće moći biti više od mog Renfielda, a mili Heath, ljubav moga djetinjstva, zasluživao je više od toga. Shvatila sam što moram učiniti i kako to moram izvesti.

"Heath, istina glasi da to za mene nije tako dobro kao za tebe." Glas mi je bio hladan i lišen emocija. "Nismo mi više par. Imam dečka. Pravog dečka. On je poput mene. Nije ljudsko biće. On je taj koga sada želim."

Nisam bila sigurna mislim li pritom na Erika ili Lorena, ali bila sam sigurna u bol od koje su se Heathu zamutile oči.

"Ako te moram dijeliti, dijelit ću te." Glas mu se spustio gotovo do šapta a pogled skrenuo u stranu kao da me ne može pogledati u oči. "Napraviti ću što god treba, samo da te ne izgubim."

Nešto se na to slomilo u meni, ali nasmijala sam se Heathu u lice.

"Ma slušaj se! Zvučiš bijedno. Znaš li ti kakvi su vampyrski muškarci?"

"Ne." Glas mu je postao snažniji i opet me pogledao u oči. "Ne, ne znam kakvi su. Siguran sam da mogu izvesti kojekakve cool stvari. Vjerojatno su krupni i štemeri i sve to. Ali znam za jedno što oni ne mogu, a ja mogu. Ne mogu oni ovo."

Kretnjom tako brzom da nisam shvatila što to radi sve dok nije bilo prekasno, Heath je izvadio britvu iz džepa traperica i razrezao si dugu, duboku crtu sa strane niz vrat. Smjesta sam znala da nije pogodio arteriju ni išta slično. Posjekotina ga neće ubiti, ali iz nje je liptala krv, krv u vrelin, slatkim, svježim tragovima niz vrat i rame. I to Heathova krv! Miris koji sam zbog Utiskivanja željela više od bilo kojeg drugog. Prekrila me svojom slatkom aromom, trljajući mi se o kožu vrelo i uporno.

Nisam si mogla pomoći. Prignula sam se. Heath je nakrivio glavu i istegnuo vrat da otkrije cijelu prekrasnu, svjetlucavu posjekotinu.

"Ukloni bol, Zoey, ukloni je za nas oboje. Pij iz mene, da me prestane peći prije nego što postane neizdrživo."

Njegovu bol. Uzrokovala sam mu bol. Čitala sam o tome u udžbeniku iz napredne Vampyrске sociologije. Upozoravao je na opasnost Utiskivanja i navodio da krvna spona može postati tako bliska da ljudski sudionik može početi osjećati tjelesnu bol ako se iz njega ne pije.

Zato ću piti iz njega... samo još ovaj jedini put... samo da mu prekinem bol...

Prignula sam se i naslonila dlan na njegovo rame. Kad sam napokon isplazila jezik i liznula mu trag crvenila s vrata, cijelo mi se tijelo treslo.

"O, Zoey, to!" prostenjao je Heath. "Hladiš mi je. Da, srce, priđi mi bliže. Uzmi još..."

Stisnuo je šaku u mojoj kosi, priljubio mi usta uz svoj vrat i počela sam piti iz njega. Krv mu je bila prasak. Ne samo u mojim ustima, već po cijelom mom tijelu. Čitala sam sve razloge i objašnjenja fiziološke reakcije koja se dogodi između ljudskog bića i vampyra kad ih obuzme krvožednost. Stvar je bila jednostavna. Time nas je obdarila Nyx, kako bismo oboje mogli osjećati nasladu u činu koji bi inače mogao biti brutalan i smrtonosan. Ali suhoparne riječi na stranici bestrasna udžbenika nisu ni izdaleka mogle objasniti što nam se zbivalo u tijelima dok sam pila iz Heathova raskrvarenog vrata. Zajahala sam ga, pritisnuvši najintimniji dio sebe o njegovu ukrućenost.

Maknuo je ruke iz moje kose, primio me za bokove i počeo ih ritmično trljati o sebe dok je stenjao i dahtao i šaptao mi da ne prestanem. I nisam htjela prestati. Nisam nikad htjela prestati. Tijelo mi je gorjelo, baš kao i njegovo sve ovo vrijeme. Samo što je moja bol bila slatka, vrela, preslasna. Znala sam da Heath ima pravo. Erik je bio poput mene i bilo mi je stalo do njega. Loren je bio pravi muškarac, moćan i nevjerojatno zagonetan. Ali nijedan od njih ne bi mi ovo mogao učiniti. Nijedan ne bi u meni mogao izazvati ovakve osjećaje... ovakvu želju... ovakvu žudnju za uzimanjem...

"To, kujo! Jaši ga! Deri ga da ga boli kako treeeeba! Nema taj mali bjelčić ništa šta tebi treba. Dam ja tebi nešto šta's pošteno osjetit!"

Heath me drugačije primio za bokove i upravo se trudio okrenuti moje tijelo dalje od podrugljivih glasova ne bi li me zaštitio, ali mene je cijelu obuzeo zasljepljujući bijes. Nisam mogla suspregnuti srdžbu i reagirala sam trenutno. Odmaknula sam lice s njegova vrata. Dva su crna tipa bila svega nekoliko koraka dalje i prilazila sve bliže. Nosili su one stereotipne, presmiješne obješene hlače i glupe, prevelike pernate jakne, a kad sam iskesila zube na njih i prosiktala, podrugljivost na licima promijenila im se u zgranutu nevjericu.

"Gubite se od nas da vas ne ubijem." Zarežala sam na njih tako silovito da nisam prepoznala vlastiti glas.

"Kuja je jebena krvosisojka!" kazao je onaj niži.

Drugi je frknuo.

"Ma nije, kuja nema tetovažu. Ali ako joj se nešto siše, dat ću joj ja."

"Aha, prvo ti, a onda ja. Da taj pimpek od njena dečka vidi kako se to radi."

Zlobno su se nasmijali i ponovno krenuli prema nama.

Ne sišavši s Heatha, podigla sam jednu ruku nad glavu. Nadlariicom druge prešla sam preko čela i niz lice, skidajući korektor koji mi je prikrivao identitet. Nato su nesigurno zastali. Zatim su mi se obje ruke našle iznad glave. S lakoćom sam se usredotočila. Puna Heathove svježe krvi, osjetila sam se moćno, snažno i vrlo, vrlo razjareno.

"Vjetre, dođi mi", zapovjedila sam. Kosa mi se počela nadizati u povjetarcu koji se uzbuđeno zakovitlao oko mene. "Otpuši ih da se gone kvragu!"

Silovito sam izbacila ruke prema njima dvojici, puštajući da mi bijes grune u riječima. Vjetar me smjesta poslušao i odalamio ih takvom silinom da ih je podigao s nogu, dok su vikali i psovali, i odbacio daleko od mene. Gledala sam nekako izdvojeno, a fascinirano, kako ih vjetar obojicu baca na sredinu kolnika Dvadeset prve ulice.

Nisam se čak ni lecnula kad ih je udario kamionet.

"Zoey, šta si to napravila!"

Spustila sam pogled prema Heathu. Vrat mu je još krvario, a lice mu je bilo blijedo, oči razrogačeno zgranute.

"Htjeli su te tući." Sad kad sam izbacila bijes iz sebe, osjećala sam se čudno, nekako otupjelo i zbunjeno.

"Jesi ih ti to ubila?" Glas mu je zvučao sasvim pogrešno, prestrašeno, pun optužbe. Mrko sam ga pogledala.

"Ne. Samo sam ih odmaknula od nas. Kamionet je obavio ostalo. A, uostalom, možda i nisu mrtvi." Osvrnula sam se prema ulici. Kamionet je zakočio, proklizavši uz cviljenje guma. Zaustavilo se još nekoliko automobila, i čula sam da ljudi nešto viču.

"A Bolnica St. John's je, ono, manje od milje niz ulicu." Začule su se sirene iz nevelike daljine.

"Vidiš, hitna već stiže. Vjerojatno će s njima biti sve okej."

Heath me odgurnuo s krila i šmugnuo u stranu, dalje od mene, pritišćući rukav džempera na posjekotinu na vratu.

"Moraš otići odavde. Uskoro će tu sve biti puno murje. Ne bi te smjeli naći ovdje."

"Heath?" podigla sam ruku prema njemu, ali spustila sam je kad se trzajem odmaknuo. Tupost mi se gubila i polako sam se cijela počinjala tresti. Bože moj, što sam to upravo učinila? "Ti se to mene bojiš?"

Polako je ispružio ruku, primio moju i privukao me sebi, da me može objumiti oko struka.

"Ne bojim se tebe. Bojim se za tebe. Ako ljudi otkriju što sve možeš, ne, ne znam što bi se moglo dogoditi." Malo se nagnuo od mene, ne puštajući me iz zagrljaja, ali pogledavši mi u oči. "Mijenjaš se, Zoey. A ne znam baš u što se mijenjaš."

Oči su mi se ispunile suzama.

"Pretvaram se u vampyricu, Heath. U to se Mijenjam."

Dodirnuo mi je obraz, a onda palcem obrisao ostatak korektora, potpuno mi otkrivajući Biljeg. Heath se sagnuo da me poljubi u polumjesec nasred čela.

"Meni je okej što ćeš biti vampyrica, Zo. Ali samo nemoj zaboraviti da si i dalje također Zoey. Moja Zoey. A moja Zoey nije zlobna."

"Nisam im mogla dati da te prebiju", prošaptala sam, sada se stvarno cijela tresući, jer sam shvatila kakvu sam grozotu upravo učinila. Možda sam upravo prouzročila smrt dvojice ljudi.

"Ma, gledaj me, Zo." Heath me primio za bradu i prisilio da ga pogledam u oči. "Visok sam skoro sto osamdeset pet. Štemerski sam početni vođa napada za školu klase 6A. Sveučilište u Oklahomi nudi mi punu nogometnu stipendiju. Zapamti, molim te, da se mogu brinuti za sebe, dobro?" Pustio mi je bradu i opet mi dodirnuo obraz. Zvučao je tako ozbiljno i odraslo da me

odjednom čudnovato podsjetio na svoga tatu. "Dok sam bio na odmoru s roditeljima malo sam čitao o vašoj vampyrskoj božici Nyx. Zo, postoji hrpa knjiga o vampyrima, ali ni u jednoj nije pisalo da je vaša božica zlobna. Mislim da to trebaš imati na umu. Nyx ti je dala hrpu moći, i mislim da joj ne bi bilo drago da ih upotrebljavaš na pogrešan način." Bacio je pogled preko moga ramena prema udaljenoj ulici i groznom prizoru koji se na njoj odvijao. "Ne bi smjela biti zlobna, Zo. Kako god bilo."

"Kad si ti to tako ostario?"

Osmjehnuo se.

"Prije dva mjeseca." Heath me nježno poljubio u usta, a onda ustao, povlačeći i mene na noge. "Moraš oдавde. Ja ću se vratiti putem kojim smo došli. Tebi bi možda bilo najbolje da kreneš prečicom kroz ružičnjake i vratiš se u školu. Ako ona dvojica nisu stradali, sve će ispričati, a to neće biti dobro za Kuću Noći."

Kimnula sam.

"Okej, da. Vratit ću se u školu." Zatim sam uzdahnula. "A došla sam prekinuti s tobom."

Osmijeh mu se raširio od uha do uha.

"Ništa od toga, Zo. Nas dvoje smo par, mala!" Poljubio me dobro i tvrdo, a onda me gurnuo u smjeru Ružičnjaka Tulsa, koji je graničio s Woodward Parkom. "Nazovi me, pa se nađemo idući tjedan. Može?"

"Može", promrmljala sam.

Krenuo je uzmicati, da me može gledati kako odlazim. Okrenula sam se i pošla prema ružičnjaku. Automatski, kao da sam to već desetljećima radila, prizvala sam maglicu i noć, čaroliju i tamu, da me prikriju.

"Vau! Cool, Zo!" čula sam kako je doviknuo iza mene. "Volim te, mala!"

"Volim i ja tebe, Heath." Nisam se osvrnula, samo sam to prošaptala u vjetar i naložila mu da Heathu prenese moje riječi.

Devetnaesto poglavlje

Da, bila sam u ozbiljnoj gabuli. Ne samo da nisam prekinula s Heathom, nego sam po svoj prilici samo još pojačala naše Utiskivanje. Povrh toga, dvojica su možda poginula zbog mene. Stresla sam se, osjećajući nemalu mučninu. Kvragu, što mi se to dogodilo? Pila sam Heathovu krv i napaljeno se provodila (pobogu, postajala sam teška fuksača), a onda su nam ti tipovi počeli dobacivati i osjećala sam kao da je nešto u meni pošizilo i promijenilo me iz Obične Zoey u Manijakalnu Vampyrsku Ubojicu Zoey. Što se to

dogodilo? Zar vampovi friкну kad se ljudsko biće s kojim su se Utisnuli nađe u opasnosti?

Sjetila sam se kako sam se bila raspizdila onaj put u tunelima kad su "prijatelji" Stevie Rae (makar se nikad nije zaista družila s tim odvratnim neumrlim mrtvim učenicima) napali Heathu. Okej, čak sam postala nasilna, ali nisam osjetila tako premoćnu potrebu da ih zbrišem s lica zemlje! Već samo prisjećanje na bijes koji me cijelu obuzeo kad su ona dvojica krenuli prema nama (Heathu) da maltretiraju nas (Heathu) bilo je dovoljno da mi se ruke opet počnu tresti.

Očito je naprosto postojalo previše vampyrskih stvari o kojima pojma nisam imala. Pročitala sam udžbenik. Kvrugu, čak sam zapisala bilješke i napamet naučila dio poglavlja o Utiskivanju i krvožednosti, ali polako sam uviđala da je iz tog strahovito poučnog udžbenika štošta bilo izostavljeno. Meni je trebao jedan odrasli vamp. Na svu sreću, znala sam jednoga koji bi se sigurno drage volje javio da mi pruži poduku.

Bila sam sigurna da bi mi on vrlo rado pružio "poduku" iz koječega.

Razmišljala sam o tim stvarima, što mi je bilo lako dok sam bila puna Heathove slasne, seksi krvi. Još su me cijelu prožimali trnci od vrućine i moći i osjećaja za koje sam bila svjesna da ih nimalo ne shvaćam, ali da ih svejedno želim opet. I opet i opet i opet.

Nisam mogla poreći da između Lorena i mene postoji neka stvar. Bilo je to drugačije od one stvari između Heathu i mene, pa čak i one stvari između Erika i mene. Sranje. Previše mi je stvari bilo u životu.

U biti sam doplovila do garažnog stana Afroditinih roditelja u nekakvoj napaljenoj, premoćnoj ali zbunjenoj izmaglici, i misli su mi toliko bile obuzete, eto, seksom, da mi nije ni palo na pamet da izgledam kao ništa više od maglice i mraka sve dok nisam sasvim ušla u dnevni boravak stana i ugledala Stevie Rae kako suzrim, podlivenim očima bulji u ekran televizora i šmrca. Bacila sam pogled prema telki i shvatila da ona to gleda Film tjedna na kanalu Lifetime. Izgledao mi je kao onaj o majci koja zna da umire od neke gadne bolesti, pa kreće u utrku s vremenom (i reklamnim prekidima) da pronađe novi dom za tisuće svoje preprpošne djece.

"Toliko o depresiji", rekla sam.

Stevie Rae je naglo okrenula glavu i skvrčila se u zvjerski, obrambeni čučanj nakon što je skočila iza kauča i odande počela siktati i režati na mene.

"Ma, sranje!" Smjesta sam otjerala od sebe mrak i sve to, tako da sam opet postala tjelesna i vidljiva. "Sori, Stevie Rae. Zaboravila sam da se potpuno furam na Brama Stokera."

Provirila je prema meni preko kauča, zažarenih očiju i iskešenih očnjaka, ali prestala je siktati.

"Daj, smiri se. To sam samo ja." Podigla sam platnenu torbu i protresla je, tako da je krv gadno zabučkala. "Tvoja kućna dostava."

Ustala je i stisnula oči.

"Ne bi to smjela raditi."

Podigla sam obrve prema njoj.

"Ne bih smjela što raditi? Donositi ti krv, ili se pretvarati u izmaglicu i mrak?"

Stevie Rae otela je platnenu torbu koju sam ispružila prema njoj.

"Prikradati mi se. Moglo bi biti opasno."

Uzdahnula sam i sjela na kauč, nastojeći ne primjećivati činjenicu da ona već trusi prvu vrećicu krvi u sebe.

"Učinila bi mi uslugu da me pojedeš, s obzirom na to kakva mi je sada koma u životu."

"Jah, kladim se. Sjećam se kako je teško bilo na životu. Sve same drame s dečkima i jojbožemili što da obučem za nastavu. Zbilja grozno, za razliku od stresa kad umreš i onda ne umreš al ti je i dalje uglavnom ko da si mrtva." Stevie Rae je to rekla hladnim, sarkastičnim tonom, totalno drugačijim od onoga kako je nekad zvučala, što mi je odjednom počelo teško ići na jetra. Kao da nemam stresa u životu samo zato što nisam mrtva? Ili nemrtva? Ili šta god.

"Sinoć je ubijena profesorica Nolan. Izgleda da su je članovi Naroda vjernih razapeli, odrubili joj glavu i ostavili je pokraj skrivenih vrata u istočnom zidu s krasnom porukom o nedopuštanju da vračarica živi. Mislim da bi moj poočaj mogao imati veze s tim, ali ne smijem to ni spomenuti jer ga moja mama štiti, a ako ga ocinkam, ona će vjerojatno završiti doživotno u zatvoru. Upravo sam posisala Heathu krv i prekinuli su me neki nadobudni gangsteri koje mislim da sam možda onako nekako slučajno ubila, a Loren Blake i ja smo se ljubili. Onda, kako je tebi prošao dan?"

U crvenim očima ove Stevie Rae zatitrao je bljesak one stare.

"Omojbože", rekla je.

"Eto."

"Ljubila si se s Lorenom Blakeom?" Kao i obično, Stevie Rae je ubola u srž najsočnijeg trača. "Kako ti je bilo?"

Uzdahnula sam i samo je gledala kako kreće na drugu vrećicu krvi.

"Bilo je fantastično. Znam da će ti ovo zvučati totalno smiješno, ali mislim da između nas stvarno možda ima nečega."

"Baš kao kod Romea i Julije", rekla je između gutljaja.

"Eh, Stevie Rae, uzmimo neki drugi primjer, može? R&J nisu baš dobro završili."

"Kladim se da mu je ukusna", rekla je.

"A?"

"Krv, hoću reći."

"Ne bih znala."

"Zasad", rekla je i izvadila još jednu vrećicu krvi.

"Nego. Bolje malo sporije cugaj tu krv. Neferet je pozvala vampovske ratnike iz Erebovih Sinova i sada je dosta teško iskradati se iz škole. Nisam sigurna kad ću ti opet moći donijeti fine krvave slastice."

Drhtaj je prostrujao tijelom Stevie Rae. Dotad je izgledala gotovo normalno, ali na moje riječi lice joj se ukočilo, a oči rumeno zažarile.

"Neću još dugo izdržati."

Rekla je to tako tihim, izmučenim glasom da je gotovo uopće nisam čula.

"Je li to baš takav problem, Stevie Rae? Mislim ono, šta si ne možeš samo napraviti, ne znam, porcije?"

"Nije u tome stvar! Osjećam kako mi izmiče... sve više i više iz dana u dan... iz sata u sat."

"Što ti izmiče?"

"Ljudskost!" praktički je zajecala.

"Ali, srce", pritrčala sam joj i obgrlila je, ne hajući za njen smrad i za kamenu tvrdoću njena tijela. "Pa bolje ti je. Ja sam ti sada tu. Smislit ćemo mi već nešto."

Stevie Rae me pogledala u oči.

"Osjećam ti puls u ovom trenutku. Znam ti svaki otkucaj srca. Nešto iz moje nutrine dere se na mene da ti iščupam grkljan i napijem ti se krvi. A to nešto stalno jača." Odmaknula se od mene i priljubila se uz suprotni kraj kauča.

"Mogu složiti facu stare Stevie Rae, ali to je samo dio čudovišta u meni. Radim to samo da bih te lakše ulovila."

Duboko sam udahnula i odbila prestati gledati u nju.

"Okej, znam da je nešto od toga istina. Ali ne vjerujem u sve to, a neću ni da ti vjeruješ u sve to. Tvoja je ljudskost i dalje tu, u tebi. Da, možda se sve više suzbija, ali još je ima. A to znači da smo i dalje najbolje prijateljice. K tome, razmisli malo. Ne moraš me loviti. Halo, pa tu sam. Nije baš da se skrivam."

"Mislim da si možda u opasnosti od mene", prošaptala je.

Osmjehnula sam se.

"Jača sam ja nego što ti misliš, Stevie Rae." Polagano, da je ne prepadnem, ispružila sam ruku i položila dlan preko njena. "Posegni za silom zemlje. Vjerujem da si drugačija od ostatka onih, eh..."

Zastala sam, nastojeći smisliti kako da ih nazovem.

"Gadnih neumrlih umrlih klinaca?" predložila je Stevie Rae.

"Ma da. Drugačija si od ostatka onih gadnih neumrlih umrlih klinaca zbog svog afiniteta prema zemlji. Posegni za time i to će ti pomoći da se odupreš svemu što se već zbiva u tebi."

"Mračno... sve je mračno u meni", rekla je.

"Nije sve samo mračno. Unutra je i zemlja."

"Okej... okej..." propentala je. "Zemlja. Sjetit ću se. Zbilja ću se truditi."

"Možeš ti to pobijediti, Stevie Rae. Zajedno to možemo pobijediti."

"Pomozi mi", rekla je i odjednom mi tako čvrsto stisnula ruku da sam zamalo vrisnula. "Molim te, Zoey, pomozi mi."

"Hoću. Obećavam."

"Uskoro. Mora biti uskoro."

"Bit će. Obećavam ti", ponovila sam, nemajući blage veze kako da održim to obećanje.

"Što ćeš učiniti?" upitala me Stevie Rae, očajnički me gledajući ravno u oči.

Blebnula sam jedinu stvar koja mi je pala na pamet.

"Izreći ću krug i zamoliti Nyx za pomoć."

Stevie Rae je trepnula.

"To je sve?"

"Pa, naš krug je moćan, a Nyx je božica. Što nam više treba?" Zvučala sam daleko sigurnije nego što sam se osjećala.

"Hoćeš da opet predstavljam zemlju?" Glas joj je zadrhtao.

"Ne. Da." Zastala sam od grižnje savjesti, pitajući se što da sad radim s Afroditom. Kad je manifestirala zemlju, bilo je jasno da bi se trebala pridružiti našem krugu. Samo, bi li Stevie Rae friknula da vidi kako je na njeno mjesto došla osoba koju ona definitivno smatra neprijateljicom? K tome, nitko osim Afrodite nije znao za Stevie Rae, a morala sam se pobrinuti da tako i ostane sve dok ne budem spremna da Neferet sazna da znam za nju. Problema. Definitivno sam imala problema.

"Eh, nisam sigurna. Daj da još razmislim o tome, okej?"

Stevie Rae je opet promijenila izraz lica. Sad je izgledala slomljeno, potpuno poraženo.

"Više ne želiš da ja budem dio tvoga kruga."

"Nije u tome stvar! Nego samo u tome da si ti ta koju treba izliječiti, pa bi možda bilo najbolje da si u sredini kruga sa mnom, umjesto da stojiš na uobičajenom mjestu." Uzdahnula sam i protresla glavom. "Moram još istražiti neke stvari."

"Samo budi brza, okej?"

"Hoću. A ti mi moraš objasniti da nećeš pretjerivati s krvlju i da ćeš ostati tu i usredotočiti se na svoju sponu sa zemljom", rekla sam.

"Okej. Trudit ću se."

Čvrsto sam joj stisnula ruku i zatim izvukla svoju iz njena stiska.

"Oprosti, ali moram ići. Neferet priređuje poseban obred za profesoricu Nolan, a onda ja moram obaviti svoj Obred punog mjeseca."

Mislila sam još ponovno otići u knjižnicu i pronaći nekakav obred koji bi mogao pomoći Stevie Rae. I još blage veze nisam imala što da radim s Lorenom. I još će se Erik vjerojatno ljutiti na mene zato što sam zbrisala. I još nisam prekinula s Heathom. Kvragu, kako me zaboljela glava.

Opet.

"Ima već mjesec dana."

"A?" Ustala sam i već su mi pažnju sasvim zaokupili svi ti joševi s kojima ću morati izaći nakraj. "Umrla sam za vrijeme prošlog punog mjeseca, a to je bilo prije mjesec dana."

To mi je uspjelo posve privući pažnju.

"Tako je, ima već mjesec dana. Pitam se..."

"Da to možda ne znači nešto? Da možda noćas nije pravo vrijeme da se popravi to što mi se dogodilo?"

Gotovo sam se lecnula od nade koja joj je prožimala glas.

"Ne znam. Možda."

"Da pokušam noćas doći u kampus?"

"Ne! Tamo sve vrvi od ratnika. Sigurno bi te ulovili."

"Možda bi i trebali", polako je rekla. "Možda bi svi trebali saznati za mene."

Protrljala sam glavu, nastojeći shvatiti što mi to vlastita utroba govori. Tako je dugo vikala da moram zadržati Stevie Rae u tajnosti da nisam mogla dokučiti bih li je i dalje trebala držati skrivenu, ili su to što osjećam samo odjeci i zbrka (uz, vjerojatno, nešto očajavanja i deprimiranosti pride).

"Ne znam baš. Ma, treba mi još malo vremena, okej?"

Stevie Rae je objesila ramena.

"Okej. Ali mislim da me nije ostalo dovoljno da izdržim još mjesec dana."

"Znam. Požurit ću", rekla sam glupavo. Na brzinu sam se prignula i zagrlila je. "Bok. Bez brige. Brzo ću se vratiti. Obećavam ti."

"Ako skužiš stvar, samo mi pošalji SMS ili nešto takvo, pa dođem. Okej?"

"Okej." Okrenula sam se na vratima. "Volim te, Stevie Rae. Ne zaboravi to. Još uvijek smo najbolje prijateljice."

Ništa nije rekla na to, samo je kimnula, sva beznadna.

Prizvala sam noć i izmaglicu i čaroliju da me obaviju i požurila se van, u mrak.

Dvadeseto poglavlje

Jasna stvar, ulovili su me dok sam se krišom vraćala u kampus. Na svu sreću, već sam bila prelebdjela zid. (Da, doslovce sam ga prelebdjela, što je bilo neizrecivo cool.) Išla sam natrag prema domu izvanredno brzo i tajnovito, kako se bar meni činilo, kad sam praktički natrčala na njih, na grupu vampova i učenika viših klasa okruženu s barem tucetom ratničkih brda (u grupi sam vidjela i Blizanke i Damiena, tako da je Afrodita imala pravo, Neferet je uključila i moje Vijeće prefekata). Ukočila sam se, ustuknula u sjenu velikog hrasta i zadržala dah, nadajući se da ću zbog svoje novootkrivene, cool moći nevidljivosti (ili možda točnije rečeno zamagljenosti) ostati neopažena. Nažalost, dok sam ih gledala, Neferet je zastala, zbog čega je i cijela vražja grupa zastala. Nakrivila je glavu i kunem se da je onjušila povjetarac kao lovački pas. Zatim je usmjerila pogled prema mome drvetu, mome skrovištu, i kao da ga je čvrsto uprla u mene. A ja sam samo tako izgubila usredotočenost. Sva sam se naježila i znala sam da sam opet potpuno vidljiva.

"A, Zoey! Tu li si. Baš pitam tvoje prijatelje" zastala je dovoljno dugo da uputi Blizankama, Damienu i (joj!) Eriku jedan onakav svoj osmijeh od sto dvadeset pet vata "gdje si se samo djenula." Prigušila je osmijeh i zamijenila ga savršenim izrazom majčinske brige. "Nije sada vrijeme da lutaš sama."

"Oprosti. Ma, eh, trebala sam..." Nisam dovršila rečenicu, totalno svjesna da su se svi zabuljili u mene.

"Morala je biti malo nasamo prije obreda", rekla je Shaunee, prišla i primila me pod ruku.

"Ma da, uvijek se mora osamiti prije obreda. To je posebno kod Zoey", rekla je Erin, prišla mi s druge strane i primila me pod drugu ruku.

"Aha, mi to zovemo ZOO - Zoeyna Obredna Osama", rekao je Damien i pridružio se nama trima.

"Pomalo iritantno, ali što se može?" rekao je Erik, prišao mi sleđa i položio tople dlanove na moja ramena. "Tako je to s našom Z."

S mukom sam se suzdržala da ne briznem u plač. Prijatelji su mi bili The Best. Naravno, Neferet je vjerojatno znala da lažu, ali to su izveli na takav način da je izgledalo kao da sam izvodila samo neku sitnu tinejdžersku nepodopštinu (tj., da sam se išunjala da odem prekinuti s dečkom), a ne neku krupnu, strašnu nepodopštinu (tj., da skrivam svoju neumrlu najbolju prijateljicu).

"Pa, htjela bih da svakako ograničiš svoja samovanja u bliskoj budućnosti", kazala mi je Neferet blago prijekornim tonom.

"Hoću. Oprosti", promrmljala sam.

"A sada da prijedemo na obred." Neferet je kraljevskim korakom izašla iz grupe, tako da su ratnici brže-bolje krenuli za njom, ostavljajući mene i moj mali grozd prijatelja u poslovičnoj prašini. Naravno, pošli smo za njom. Što smo drugo mogli?

"Onda, jesi obavila prljavi posao?" prišapnula mi je Shaunee.

"A?" zgranuto sam zatreptala prema njoj. Kako je samo znala da sam se fuksasto trljala o Heatha? Zar se to vidi? Bože, svisnut ću ako se vidi! Erin je prevrnula očima.

"Heath. Prekid. Tvoj s njim", prišapnula je.

"A, to. Pa, eto, eh..."

"Brinuo sam se danas za tebe." Erik nam je prišao i elegantno ramenom izbacio Shaunee s mjesta pokraj mene. Očekivala sam da Blizanke počnu siktati i pljuvati po njemu, ali one su samo počele migoljiti obrvama prema nama i zaostale, hodajući dalje s Damienom. Čula sam kako je Shaunee prošaptala:

"Prokleta je kraaaaasan!" Pobogu, mogle su se usprotiviti Neferet, ali Erikov bi je seksepil totalno smantao.

"Oprosti", brzo sam rekla, puna grižnje savjesti kad sam osjetila kako mi je lijepo što me primio za ruku. "Nisam htjela da se brineš. Samo sam morala obaviti neke, eto, stvari."

Erik se široko osmjehnuo i isprepleo prste s mojima.

"Nadam se da si ga se riješila, mislim, te konkretne stvari, ovaj put."

Osvrnula sam se s bodežima u očima prema Blizankama, koje su (neuspješno) pokušale složiti nedužne face.

"Izdajice!" promrsila sam.

"Ne ljuti se na njih. Iskoristio sam svoju nepoštenu prednost i podmitio ih onim na što su slabe."

"Cipelama?"

"Nečim na što su još slabije, barem u danom trenutku. T. J.-om i Coleom."

"Vrlo podmukao potez", rekla sam.

"I ne pretjerano teško izvediv. T. J. i Cole smatraju da su Blizanke ubitačno seksi", rekao je Erik s izvrsnim škotskim izgovorom, dokazujući još jednom koji je on stari filmski gik (halo – Austin Powers).

"T. J. i Cole rekli su da su Blizanke ubitačno seksi s tim groznim izgovorom?" Prpošno mi je stisnuo ruku. "Moj izgovor nije grozan."

"Imaš pravo. Nije." Osmjehnula sam se uvis, prema njegovim bistrim plavim očima, pitajući se kako sam se to uspjela dovesti u položaj da ga varam s dvojicom.

"Kako si mi danas, Zoey?"

Znala sam da je kroz naše spojene ruke Erik osjetio trzaj koji mi je prostrujao tijelom na zvuk Lorenova glasa.

"Dobro sam. Hvala", rekla sam.

"Jesi li dobro spavala sinoć? Pitao sam se kako ti je nakon što sam te ostavio pred domom." Loren se osmjehnuo Eriku, očito svisoka, u stilu daleko sam stariji od tebe, i pojasnio: "Zoey je jučer pretrpjela priličan šok."

"Da. Znam." Erik je odsječno procijedio te riječi. Osjećala sam napetost između njih i pomalo se grozničavo upitala je li itko drugi to primijetio. Kad sam začula da je Shaunee prošaptala:

"Kvragu, curo!", a Erin:

"A-hem!" morala sam se prisiliti da ne prostojem. Očito su to primijetili svi ostali (u prijevodu: Blizanke).

Dotad smo već sustigli grupu odraslih koji su se sada zaustavili oko, shvatila sam, skrivenih vrata u istočnom zidu. Prelazeći potencijalno eksplozivnu situaciju s dečkima u čije sam se mrtvo središte uspjela dovesti, rekla sam: "Hej! Zašto smo tu stali?"

"Neferet izriče molitve za duh profesorice Nolan, te zaziva zaštitnu čaroliju oko kruga škole", rekao je Loren. Glas mu je zvučao itekako preljubavno, a oči su mu bile itekako pretople kad su nam se pogledi sreli i spojili. Bože, bio je apsolutno prelijep. Prisjetila sam se osjećaja njegovih usana na mojima i...

I onda sam shvatila što je to on upravo rekao.

"Ali nije li njena krv i to još uvijek..." Bespomoćno sam ušutjela i neodređeno mahnula prema malom travnjaku na suprotnoj strani zida, onom groznom travnjaku koji je još jučer natapala krv profesorice Nolan.

"Ne, bez brige. Neferet je dala da se pročisti", blago je rekao Loren.

Načas sam pomislila da će me dodirnuti baš tu, pred svima. Čak sam osjetila kako se Erik napeo, kao da i sam to očekuje, a onda je svečani, ali moćni glas Neferet prekinuo našu malu dramu, privukavši pažnju okupljenih.

"Proći ćemo kroz skrivena vrata do mjesta zlodjela. Stati u polumjesec oko kipa naše voljene Božice, koji sam stavila točno na mjesto gdje je pronađeno unakaženo tijelo profesorice Nolan. Molim vas da usredotočite srca i umove na slanje pozitivne energije našoj stradaloj sestri dok njezin duh slobodno leti u čudesnu kraljevinu Nyx. Početnici," prešla je pogledom preko nas, "htjela bih da svatko od vas zauzme mjesto pri svijeći koja predstavlja vaš element." Neferetine su oči bile tople, a glas blag. "Znam da je neobično rabiti početnike za obred odraslih, ali nikad još Kuća Noći nije bila obdarena tolikim brojem izuzetnih mladih ljudi u isti mah, i držim da je danas posve primjereno posegnuti za vašim afinitetima kako bih uvećala moć onoga što

molimo od Nyx." Praktički sam osjećala kako Damien i Blizanke drhture od uzbuđenja. "Možete li to učiniti za mene, za nas, početnici?"

Damien i Blizanke kimnuli su kao sluđene lutkice s prevelikim glavama. Zelene Neferetine oči prešle su na mene. Kratko sam joj kimnula. Nadsvećenica se osmjehnula, i upitala sam se vidi li itko hladnu, proračunatu osobu koja se krije ispod njene lijepe vanjštine.

Sva puna sebe, Neferet se okrenula i provukla kroz otvorena skrivena vrata, a mi ostali prošli smo odmah za njom. Pripremila sam se za nešto grozno, ili u najmanju ruku za nešto krvavo, ali Loren je imao pravo. Prostor koji je još jučer bio tako krvav u međuvremenu je bio potpuno očišćen od svake gadosti, i načas sam se upitala kako su policajci iz Tulse uspjeli prikupiti dokaze, a onda sam se protresla. Pa sigurno je Neferet pričekala da obave svoj posao prije nego što je dala da se sve počisti. Zar ne?

Na mjestu gdje je prije bilo truplo profesorice Nolan sada je stajao krasan kip Nyx. Činilo se da je isklesan iz jedne jedine gromade oniksa. Ruke su joj bile podignute uvis, a u njima je držala debelu zelenu svijeću kao simbol zemlje. Vampovi su bez riječi stali u polukrug oko kipa. Damien i Blizanke otišli su stati uz prevelike svijeće koje su predstavljale svaki od njihovih elemenata.

Nisam to baš željela, ali zauzela sam mjesto pokraj purpurne svijeće, simbola duha. Vidjela sam da su se ratnici raširili i postavili oko nas. Leđima okrenuti grupi netremice su gledali van, u noć, nakostriješeni od pozornosti. Bez trunke svoje uobičajene teatralnosti (koju mi je uvijek bilo cool gledati), Neferet je prišla Damieniu, koji je nervozno držao žutu svijeću vjetra, i prinijela joj ceremonijalni upaljač.

"Ispunjava nas i udiše nam život. Prizivam vjetar u naš krug."

Neferetin je glas bio snažan i bistar, očito pojačan moći Nadsvećenice. Čim je stavila upaljač uz stijenj svijeće, vjetar je zafijuknuo oko Damiena i mene. Neferet mi je bila okrenuta leđima, tako da joj nisam vidjela lice, ali Damienov je osmijeh bio širok i radostan. Pokušala sam se ne namrštit. Sveti krug nije bio primjereno mjesto da popizdim, ali nisam se mogla ne rasrditi. Zašto sam jedino ja uviđala koliko je Neferet lažna? Prešla je na Shauneein.

"Grije nas i ispomaže. Prizivam vatru u naš krug." Kao što sam i sama već nekoliko puta doživjela, Shauneaina crvena svijeća buknuła je prije nego što ju je upaljač dotaknuo. Shaunee se osmjehnula gotovo jednako žarko kao i njen element.

Neferet je otišla obodom kruga do Erin.

"Taži nas i oplakuje. Prizivam vodu u naš krug."

Kad se svijeća upalila, začula sam razbijanje valova o daleki žal i osjetila mirise soli i mora na noćnom lahoru.

Pažljivo sam gledala kako Neferet prilazi kipu Nyx i zelenoj svijeći, te zastaje ispred njih. Nadsvećenica je pognula glavu.

"Početnica koja je utjelovljivala ovaj element nije više među nama, i primjereno je da položaj zemlje noćas ostane prazan, te da počiva na mjestu gdje je tako nedavno počivalo tijelo naše voljene Patricije Nolan. Održava nas. Iz nje se rađamo i njoj ćemo se svi vratiti. Prizivam zemlju u naš krug." Neferet je pripalila zelenu svijeću, i premda je jarko zaplamsala, nisam osjetila ni natruhu mirisa zelenih livada ili poljskog cvijeća.

Zatim se Neferet našla preda mnom. Ne znam kakav je izraz pokazala Damienu i Blizankama, ali meni je uputila snažan i strog izraz lica, u isti mah čudesno lijepa. Podsjetila me na jednu od vampyrskih ratnica amazonki iz davnine, i zamalo sam zaboravila da je zapravo opasna.

"Naša je suština. Prizivam duh u naš krug." Neferet je pripalila moju purpurnu svijeću i osjetila sam kako mi se duša uzdiže uz trnce u želucu kakve osjetim na toboganu. Nadsvećenica nije zastala da sa mnom razmijeni bilo kakav poseban pogled, već se posvetila animiranju okupljenih. Hodajući iznutra po obodu kruga, gledajući u oči vampyre oko nas, prešla je ravno na stvar.

"Ovo se nije zbilo već više od stotinu godina, ne ovako otvoreno, ne ovako brutalno. Ljudi su ubili jednu od nas. U ovom slučaju nisu probudili uspavanog diva, već razdražili leoparda kojeg su smatrali ukroćenim." Neferet je digla glas, moćan od srdžbe. "Ona nije ukročena!" Dlačice na podlakticama naježile su mi se. Neferet je bila fantastična. Kako se osoba koju je Nyx ovoliko blagosloвила mogla pokvariti do mjere do koje sam znala da se pokvarila?

"Uvjereni su da su nam očnjaci otupljeni i kandže uklonjene, kao u kućne mačke. I opet se varaju." Podigla je ruke nad glavu. "Iz ovog svetog kruga, izrečenog na poprištu umorstva, zazivamo svoju Božicu, Nyx, prelijepo Utjelovljenje Noći. Molimo je da primi Patriciju Nolan u svoja njedra, premda nas je napustila desetljećima prerano. Također molimo Nyx da se preda pravičnome gnjevu i podari nam u milini svoje božanske srdžbe ovu zaštitnu čaroliju, da izmaknemo smrtonosnoj mreži ljudskih bića." Neferet je krenula natrag prema kipu Nyx dok je izgovarala čaroliju.

"Zaštitom noći nas zakrili; sve nek prekrije mrak naš mili."

Kad se okrenula natrag prema okupljenima, uočila sam da sada u ruci drži mali nož s drškom od bjelokosti i opak oštrim zakrivljenim sječivom.

"Zavjeso Nyx, ti nas obavij, sav koven sigurnošću zavij."

Jednom je rukom podigla nož. Drugom je počela ispletati istančane oblike u zraku oko sebe, koji su počeli postajati svjetlucavi i napola tvarni kad je nastavila izricanje čarolije.

"Svačiji prolazak sada opažen bit će, bio to vampyr, početnik, U ljudsko biće. Bude li takav htio razoriti, Volji će mojoj sebe pokoriti."

Zatim je brzom, žestokom kretnjom Neferet zasjekla svoj zglavak, i to tako duboko da joj je krv smjesta briznula, crvena i žitka, vrela i slasna. Miris me cijelu oblio i automatski mi je potekla slina na usta. Mračno odlučna, Nadsvećenica je krenula obodom kruga, tako da joj je krv liptala oko nas u grimiznom luku, škropeći travu koju je tako nedavno natopila životna krv profesorice Nolan. Napokon ju je obilazak doveo natrag do kipa Nyx. Neferet je podigla lice prema noćnom nebu i dovršila čaroliju.

"Sapinje ova krv te moja, Božice, nek je volja tvoja."

Kunem se da je noćni zrak zatitrao svuda oko nas, i načas sam doista ugledala nešto kako naliježe na zidove škole poput crne, koprenaste zavjese. Postavila je čaroliju koja ne samo da će joj kazati kad opasnost uđe u školu, već i kad svatko uđe u nju ili izađe iz nje. Morala sam se zagristi iznutra za obraz da ne bih prostenjala. Nema šanse da jednu božansku zavjesu nasamarim svojim malim bramstokeriranjem. Kvragu, kako da sada dostavim krv Stevie Rae?

Potpuno obuzeta vlastitom dramom, jedva da sam primijetila kad je Neferet zatvorila krug. Tupo sam pustila da me plima okupljenih odnese natrag kroz skrivena vrata. Došla sam sebi tek kad je Lorenov duboki glas progovorio iznenadujuće blizu mome uhu.

"Nađemo se uskoro u društvenom domu." Pogledala sam u njega. Lice mi je očito bilo potpuni upitnik, jer je dodao: "Tvoj Obred punog mjeseca. Noćas sam tvoj bard pri otvaranju kruga, sjećaš se?"

Prije nego što sam išta stigla reći, Shaunee je umilno rekla:

"Uvijek nam je tako drago čuti vaše poetske recitale, profesore Blake."

"Aha, ne bismo ih nizašto propustile. Čak ni za rasprodaju cipela u Saksu", dodala je Erin, iskričavih očiju.

"Onda se vidimo tamo", rekao je Loren, ne odmaknuvši pogled s mog lica. Osmjehnuo se, kratko mi se poklonio i žurno udaljio.

"Pree-sla-dak", rekla je Erin.

"Točno tako, Blizanko", rekla je Shaunee.

"Meni je on ljigav."

Svi smo podigli pogled i vidjeli kako Erik bijesno gleda za Lorenom.

"Joj, nema šanse!" rekla je Shaunee.

"Ljepotan Loren Blake samo je ljubazan", rekla je Erin, prevrćući očima prema Eriku kao da nije normalan.

"Halo! Nemoj izigravat manijakalno ljubomornog dečka pred Z", rekla je Shaunee.

"Eh, moram ići, da se presvučeni", blebnula sam, ne želeći ni spomenuti Erikovu totalno preočitu ljubomoru. "Možete vi samo produžiti do društvenog doma i pobrinuti se da sve bude spremno? Trknut ću do doma i vratim se za tili čas."

"Nema frke", rekle su Blizanke uglas.

"Pobrinut ćemo se za sve završne pripreme", rekao je Damien.

Erik ništa nije rekao. Uputila sam mu kratak smiješak, nadala sam se lišen grižnje savjesti, i krenula pločnikom prema domu. Osjećala sam kako me pogled prati i znala, s nesnosnom nelagodnom, da ću morati poduzeti nešto oko Erika i Lorena (a i Heatha). Samo, koga vraga da tu napravim?

Bila sam luda za Heathom. I njegovom krvlju.

Erik je bio fantastičan dečko koji mi se stvarno, stvarno sviđao.

Loren je bio apsolutno slastan.

Pobogu, u kojoj sam ja banani.

Dvadeset prvo poglavlje

Nastojala sam uvjeriti samu sebe da će ovaj obred biti mačji kašalj. Samo ću na brzinu izreći krug, izgovoriti molitve za profesoricu Nolan, objaviti da se Afrodita vraća u Kćeri Mraka (što bi trebalo biti shvatljivo svima nakon što ona iskaže svoj afinitet prema zemlji), i zatim reći da sam, zbog stresova koji su pogodili školu, odlučila ne imenovati nijednog novog člana Vijeća prefekata sve do kraja školske godine. Obred bi stvarno trebao biti lak, ponavljala sam i ponavljala svome zgrčenom želucu. Nimalo kao prošli mjesec, kad je Stevie Rae umrla. Ništa tako loše ne može se noćas dogoditi. Odjevena i spremna koliko sam uopće mogla biti, otvorila sam vrata i pred njima ugledala Afroditu.

"Diši malo, dobro?" rekla je, odmaknuvši mi se s puta. "Halo! Pa moraju te čekat."

"Afrodita, šta ti nitko nikad nije rekao da je nepristojno puštat druge da čekaju?" rekla sam kad sam požurila hodnikom, praktički štrcala niz dvije po dvije stube, te izjurila iz doma dok se Afrodita trudila da me sustigne. Kimnula sam Dariusu, koji je opet stajao vani na svom položaju, a on mi je salutirao.

"Znaš, ti ratnici su zbilja totalno seksi vampovi", rekla je Afrodita, izvijajući vrat da još jednom odmjeri Dariusu. Zatim me pogledala s iskrivljenom

gornjom usnom i rekla onim svojim uobraženim glasom male bogatašice: "I, ne. Nitko mi nikad nije rekao daje nepristojno puštat druge da čekaju. Odgojili su me tako da puštam druge da čekaju. Što se moje majke tiče, sunce čeka na nju prije nego što svane i zađe."

Zakolutila sam očima.

"Onda, kako je prošao Neferetin obred?"

"Fenomenalno. Postavila je zaštitnu zavjesu oko škole. Nitko ne može ni ući ni izaći a da ona za to ne sazna. Bolje ne može. E, da, osim ako si na našem mjestu."

Premda nikog nije bilo u blizini, Afrodita je spustila glas.

"Ona još uvijek trusi one vrećice krvi?"

"Jedva se još drži. Moramo nešto ubrzo poduzeti."

"Ne znam kog vruga misliš da mi možemo poduzeti", rekla je Afrodita. "77 si ta koja ima megamoći. Ja sam ti se samo prikrpala." Zastala je i još više spustila glas. "Plus, ne znam što ti očekuješ da se tu može. Ona je odvratna i prilično strašna."

"Ona mi je najbolja prijateljica", žestoko sam joj šapnula.

"Ne. Ona ti je bila najbolja prijateljica. Sad je samo strašna neumrlo umrla cura koja pije krv kao sok."

"Svejedno mi je najbolja prijateljica", tvrdoglavo sam ponovila.

"A dobro. Šta god. Onda je izliječi."

"Okej, to nije tako jednostavno."

"Kako znaš? Jesi pokušala?"

A ja sam stala u mjestu kao ukopana.

"Što si to sad rekla?"

Afrodita me pogledala s podignutom obrvom i slegnula ramenima, izgledajući kao da se istinski dosađuje.

"Nešto u stilu: jesi pokušala?"

"Bog te mazo! Je li moguće da je tako jednostavno? Mislim ono, cijelo ovo vrijeme tražim neku čaroliju ili ritual ili... ili... nešto konkretno i čudesno i totalno čarobno, a možda samo trebam jednostavno zamoliti Nyx da je izliječi." I dok sam tako stajala obasjana divotom svoje preneraženosti, začula sam odjek Nyxina glasa u svojoj svijesti kako ponavlja ono što mi je Božica rekla prije mjesec dana, netom prije nego što sam elementalnim moćima razbila blokade koje mi je Neferet stavila u sjećanje: htjela bih te podsjetiti da elementi mogu ne samo uništavati, već i obnavljati.

"Bog te mazo? Rekla si bog te mazo? Znaš, to ti je opet još jedna malone psovka. Već me polako zabrinjava ta tvoja grozno prostačka jezičina."

Odjednom sam se osjetila tako krajnje sretna i puna nade da me čak ni Afrodita nije mogla razljutiti, i prasnula sam u smijeh.

"Daj, idemo! Poslije se brini oko moje jezičine."

Krenula sam dalje, polutrkom po pločniku. Još jedan je ratnik stajao pred društvenom dvoranom, golemi crni vamp koji je izgledao kao da je trebao biti profesionalni hrvač. Afrodita mu je uputila tih, hrapav zvuk, kao kad mačka prede, a on joj je uzvratio seksi, a opet nekako i ratnički smiješak. Zadržala se da još malo flertuje.

"Nemoj zakasniti!" prosiktala sam prema njoj.

"Smiri živce, stara. Evo me za sekundu." Mahnula mi je da odem, uz pogled koji me podsjetio da bi bilo bolje da ne vide nas dvije kako se družimo. Kratko sam joj, šturo kimnula i ušla u zgradu.

"Z! Tu li si." Jack je doskakutao do mene, s Damienom za petama.

"Oprostite. Žurila sam se koliko sam mogla", rekla sam.

Damien se osmjehnuo.

"Nema problema. Sve ti je pripremljeno." Osmijeh mu se malo smanjio.

"Dobro, izuzev Afrodite. Nema je nigdje na vidiku."

"Ja sam je vidjela. Stiže. Samo kreni i zauzmi svoje mjesto."

Damien je kimnuo glavom. Vratio se u krug, a Jack je otišao do prostora s audioopremom (mali je genijalac za sve vrste elektroničkih naprava).

"Kad budeš spremna, samo mi daj znak", dobacio mi je.

Osmjehnula sam mu se, a onda pogledala natrag prema krugu. Blizanke su mi mahnule sa svojih mjesta na jugu i zapadu. Erik je stajao blizu praznog mjesta iza svijeće zemlje. Ulovio mi je pogled i namignuo. Uzvratila sam mu smiješkom, ali upitala sam se zašto je stao tako blizu mjesta na kom je znao da će biti Afrodita.

A kad smo kod nje... Ljutita što me uspjela natjerati da je čekam, bacila sam pogled prema vratima taman na vrijeme da vidim kako Afrodita ulazi, miješajući bokovima. Opazila sam da oklijeva i učinilo mi se da joj je lice malo probljedjelo kad je pogledala po krugu okupljenih Kćeri i Sinova Mraka koji su samo nju čekali. Zatim je podigla bradu, zbacila grivu plave kose i, ne hajući ni za koga, napadnim korakom prošetala do najsjevernijeg dijela kruga, gdje se postavila iza zelene svijeće. Kad su je učenici uočili, lagano je čavrljanje minulo kao da ga je netko isključio. Par sekundi nitko ništa nije rekao, a onda je počelo tiho došaptavanje. Afrodita je samo stajala tamo, iza svijeće, izgledajući smireno i prekrasno i vrlo uobraženo.

"Bolje ti započni dok nije izbila pobuna."

Ovaj put nisam poskočila kad se Lorenov duboki, seksi glas začuo netom iza mojih leđa. Ipak, okrenula sam se, uglavnom zato da ostali (Erik) ne bi vidjeli izraz moga lica, svakako neprimjeren za javnu primjenu, kad sam podigla glavu i nasmiješila mu se.

"Spremna sam da spremnija ne mogu biti", rekla sam.

"A ona je tu po dogovoru?" Loren je mahnuo bradom u smjeru Afrodite.

"Nažalost, da", rekla sam.

"Ovo bi trebalo biti zanimljivo."

"Takvi smo ti ja i moj život, zanimljivi. Ono, u stilu, zar nije ta prometna nesreća baš zanimljiva."

Loren se nasmijao.

"Slomi nogu."

"Meni bi se to doslovno dogodilo." Uzdahnula sam, uozbiljila se i okrenula se natrag prema okupljenima u krugu. "Spremna sam", rekla sam.

"Dat ću znak za glazbu. Ti kreni plesati prema sredini dok recitiram pjesmu", rekao je Loren. Kimnula sam i usredotočila se na disanje i smirivanje.

Kad je glazba počela, šapat u krugu potpuno je jenjao. Sve su oči bile uprte u mene. Nisam prepoznala skladbu, ali takt je bio postojan, ritmičan, zvučan, i podsjećao me na otkucaje srca. Tijelo mi ga je automatski počelo slijediti i krenula sam obilaziti krug izvana.

Lorenov je glas savršeno dopunjavao glazbu.

"Bijah onaj kojega noć krije. Kišom podoh, i vratih se kišom..."

Riječi stare pjesme stvorile su savršeno ozračje, nekako prizivajući prizore onostranosti na koju sam se polako počela navikavati za vrijeme samotnih odlazaka iz kampusa.

*"Pogledah kalom, tužnom, najtišom. Pred čuvara sam noćnog banuo
Pa spustih pogled, prođoh ga krilom..."*

Gotovo da sam osjećala sinoćnji mrak, kao da mi se opet upija u kožu. I opet sam spoznala onaj osjećaj da njemu pripadam više nego ljudskome svijetu koji me okružuje. Kad sam prešla u krug, osjetila sam kako mi se koža naježila i začula Damienov tihi, zgranuti uzdah, i znala sam da su mi izmaglica i čarolija preuzele tijelo.

*"... Vidjeh da dalje u zrak se vije Presvijetli zvonik, sav uzvišen
Što reče da sat i jest i nije. Bijah onaj kojega noć krije."*

Lorenov je glas jenjao, a ja sam se još jednom obrnula oko svoje osi, voljom tjerajući osjećaj izmaglice i čarolije, postajući opet potpuno vidljiva. I dalje puna čarolije noći, uzela sam obredni upaljač sa stola krcatog divotama na sredini kruga i shvatila da se možda prvi put osjećam kao istinita Nadsvećenica Nyx, natopljena čarolijom Božice i dopunjena njenom moći. Val sreće sprao je s mene sva uzrujanja s kojima sam se dotada nosila. Laganim sam korakom otišla do Damiena i stala pred njega.

Osmjehnuo mi se i prošaptao:

"To je bilo stvarno cool!"

Uzvratila sam mu osmijeh i podigla upaljač. Riječi koje su mi intuitivno ušle u svijest sigurno su pristigle od Nyx, ja definitivno nikad nisam bila tako poetična.

"Tihi i šapatni vjetrovi izdaleka, pozdravljeni da ste. U ime Nyx pozivam vas da bistro i svježe i slobodno dahnete, i zovem vas meni da stignete!" Prinijela sam plamen stijenju Damienove žute svijeće i smjesta me okružilo milovanje slatkog vjetra. Požurila sam do Shaunee i njene crvene svijeće. Odlučivši se povesti za posebnim osjećajem čarolije svećenice koji me obuzeo, započela sam prizivanje ne podignuvši upaljač.

"Tebi što griješ i izdaleka raspiruješ toplinu što životom rađa, i u ime Nyx, znaj da pozdravljena si i meni pozvana si!" Pucnula sam prstima pred stijenjem, koji je buknuo predivnim plamenom. Shaunee i ja razmijenile smo široke osmijehe prije nego što sam otišla oko kruga do Erin.

"Svježe vode jezera i potoka dalekog, pozdravljene da ste. Tecite bistro i čisto i hitro u čaroliji koja s nama je. U ime Nyx, vabim vas da pred nas izađete i pozivam meni da dođete!"

Prinijela sam upaljač modroj svijeći koju je držala Erin, i oduševila se kad su učenici najbliži njoj zgranuto uzdahnuli i nasmijali se kad je voda koja se vidjela, ali nije ih zapravo dotaknula, počela oplakivati Erinine noge.

"Lako i prelako", prošaptala je Erin.

Široko sam joj se osmjehnula, te u smjeru kazaljke na satu stala pred Afroditu i njenu zelenu svijeću. Tih smijeh i sretan šapat koji su zajedno sa mnom putovali kroz okupljene utišali su se. Afroditino je lice bilo maska lišena svake emocije. Samo sam joj u očima vidjela nervozu i strah, i načas sam se upitala koliko ona već dugo skriva svoje emocije. Znajući da ima roditelje iz prave noćne more, zaključila sam da to već dugo tako traje.

"Bit će sve okej", prišapnula sam joj, gotovo ne pomaknuvši usne.

"Možda se zrigam", uzvratila mi je šaptom.

"Ma ne!" Široko sam joj se osmjehnula. A onda sam podigla glas i izrekla prekrasne riječi koje su mi lebdjele umom.

"Zemlje daleke i divljine svijeta, pozdravljene da ste. Probudite se iz mahovinom obrasla sna i donesite obilje bujno, ljepotu što nikad ne prođe. U ime Nyx, pozivam zemlju meni da dođe!"

Pripalila sam Afroditinu svijeću, a svjež, bogat miris netom pokošena polja sijena ispunio je društvenu dvoranu do zadnjeg zakutka. Okružio nas je ptičji cvrkut. Zrak je postao pun miline ljljana kao da nas je pošpricao najlakši i najsavršeniji ikad stvoreni parfem. Pogledala sam Afroditu u blistave oči, a onda se osvrnula i prešla pogledom preko ostatka kruga. Svi su zgranuto buljili u Afroditu, potpuno umuknuli od šoka.

"Da", rekla sam jednostavno, prekidajući sva pitanja koja su im, znala sam, vrvjela po glavama i (nadala sam se) dokidajući sve njihove sumnje. Možda im nije bila draga, možda nisu imali povjerenja u nju, ali morali su prihvatiti činjenicu da joj je Nyx dala blagoslov. "Afrodita je blagoslovljena afinitetom za element zemlju." Zatim sam otišla do sredine kruga i uzela svoju purpurnu svijeću.

"Duše, što pun si čarolije i noći, šapatna Božice dušo, znance i neznance, otajstvo i spoznaj, u ime Nyx, počuj moj glas što šalje ti pozdrave nove i sebi te zove!"

Svijeća mi se upalila i ostala sam vrlo mirna dok me ispunjavala poznata kakofonija svih pet elemenata, u tijelu i duši.

Bilo je tako čudesno da sam zamalo zaboravila disati.

Kad sam se opet smirila, pripalila sam upleteno uže od suhog eukaliptusa i kadulje, a onda puhнула, utrnula ga i duboko udahнула mirise bilja, usredotočivši se na odlike zbog kojih ga je narod moje bake cijenio, eukaliptus zato što liječi, štiti i pročišćava, a bijelu kadulju zato što može odagnati negativne duhove, energije i utjecaje. Okružena kovitlacem aromatičnog mirisa, okrenula sam se prema van i prozborila, svjesna da su sve oči uprte u mene baš kao što sam bila svjesna svjetlucave srebrne niti koja je tako vidljivo povezala moj krug.

"Sretan susret!" viknula sam, a okupljeni su uzvratili sa:

"Sretan susret!"

Osjećala sam kako mi napetost polako popušta kad sam im se obratila.

"Sad već svi znate da je jučer ubijena profesorica Nolan. Bilo je to upravo onako užasno i istinito kao što glasine navode. Sada bih vas htjela pozvati da zajedno sa mnom zamolite Nyx da smiri njen duh, a i da smiri nas." Zastala sam i pogledom pronašla Erika. "Nisam ovdje baš dugo, ali znam da su mnogi od vas bili vrlo bliski profesorici Nolan." Erik se pokušao osmjehnuti, ali usne mu se nisu mogle podići od očite tuge, i snažno je zatreptao da suzbije suze, od kojih su mu se ljeskale plave oči, i da mu se kapi ne sliju niz obraze. "Bila je dobra učiteljica i draga osoba. Nedostajat će nam. Kažimo njenu duhu još jedanput: blagoslovljena bila." Učenici su automatski, od srca reagirali povikom:

"Blagoslovljena bila!"

Pričekala sam da se opet stišaju, pa nastavila.

"Znam da sam trebala objaviti koga sam odlučila imenovati za Vijeće prefekata, ali zbog svega što se zbilo u proteklih mjesec dana odlučila sam pričekati do kraja ove školske godine, a onda ćemo se Vijeće i ja okupiti i dogovoriti nekoliko imena koja ćemo vam predati na glasovanje. Dotad sam odlučila automatski dodati još jednu početnicu našem Vijeću." Pazila sam

da to govorim nenapadno, kako većina njih ne bi smatrala da je to što ću reći sasvim suluda ideja. "Kao što ste već vidjeli, Afroditi je podaren afinitet prema zemlji. Zbog toga, kao i Stevie Rae, ona ima mjesto u našem Vijeću. Također, kao Stevie Rae, ona se obvezala pridržavati mojih novih pravila za Kćeri Mraka."

Tad sam se okrenula da mogu pogledati Afroditu u oči, i laknulo mi je kad mi je uputila štur, nervozan osmijeh i jedanput kimnula glavom. Zatim sam, ne dajući im vremena da počnu brbljati, uzela pehar slatkog crnog vina sa stola Nyx i započela službeno izricanje Molitve punog mjeseca.

"Ovog mjeseca opet otkrivamo da se s punim mjesecom moramo suočiti s mnogo novih početaka. Prošli je mjesec to bio novi poredak Kćeri i Sinova Mraka. Ovaj mjesec je to nova članica Vijeća prefekata, uz tugu zbog smrti profesorice. Vaša sam predvodnica svega mjesec dana, ali već znam da ja..." Zastala sam, a onda se ispravila: "Odnosno da se mi možemo pouzdati u Nyx da nas voli i bude uz nas čak i kad se zbivaju istinski grozne stvari." Podigla sam pehar i krenula oko kruga, recitirajući prekrasnu staru pjesmu koju sam napamet naučila prije mjesec dana.

"Mjeseca svjetlosti zračna

Duboke zemlje otajstvo

Tekuće vode snago

Gorućeg plama toplino

U ime Nyx, zazivljemo vas!"

Svakom sam početniku ponudila da kuša vino, uzvraćajući mu kimanjem na osmijehe. Davala sam sve od sebe da izgledam kao netko na koga mogu računati, netko u koga se mogu pouzdati.

"Boljetica liječenje

Krivdi ispravljanje

Nečisti pročišćavanje

Istina iskanje

U ime Nyx, zazivljemo vas!"

Bilo mi je drago što je svatko od njih promrmljao

"Blagoslovljena bila" nakon gutljaja, i što ne izgledaju naročito skloni pobuni.

"Mačji vide

Dupinski sluhu

Zmijaska brzino

Feniksa otajstvo

U ime Nyx, zazivljemo vas

i molimo da uz nas blagoslovljeni budete!"

Ponudila sam Afroditi zadnji gutljaj prije svoga, i zamalo nisam čula da mi je prišapnula:

"Svaka čast, Zoey", prije nego što je otpila iz pehara i vratila mi ga, rekavši uvriježeno:

"Blagoslovljena bila" dovoljno glasno da svi ostali čuju.

Puna olakšanja i prilično ponosna na sebe, iskapila sam ostatak vina i vratila pehar na stol. Obrnutim sam redoslijedom zahvalila svakom elementu i odaslala ga kad su, jedno za drugim, Afrodita, Erin, Shaunee i napokon Damien puhnuili u svoje svijeće i ugasil ih. Zatim sam privela obred kraju riječima:

"Ovaj Ritual punog mjeseca je završio. Sretan susret i sretan rastanak i sretan ponovni susret!"

Počelnici su ponovili:

"Sretan susret i sretan rastanak i sretan ponovni susret!"

Sjećam se da sam se smješkala kao munjena budala kad je Erik vrisnuo od boli i srušio se na koljena.

Dvadeset drugo poglavlje

Za razliku od trenutka kad je Stevie Rae umirala, nisam ni na časak otupjela ili oklijevala.

"Ne!" vrisnula sam, pritrčala Eriku i pala na koljena pokraj njega. Pao je na sve četiri, stenjući od boli, glave sagnute gotovo do poda. Nisam mu vidjela lice, ali vidjela sam da mu znoj, ili možda čak krv, premda joj još nisam osjetila miris, već natapa košulju. Znala sam što zatim slijedi: krv će mu navrijeti na oči, nos i usta, i doslovce će se utopiti u vlastitim tjelesnim tekućinama. I, da, to će biti onako grozno kako zvuči. Nikako se neće moći spriječiti. Samo ću moći biti tu, uz njega, u nadi da će nekako ipak postati sličan Stevie Rae i uspjeti nekako zadržati doticaj s vlastitom ljudskošću. Položila sam dlan na njegovo drhtavo rame. Vrelina mu je zračila kroz košulju kao da mu tijelo izgara iznutra. Mahnito sam se počela osvrutati, tražeći pomoć pogledom. Kao i uvijek, Damien se našao uz mene kad mi je trebao.

"Idi po ručnike i Neferet", rekla sam. Damien je odjurio, s Jackom za petama.

Okrenula sam se natrag prema Eriku, ali prije nego što sam ga stigla privući u naručje Afroditin se glas probio kroz buku njegovih jauka i žamor ustrašenih učenika koji su se sjatili oko nas.

"Zoey, on ne umire." Pogledala sam uvis u nju, ne shvaćajući sasvim što to ona govori. Ščepala me za ruku i odvukla od Erika. Počela sam se opirati, ali ono što je zatim rekla doprlo mi je do svijesti i sasvim sam se ukipila. "Slušaj me! On ne umire. On se Mijenja."

Erik je iznenada vrisnuo i sav se skvrčio, kao da mu nešto ruje u grudima i pokušava izaći na slobodu. Stisnuo je lice rukama. I dalje se silovito tresao. Očito je trpio boli i nešto se krupno događalo s njim. Ali nije bilo apsolutno ni kapi krvi.

Afrodita je imala pravo. Erik se Mijenjao u odraslog vampyra.

Jack je pritrčao i tutnuo mi nekoliko ručnika u ruke. Pogledala sam mu lice. Dečko je tako gorko ridao da su mu šmrklje curile iz nosa. Ustala sam i zagrlila ga.

"On ne umire. On se Mijenja." Glas mi je zazvučao čudno, hrapavo i napeto, kad sam ponovila Afroditine riječi.

Zatim je Neferet banula u dvoranu s Damienom i nekolicinom ratnika odmah za petama. Pritrčala je Eriku. Pažljivo sam joj motrila lice i osjetila vrtoglav nalet olakšanja kad joj se napet, zabrinut izraz smjesta promijenio u radostan. Neferet je elegantno sjela na pod do njega. Šapćući mu nešto tako tiho da nisam mogla razabrati što govori, nježno mu je dotaknula rame. Tijelo mu se jedanput silovito otelo, a onda se počeo opuštati. Grozno je podrhtavanje prestalo, kao i njegovo strašno, bolno jaukanje. Erikovo se tijelo polako prestalo grčiti i podigao se na dlanove i koljena. Glava mu je još bila sagnuta prema podu, pa mu nisam vidjela lice.

Neferet mu je prišapnula još nešto, a on joj je na to kimnuo. Zatim je ustala i okrenula se prema nama. Osmijeh joj je bio fenomenalan, prepun radosti i gotovo zasljepljujuće lijep.

"Radujte se, početnici! Erik Night dovršio je Promjenu. Ustani, Erik, i pođi za mnom na obred svojeg pročišćenja i početak svojeg novog života!"

Erik je ustao i podigao glavu. Zgranula sam se zajedno sa svima ostalima. Lice mu je bilo blistavo.

Činilo se kao da je netko upalio svjetlo u njemu. I prije je bio lijep, ali sada se sve pojačalo, oči su mu postale plavije, gusta mu je kosa postala razbarušena, crna i opasna, čak je djelovao viši. A Biljeg mu se upotpunio. Safirni mu se polumjesec ispunio, a oko očiju, duž obrva i preko jasno istaknutih jagodica sad mu se protezao zapanjujući uzorak isprepletenih čvorića koji su tvorili oblik krinke, što me smjesta podsjetilo na prekrasni Biljeg profesorice Nolan. Zavrtjelo mi se u glavi od primjerenosti svega toga.

Erikov se pogled načas susreo s mojim. Kutovi punih usana podigli su mu se u poseban smiješak, samo za mene, i mislila sam da će mi srce prsnuti od

sreće. Zatim je podigao ruke nad glavu i kriknuo glasom punim snage i čiste radosti:

"Promijenio sam se!"

Svi su učenici počeli klicati, premda mu nitko zapravo nije prišao bliže, izuzev Neferet i vampova. Zatim je on s njima izašao iz društvene dvorane na valu uzbuđenja i buke.

Samo sam ostala stajati, potpuno otupjela i šokirana, s nemalom mučninom.

"Odvest će ga na pomazanje za službu Božice", rekla je Afrodita. I dalje je stajala pokraj mene, a glas joj je zvučao onako sumorno kako sam se odjednom i ja osjetila. "Početnici ne znaju što se točno zbiva pri pomazanju. To je velika vampovska tajna, a oni je ne smiju povjeriti." Slegnula je ramenima.

"Šta god. Valjda ćemo jednog dana otkriti."

"Ili umrijeti", rekla sam kroz otupjele usne.

"Ili umrijeti", složila se, a onda me pogledala. "Jesi okej?"

"Aha. Dobro sam", automatski sam rekla.

"Hej, Z! Šta to nije bilo ful cool?" rekao je Jack.

"Čovječe, kako nepojmljivo. Još sam ošamućen!" Damien je mahanjem hladio sebe i svoj veliki vokabular.

"O, beba! Sad se Erik Night pridružio vampirskim bombončićima tipa Brandona Routha, Josha Hartnetta i Jakea Gyllenhaala."

"I Lorena Blakea, Blizanko. Ne zaboravi na njegovu zgodnoću", rekla je Erin.

"Nije mi ni nakraj pameti, Blizanko", rekla je Shaunee.

"Totalno je cool što je Zoeyn dečko vamp. Pravi vamp, mislim", rekao je Jack. Damien je zaustio da nešto kaže, a onda je zatvorio usta s vidnom nelagodom.

"Šta?" rekla sam.

"Ma samo to što... eh... čuj..." stao je zamuckivati.

"Bože, šta sad? Daj više gukni!" obrecnula sam se.

Lecnuo se od mog tona, tako da sam se osjetila kao glupača, ali odgovorio nije.

"Pa, ne znam mnogo o tome, ali nakon što početnik prođe Promjenu, on napusti Kuću Noći i počne živjeti životom odraslog vampyra."

"Zoeyn dečko će se odseliti?" rekao je Jack.

"Veza na daljinu, Z", brzo je rekla Erin.

"Ma da, snaći ćete se vas dvoje. Lako i prelako", rekla je Shaunee.

Prešla sam pogledom s Blizanki na Damiena i Jacka, pa napokon na Afroditu.

"Koma", rekla je. "Bar za tebe." Afrodita je podigla obrve i slegnula ramenima. "Sad mi je drago što mi je dao nogu." Zatim je zabacila kosu i otišla prema hrani koja nas je čekala postavljena u susjednoj sobi.

"Ako je ne možemo zvat vražjom kučkom, je li je možemo bar zvat kujom?" upitala je Shaunee.

"Mrskom kujom, ako se mene pita, Blizanko", rekla je Erin.

"Pa, nije u pravu", tvrdoglavo je rekao Damien. "Erik je i dalje tvoj dečko, čak i ako ode vampovskim poslom."

Svi su buljili u mene, pa sam im se pokušala osmjehnuti.

"Aha, mam. Sve okej. Ma samo, samo me sve to odjednom snašlo, ništa više. Idemo nešto pojesti."

Prije nego što su me stigli i dalje tješiti, krenula sam dugim koracima prema hrani, a oni su pošli za mnom poput pačića.

Imala sam dojam da je Kćerima i Sinovima Mraka trebala cijela vječnost da se najedu i zatim odu, ali kad sam pogledala na sat shvatila sam da su zapravo brzo pojeli i krenuli dalje prije vremena. Puno se, s uzbuđenjem, pričalo o Eriku, a ja sam kimala i mrmljala koliko-toliko prikladne odgovore, nastojeći prikriti silnu tupost i nelagodu u sebi. To što su svi ranije počeli odlaziti valjda mi je samo dokazivalo koliko sam jadno obavila svoj posao. Napokon sam shvatila da su od učenika jedino još ostali Jack, Damien i Blizanke. Tiho su bacali ostatke hrane u smeće i iznosili ga u vrećama.

"Eh, pustite, ja ću", rekla sam.

"Praktički smo gotovi, Z", rekao je Damien. "Stvarno, još samo treba počistiti stol Nyx u sredini kruga."

"To ću ja", rekla sam, nastojeći (neuspješno, sudeći po izrazima njihovih lica) zvučati nehajno.

"Z, je li sve..."

Podigla sam ruku da ušutkam Damiena.

"Umorna sam. Pomalo šizim zbog Erika. I, ruku na srce, treba mi malo osame."

Nisam htjela zvučati kao totalna kuja, ali polako sam stizala do točke gdje više nisam mogla stalno imati smiješak na licu i nastavljati se pretvarati da sva iznutra ne drhtim. A apsolutno bi mi bilo draže da moji prijatelji misle da imam PMS, umjesto da ću se svaki čas sasvim raspasti. Jedna vježbenica za Nadsvećenicu se ne raspada. Nego rješava. Stvarno stvarno stvarno nisam htjela da otkriju kako nikako ne uspijevam ništa riješiti.

"Narode, možete mi samo dati malo vremena? Molim vas."

"Nema frke", rekle su Blizanke u isti mah.

"Vidimo se, Z."

"Pa dobro. Vidimo se, eh, i mi", rekao je Damien.

"Bok, Z", rekao je Jack.

Pričekala sam da se vrata zatvore za njima, a onda polako ušla u sporednu prostoriju koja je služila kao plesni studio i soba za jogu. U kutu je bila naslagana hrpa mekih strunjača, na koje sam se svalila. Ruke su mi drhtale kad sam iz džepa haljine izvadila mobitel.

Jesi O.K?

Utiplekala sam kratki SMS i onda ga poslala na broj jednokratnog mobitela koji sam kupila Stevie Rae. Imala sam dojam da je prošla cijela vječnost prije nego što mi je poslala odgovor.

OKsam

Drž se, odgovorila sam.

Požuri, esemesala mi je.

Hoću

Zaklopila sam mobitel, naslonila se na zid i, osjećajući se kao da mi se breme cijelog svijeta spustilo na pleća, briznula u grčevite, šmrkljave suze.

Plakala sam i drhtala i drhtala i plakala dok sam čvrsto privijala noge uz prsa i ljuljala se naprijed-natrag. Znala sam što me to pogodilo. Iznenadilo me da to nitko drugi, baš nitko od mojih prijatelja, nije shvatio.

Mislila sam da Erik umire, što me vratilo u noć kad mi je Stevie Rae umrla na rukama. Bilo mi je kao da se sve to ponovno zbiva, ta krv, ta tuga, ta grozota. Ulovilo me potpuno nespremnu.

Mislim ono, bila sam uvjerena da sam prebrodila ono što se dogodilo Stevie Rae. Napokon, ona nije bila zaista mrtva.

Samo sam zavaravala samu sebe.

Ridala sam tako silovito da nisam znala da je on tamo sve dok mi nije dodirnuo rame. Podigla sam pogled, brišući suze iz očiju, nastojeći smisliti smirujuće riječi koje ću uputiti prijatelju koji se ipak vratio po mene.

"Osjetio sam da me trebaš", rekao je Loren.

Zajecala sam i bacila mu se u zagrljaj. Sjeo je do mene i povukao me sebi na krilo. Čvrsto me privio uza se, šapćući mi slatke riječi, govoreći mi da će sve sada biti dobro i da me nikad neće pustiti. Kad sam napokon došla sebi i počela štucati umjesto šmrcati, Loren mi je pružio jedan svoj staromodni laneni rupčić.

"Hvala", promrmljala sam kad sam ispuhnula nos i obrisala lice. Pokušala sam se ne pogledati u zidu zrcala prekoputa nas, ali nisam mogla ne opaziti svoje podbuhle oči i crveni nos. "Ma super. Izgledam skroz usrano."

Loren se tiho nasmijao i premjestio me na svome krilu, okrenuli me prema sebi. Nježno mi je zagladio kosu.

"Izgledaš kao božica koju su rastužile muke i nedaće."

Osjetila sam kako mi malen, histeričan smijeh navire odnekud iz dubine grudi.

"Nisam sigurna da božice šmrkljaju po sebi."

Osmjehnuo se.

"O, nisam baš siguran." Zatim mu se lice uozbiljilo. "Kad se Erik počeo Mijenjati, pomislila si da umire, zar ne?"

Kimnula sam, bojeći se da ću opet briznuti u plač ako išta kažem.

Loren je stisnuo i opustio čeljust.

"A govorio sam i govorio Neferet da bi svi početnici, a ne samo pete i šeste klase, trebali znati kako izgleda završni stadij Promjene, da se ne prepadnu ako joj posvjedoče."

"Boli li tako jako kako izgleda?"

"Bolno je, ali to je ugodna bol, ako to ima smisla. Moglo bi se usporediti s bolnim mišićima nakon teretane. Bole, ali to nije neugodna bol."

"Izgledalo mi je kao daleko više od bolnih mišića", rekla sam.

"Nije to tako strašno, više šokira nego što boli, zapravo. Doživljaji ti narupe u tijelo i sve postane hiperosjetljivo." Milovao mi je rub obraza, prstom lagano slijedeći potez mog Biljega. "I sama ćeš to jednoga dana doživjeti."

"Nadam se."

Oboje smo načas ušutjeli, premda mi je nastavio milovati lice i prelaziti preko Biljega koji mi je resio rub vrata. Od njegova mi se dodira tijelo u isti mah opuštalo i ispunjavalo žmarcima.

"Ali tebe je još nešto pogodilo, zar ne?" nježno je progovorio Loren. Glas mu je bio dubok, melodiozan i hipnotički lijep. "Ne radi se samo o tome da ti je Erikova Promjena prizvala u sjećanje smrt prijateljice."

Kad mu nisam odgovorila, prignuo se i poljubio me u čelo, lagano usnama dodirnuvši tetovažu polumjeseca. Sva sam zadrhtala.

"Možeš mi se povjeriti, Zoey. Toliko toga već ima među nama da moraš znati da se možeš pouzdati u mene."

Usne su mu prešle preko mojih. Bilo bi mi stvarno drago da mogu reći Lorenu za Stevie Rae. On bi mi mogao pomoći, a njegova bi mi pomoć tako dobro došla. Pogotovo sada kad sam nekako zaključila da bih Stevie Rae mogla izliječiti upućivanjem molbe Nyx, što bi, naravno, značilo da će trebati izreći krug i, ili odvesti Damiena, Blizanke, Afroditu i mene do Stevie Rae, ili dovesti Stevie Rae k nama. Zaštitna čarolija Neferet neće pomoći u tome, ali možda Loren zna neki tajni način odraslih vampyra da se ona zaobiđe. Pokušala sam osluhnuti što mi utroba govori, osjetiti dere li se moj nagon i dalje na mene da zadržim jezik za zubima, ali jedino što sam osjećala bili su Lorenovi dlanovi i njegove usne.

"Reci mi", prošaptao je uz moja usta.

"Htjela, htjela bih..." uzvratila sam mu šaptom, sva bez daha. "Samo što je jako komplicirano."

"Dopusti mi da ti pomognem, ljubavi. Nema ničega što zajedno ne bismo mogli riješiti." Poljupci su mu postali dulji, vreliji.

Htjela sam mu reći, ali u glavi mi se vrtjelo i teško mi je bilo misliti, a kamoli govoriti.

"Pokazat ću ti koliko toga možemo podijeliti... kako možemo potpuno biti zajedno..." rekao je. Loren je spustio ruku kojom mi je dotad stiskao kosu i povukao svoju košulju tako da su gumbi frcnuli, otkrivajući svoja prsa. Zatim je noktom palca polako prešao preko lijeve strane prsa, ostavljajući za njim crtu savršene skrletne boje. Zapahnuo me miris njegove krvi.

"Pij", rekao je.

Nisam se mogla spriječiti. Spustila sam lice do njegovih prsa i okusila ga. Njegova je krv nahrupila kroz mene. Bila je drugačija od Heathove, ne tako vrela, ne tako izdašna. Ali bila je moćnija.

Počela je nabijati u meni, zajedno s usijanom, žurnom žudnjom. Primaknula sam se uz njegovo tijelo, želeći još i još...

"Sad je na meni red. Moram te okusiti!" rekao je Loren.

Nisam stigla ni shvatiti što to radi, a već je strgnuo haljinu s mene. Nisam stigla požiziti zbog činjenice da me vidi samo u grudnjaku i gaćicama jer je opet ispružio palac i ovaj put njime prešao preko moje dojke. Glasno sam udahnula od oštire boli, a onda su se njegove usne našle na meni i počeo mi je piti krv i bol su zamijenili valovi čudesne naslade, tako silovite da sam mogla samo stenjati. Loren je trgao odjeću sa sebe dok me pio, a ja sam mu pomagala. Znala sam samo da ga moram imati. Sve je bila sama vrelina i putenost i žudnja. Njegove su ruke i usta bili posvuda, a svejedno ga se nisam mogla nasititi.

I tada se dogodilo. Njegovo je srce tuklo pod mojom kožom i osjećala sam kako moje bilo kuca u ritmu njegova. Osjećala sam njegovu strast zajedno s mojom i čula urlikanje njegove žudnje u svojoj glavi.

A onda, negdje u dnu svoje smetene svijesti, začula sam Heathov vrisak: "Zoey! NE!"

Tijelo mi se trgnulo u Lorenovu zagrljaju.

"Ššš", prošaptao je. "Tako treba. Bolje je ovako, ljubavi, mnogo bolje. Preteško je biti utisnut s ljudskim bićem, previše je posljedica."

Dahtala sam brzo i tvrdo.

"Je li puklo? Je li moje Utiskivanje s Heathom puklo?"

"Puklo je. Zamijenilo ga je naše Utiskivanje." Prevrnuo se tako da sam se našla pod njegovim tijelom. "Dovršimo ga sada. Daj mi da vodim ljubav s tobom, srce."

"Da", prošaptala sam. Moje su usne ponovno pronašle Lorenova prsa, i dok sam ga pila, Loren je vodio ljubav sa mnom sve dok nam cijeli svijet nije postao eksplozija krvi i strasti.

Dvadeset treće poglavlje

Ležala sam na Lorenu okružena slasnom izmaglicom osjećaja. Njegov me dlan milovao u dugim potezima niz leđa, prelazeći i prelazeći potezom mojih tetovaža.

"Tvoje su tetovaže jedinstvene, poput tebe", rekao je Loren.

Sretno sam uzdahnula i privila se uz njega. Kad sam okrenula glavu, opčinio me naš odraz u studijskim zrcalima od poda do stropa. Bili smo goli i oba su naša tijela bila umrljana krvlju, intimno isprepletana i tek djelomično prekrivena mojom dugom crnom kosom. Filigranski je uzorak mojih tetovaža izgledao egzotično dok mi se protezao s lica i vrata niz potez moje zakrivljene kralježnice, sve do križa. Pod tankom opnom znoja na mome tijelu svjetlucali su poput safirnih dragulja.

Loren je imao pravo. Bila sam jedinstvena. A imao je pravo i o nama. Nije bilo bitno što je on stariji i što je posve odrastao vampyr (kao i profesor u mojoj školi). Imali smo nešto što je nadilazilo sve to. Imali smo nešto istinski posebno. Posebnije od onoga što sam osjećala prema Eriku. Posebnije čak i od Heatha.

Heath...

Pospani, zadovoljni osjećaj napustio me kao da me netko pljusnuo hladnom vodom po koži. Pogled mi je prešao s našeg odraza na Lorenovo lice. Promatrao me s vrhovima usana iskrivljenim u blag smiješak. Bože, bio je tako prokleta predivan da nisam mogla vjerovati da je moj. Zatim sam se silom prenula i postavila pitanje na koje sam morala dobiti odgovor.

"Loren, je li stvarno istina da je moje Utiskivanje s Heathom puklo?"

"Da, stvarno je istina", rekao je. "Ti i ja smo se Utisnuli, što je prekinulo tvoju sponu s ljudskim dečkom."

"Ali čitala sam udžbenik iz vampovske socke, a tamo piše samo kako je bolno i teško prekinuti Utiskivanje između vampyra i ljudskog bića. Ne ide mi u glavu kako se to moglo tako lako dogoditi, a nije ništa pisalo o tome da bi jedno Utiskivanje prekinulo drugo."

Smiješak mu se proširio i dao mi je sladak, mek poljubac.

"Saznat ćeš da u vampyrskom bivstvovanju postoji štošta što ne piše u udžbenicima."

Od toga sam se osjetila mlado i glupo i nemalo postidjeno, što je on smjesta dokučio.

"Hej, nisam time ništa mislio reći. Sjećam se kako je mene zbunjivalo kad nisam zapravo znao u što se to Mijenjam. U redu je. To se dogodi svakome od nas. A sad imaš mene da ti pomognem."

"Ma kad mi nije drago ne znati", rekla sam i opet se opustila u njegovu naručju.

"Znam. Evo kako stoje stvari s pucanjem tog Utiskivanja. Ti i ljudski dečko doista ste imali sponu, ali ti nisi vampyrica. Nisi dovršila svoju Promjenu," zastao je, te čvrsto dodao, "zasad. Prema tome, to nije bilo Utiskivanje punih razmjera. Kad smo ti i ja razmijenili krv, to je spajanje nadvladalo ono slabije." Smiješak mu je postao seksi. "Zato što ja jesam vampyr."

"Je li to boljelo Heatha?"

Loren je slegnuo ramenima.

"Vjerojatno, ali ta bol ne potraje. A dugoročno je bolje ovako. Vrlo skoro će ti se otvoriti vrata cijelog vampyrskog svijeta, Zoey. Bit ćeš izuzetna Nadsvećenica. U tom svijetu neće biti mjesta za neko ljudsko biće."

"Znam da si u pravu", rekla sam, nastojeći sve posložiti u glavi i prisjećajući se kako sam ranije noćas bila sigurna da moram prekinuti s Heathom. Stvarno je bilo dobro što sam prekinula Utiskivanje s Heathom time što sam bila s Lorenom. Ovako je bilo lakše, za nas oboje. Sjetila sam se još nečega, pa sam rekla:

"Sva sreća da se nisam Utisnula s tobom i Heathom u isti mah."

"To bi bilo nemoguće. Nyx je uredila tako da se Utisnuti možemo samo pojedinačno. Pretpostavljam da je to zato da ne bismo stvorili vojske Utisnutih ljudi podčinjenih sebi." Sarkastičan ton njegova glasa zapanjio me jednako kao i to što je upravo rekao.

"Ne bi mi bilo ni nakraj pameti da učinim nešto takvo", rekla sam.

Loren se tiho nasmijao.

"Mnogim vampovima bi bilo."

"A tebi?"

"Naravno da ne." Opet me poljubio i dodao: "Uostalom, ja sam više nego sretan s našim Utiskivanjem. Ne treba mi ničije drugo."

Oduševile su me njegove riječi. On je bio moj, a ja njegova! Zatim mi je Erikovo lice izbilo pred oči i oduševljenje mi je jenjalo.

"Što je bilo?" rekao je.

"Erik", prošaptala sam.

"Ti pripadaš meni!" Lorenov je glas bio grub, kao i usne kad me posesivno poljubio, tako da mi je krv stala tući.

"Da." Ništa više nisam mogla reći kad je poljubac završio. Bio je poput plimnog vala kojemu se nisam mogla oduprijeti, i dopustila sam mu da ispere Erika iz mene. "Zaista pripadam tebi." Loren me čvršće primio, a onda me blago odigao od sebe i pomaknuo se tako da me može pogledati u oči.

"Možeš li mi sada reći?"

"Što da ti kažem?" Premda sam postavila to pitanje, znala sam što ga zanima.

"Kaži mi što te je to tako jako potreslo."

Zanemariivši želudac koji mi se odjednom stisnuo, donijela sam odluku. Nakon onoga što se upravo dogodilo između nas, morala sam imati povjerenja u Lorena.

"Stevie Rae nije umrla. Barem ne onako kako mi doživljavamo umiranje. Živa je, premda na drugačiji način. A ona nije jedina početnica koja je preživjela navodnu smrt. Ima ih još cijela hrpa, ali oni nisu poput nje. Stevie Rae je uspjela zadržati svoju ljudskost. Oni nisu."

Osjetila sam kako mu se tijelo napinje i zamalo sam očekivala da mi kaže da nisam normalna, ali kazao je samo:

"Kako to misliš? Sve mi objasni, Zoey."

Pa sam mu objasnila. Ispričala sam Lorenu sve, od "duhova" koje sam vidjela, do činjenice da to nisu zapravo bili duhovi, do odvratnosti neumrlih umrlih učenika koji su ubijali nogometashe Uniona, te do svojeg odlaska da spasim Heatha. Naposljetku sam mu ispričala o Stevie Rae. Sve o njoj.

"Dakle, ona u ovom trenutku čeka u Afroditinu garažnom stanu?" rekao je.

Kimnula sam.

"Da, krv joj treba svakodnevno. Ona se baš ne drži čvrsto svoje ljudskosti. Ne dobije li krv, bojim se da će postati onakva kao ostali." Zadrhtala sam, a on me čvršće zagrlio.

"Iako su grozni?" rekao je.

"Da samo znaš. Nisu ljudska bića, a nisu ni vampyri. Kao da su se pretvorili u sve one najgore Stereotipe i o vampovima i o ljudima. Nemaju duše, Loren." Zagledala sam mu se u oči. "I predaleko su zaglibili da bi ih se dovelo u red, ali mislim da je afinitet prema zemlji omogućio Stevie Rae da zadrži dio svoje duše, premda nije cijela. Stvarno mislim da mogu učiniti nešto za Stevie Rae."

"Možeš?"

Glavom mi je prostrujala pomisao da je pomalo čudno što ga tako šokira da bih mogla izliječiti Stevie Rae, makar je bez problema prihvatio činjenicu da neumrlo umrli učenici postoje.

"Pa, da. Možda se totalno varam, ali vjerujem da samo trebam upotrijebiti moći elemenata. Znaš," zastala sam i premjestila težinu, pitajući se postajem li mu teška, "ja ti imam cijelu tu posebnu povezanost s pet elemenata. Pretpostavljam da je samo trebam iskoristiti."

"Možda upali. Ali imaj na umu da tu zazivaš moćnu magiju, a to uvijek ima svoju cijenu." Izrekao je to polako, kao da dobro promišlja što će reći prije nego što to kaže (za razliku od mene, koja bih obično nešto blebnula i onda naknadno zažalila, ili se postidjela). "Zoey, kako se ta grozota dogodila Stevie Rae i ostalim početnicima? Na kome ili na čemu leži odgovornost?"

Zaustila sam da kažem Neferet, kad su me riječi ne izgovaraj njezino ime opalile u trbuh. Okej, nisu me udarile riječi kao takve, ali znala sam zašto sam se odjednom osjetila kao da ću povratiti. A onda sam shvatila, blago se trgnuvši od iznenađenja, da zapravo nisam sve priznala Lorenu. U pripovijedanju o noći kad sam spasila Heatha od neumrlo umrlih učenika i prvi put našla Stevie Rae potpuno sam izostavila svaki spomen Neferet. Nisam uopće mislila o tome. Nisam to namjerno učinila, ali postojao je cijeli komad pripovjedne slagalice koji mu nisam stavila na mjesto.

Nyx. To je zacijelo Božica radila u mojoj podsvijesti. Nije htjela da Loren išta sazna o Neferet. Zato što ga je htjela zaštititi? Vjerojatno...

"Zoey? Što nije u redu?"

"Ma, ništa. Samo razmišljam. Ne," pomalo sam zamucnula, "n-ne znam kako se to dogodilo, ali voljela bih da znam. Voljela bih da to mogu dokučiti", dodala sam brže-bolje.

"Stevie Rae ne zna?"

U želucu mi je opet zazvonilo na uzbunu.

"Ona trenutačno baš nije najkomunikativnija. Zašto pitaš? Jesi li čuo da se takvo što ikada prije dogodilo?"

"Ne, ništa takvo." Pomilovao me niz leđa, da me smiri. "Samo sam mislio da bi ti pomoglo dovesti stvari u red kad bi znala što ih je prouzročilo."

Pogledala sam ga u oči, želeći da mi mučnina u želucu već jednom prođe. "Nikome ne smiješ reći za ovo, Loren. Baš nikome, čak ni Neferet." Pokušala sam biti sva nadsvećenički čvrsta, ali glas mi je zadrhtao i prepukao.

"Ništa ti ne brini, ljubavi! Naravno da neću nikome reći." Loren me prigrlio i pomilovao po leđima. "Ali tko još zna za to, izuzev tebe i mene?"

"Nitko." Laž je bila tako automatska da me zaprepastila.

"A Afrodita? Rekla si da si u njenu garažnom stanu sakrila Stevie Rae, zar ne?"

"Afrodita ne zna. Čula sam je kako nekim učenicima priča da joj se roditelji neće vratiti do kraja zime. Rekla je da bi trebali iskoristiti garažni stan za

tulumarenje, ali, znaš, svi se prilično ljute na Afroditu, tako da nitko nije prihvatio prijedlog. Tako sam znala da joj je stan prazan, pa sam krišom onamo smjestila Stevie Rae."

Nisam mu namjerno zatajila Afroditu, ali usta su očito već donijela tu odluku umjesto mene. Mentalno sam stisnula figu, nadajući se da nije uspio prozreti moju laž.

"Okej, tako je vjerojatno najbolje. Zoey, rekla si da Stevie Rae više nije svoja i da ne može dobro komunicirati. Kako onda razgovaraš s njom?"

"Pa, ona može govoriti, ali zbunjena je i... i..." Stala sam se koprcati, nastojeći smisliti kako da mu to objasnim a da mu pritom ne odam više nego što bih smjela. "I zna biti više životinjska nego ljudska", rekla sam tupavo.

"Baš sam se noćas vidjela s njom, prije Neferetina obreda."

Osjetila sam kako je kimnuo glavom.

"Odatle si, znači, stigla."

"Aha." Odlučila sam ne spomenuti Heatha. Grizla me savjest već od same pomisli na njega. Utiskivanje nam se prekinulo, ali umjesto da mi od toga bude lakše, osjetila sam se neobično šuplje.

"Ali odakle znaš da je ona još uvijek u Afroditinu stanu i da joj je dobro?"

Udubljena u svoje misli, rekla sam:

"A? E, da, dala sam joj mobitel. Mogu je nazvati ili joj poslati SMS. Baš sam je maloprije pitala kako joj je." Mahnula sam prema svome mobitelu, koji nije ispao iz džepa haljine i sad je ležao pokraj nje na podu, blizu naših strunjača. Zatim sam istjerala Heatha iz svijesti i posvetila se neposrednijem problemu. "Možda ću te morati zamoliti za pomoć."

"Pitaj što god hoćeš", rekao je, nježno mi odmičući kosu s lica.

"Morat ću ili nekako ubaciti Stevie Rae ovamo u školu, ili odvesti ekipu i sebe onamo do nje."

"Ekipu?"

"Ma znaš, Damiena i Blizanke i Afroditu, tako da možemo izreći krug. Imam dojam da će mi trebati dodatna snaga koju oni donose svojim elementima kako bih pomogla Stevie Rae."

"Ali rekla si da oni ne znaju za Stevie Rae", rekao je.

"Ne znaju. Morat ću im reći, ali pričekat ću sve do uoči svog pokušaja popravka te stvarčice sa Stevie Rae." Bože, kako sam debilno to nazvala. Uzdahnula sam i odmahнула glavom. "Makar se definitivno ne radujem situaciji kad im to budem rekla", rekla sam ojađeno, misleći i na tu stvarčicu sa Stevie Rae, a i na to kako će mi prijatelji popizditi kad saznaju da sam im tajila važne stvari.

"Onda, jeste li ti i Afrodita stvarno prijateljice?"

Loren mi je postavio to pitanje onako usput, sa smiješkom, dirnuvši jedan moj dugi uvojak. Za razliku od Heatha, Utiskivanje nas je povezivalo i osjećala sam napetost koja se krije u njemu. Bilo mu je daleko više stalo do mog odgovora nego što je odavao. To me zabrinulo, i to ne samo zato što mi se želudac opet počeo grčiti i upozoravati me da držim jezik za zubima.

Zato sam pokušala oponašati njegov ton u stilu svašta.

"Ma ne, Afrodita je grozna. Samo što joj je Nyx iz nekog razloga, koji totalno ne ide u glavu ni Damienu, ni Blizankama, ni meni, dala afinitet za zemlju. Krug nam nije tako jak bez nje, pa smo je primili čisto višom silom. Nije da se družimo, ili išta takvo."

"I bolje. Koliko čujem, Afrodita ima ozbiljnih problema. Ne bi smjela imati povjerenja u nju."

"I nemam." A kad sam to rekla, shvatila sam da zapravo imam povjerenja u Afroditu. Možda čak i više nego u Lorena, s kojim sam upravo izgubila nevinost i s kojim sam se upravo Utisnula. Super. Baš u mom stilu.

"Hej, opusti se. Vidim da te razgovor o svemu tome uzrujao." Loren me pomilovao po obrazu, a ja sam se automatski nagnula na njegov dlan. Svaki mi je njegov dodir bio naprosto nevjerojatan. "Sad imaš mene. Smislit ćemo već nešto. Ići ćemo korak po korak."

Htjela sam ga podsjetiti da Stevie Rae baš i nema previše vremena, ali njegove su se usne opet našle na mojima i samo sam mogla misliti o tome kako mi je ugodno uz njegovo tijelo... kako osjećam da mu se bilo ubrzava... kako mi srce kuca u taktu s njegovim. Poljupci su nam se produbili i njegove su se ruke spustile niz moje tijelo. Počela sam se trljati o njega, misleći na vrućinu i krv i ni na što osim na Lorena... Lorena... Lorena...

Nekakvo čudno gušenje začulo se kroz uspaljenu izmaglicu koja me obujmila. Sveno sam se osvrnula dok je Loren poljupcima prelazio niz moje golo grlo, i ubod užasa protresao mi je cijelo tijelo.

Erik je stajao na vratima s izrazom krajnje nevjerice na netom Obilježenom licu.

"Erik, čuj..." Bacila sam se prema haljini, dohvatila je i pokušala se prikriti njome. Kako se ispostavilo, nisam se trebala brinuti da će me Erik vidjeti голу. Loren me hitrim pokretom odmaknuo iza sebe i zaklonio tijelom.

"Smetaš." Lorenov divni glas bio je mračan od jedva suspregnute nasilnosti. Silina u njemu nalegla je na moju nugu kožu, pa sam zgranuto uzdahnula.

"Da, vidim", rekao je Erik. Ne rekavši više ni riječ, okrenuo se i izašao.

"Božemoj! Božemoj! Ne mogu vjerovati da se to upravo dogodilo!"

Zarila sam zažareno lice u dlanove.

Lorenove su se ruke opet našle oko mene, a glas mu je bio umirujući kao i dodir.

"Mila, sve je okej. Ionako je u nekom trenutku morao saznati za nas."

"Ali ne ovako", zajecala sam. "Ne mogu ti reći koliko je grozno što je Erik ovako saznao." Podigla sam lice da ga pogledam. "I sada će svi to saznati. A to ne može biti okej, Loren! Ti si učitelj, a ja početnica. Zar ne postoje pravila koja to brane? Da i ne spominjem da smo se Utisnuli." Zatim mi je na pamet pala još jedna užasna pomisao i počela sam se sva tresti. Što ako me izbace iz Kćeri Mraka zato što sam s Lorenom?

"Zoey, ljubavi, slušaj me." Loren me primio za ramena i blago protresao. "Erik neće nikome ništa reći."

"Nego što da hoće! Vidio si mu facu. Nema šanse da će čuvati tajnu za mene." Nema šanse da će išta više, ikad više, učiniti za mene.

"Zadržat će jezik za zubima jer ću mu ja reći da ga zadrži za zubima."

Lorenov se zabrinuti izraz promijenio, i odjednom je izgledao jednako opasno kao što je zvučao kad je rekao Eriku da smeta. Osjetila sam ubod straha i počela se pitati ima li u Lorenu više od onoga što mi pokazuje.

"Nemoj mu nauditi", prošaptala sam, ne hajući za suze koje su mi se slijevale niz obraze.

"Ma, mila, bez brige. Neću mu nauditi. Samo ću malo popričati s njim." Zagrlio me, a premda je moje tijelo, moje bilo, sama moja srč htjela biti uz njega, prisilila sam se da se odmaknem.

"Moram ići", rekla sam.

"Da, okej. I ja bih trebao poći."

Kad mi je pružio odjeću, i kad smo se počeli oblačiti, pokušala sam se uvjeriti da on tako brzo odlazi od mene samo zato što treba pronaći Erika, ali od pomisli na razdvajanje od Lorena želudac mi je postao kao jama po kojoj klokoće nešto crno i gadno. Zapekla me posjekotina iznad dojke iz koje mi je okusio krv. A povrh toga, tijelo me tupo boljelo na intimnim mjestima gdje me nikad, baš nikad prije nije boljelo. Bacila sam pogled na zid zrcala. Oči su mi bile natečene i crvene. Lice mi je bilo podliveno, a nos rumen. Kosa mi je bila sva zaležana i raščupana. Izgledala sam katastrofalno, što me nije iznenadilo jer sam se i osjećala katastrofalno.

Loren me primio za ruku i prošli smo kroz praznu društvenu dvoranu. Na vratima me opet poljubio prije nego što ih je otvorio.

"Izgledaš umorno", rekao je.

"I jesam." Bacila sam pogled na zidni sat u dvorani i šokirala se vidjevši da je tek dva i trideset ujutro. Imala sam dojam da je nekoliko noći prošlo u rasponu od svega par sati.

"Idi leći, ljubavi", rekao je. "Sutra ćemo opet biti zajedno."

"Kako? Kada?"

Osmjehnuo se i pomilovao me po obrazu, prelazeći mi prstima po tetovaži. "Bez brige. Nećemo dugo biti jedno bez drugoga. Doći ću ti nakon što oboje malo odspavamo." Dodir mu je bio topao na mojoj koži. Samo od sebe, moje se tijelo nagnulo prema njemu dok je prstima intimno prelazio niz zavoj moga vrata i recitirao:

"Iz sna se o tebi budim Što ga prvi mrak donese. Dok vjetrovi dašću lako, A zvijezde se sjajno kriješ. Iz sna se o tebi budim I duh što mi vodi stope Odnosi me - tko zna kako? -Do prozora tvoje sobe!"

Od njegova sam dodira zadrhtala, a od riječi mi se srce tako ubrzalo da mi se zamutilo u glavi.

"Jesi li ti to napisao?" prošaptala sam kad mi je poljubio vrat.

"Ne, nego Shelley. Teško je vjerovati da on nije bio vampyr, zar ne?"

"Aha", rekla sam, ne slušajući ga zapravo.

Loren se tiho nasmijao i zagrlio me.

"Doći ću ti sutra. Obećavam."

Izašli smo zajedno, ali uskoro smo se razdvojili, jer je on pošao prema dječaćkom domu, a ja sam polako otišla prema vlastitom. Vani nije bilo mnogo početnika ili vampova, što mi je bilo drago. Nisam htjela naletjeti ni na koga u tom trenutku. Bila je mračna, oblačna noć, a starinska plinska rasvjeta jedva da je doticala tamu oko mene. Samo, nije mi to smetalo.

Htjela sam da me noć prekrije. Nekako mi je smirivala tupu bol u živcima stvorenu fizičkom razdvojenošću od Lorena.

Nisam više bila djevica.

Ta me činjenica pogodila i čudno zapekla. Sve se odvijalo tako brzo da nisam stigla ni razmisliti kako treba, ali učinila sam to. Čovječe, morala sam razgovarati sa Stevie Rae, čak bi i neumrla verzija Stevie Rae htjela to čuti. Izgledam li drugačije? Ne, glupo pitanje. Svi znaju da se to ne može uočiti gledanjem. Bar se uglavnom ne može. Dobro, ja baš nisam normalna tinejdžerica (kao da uopće postoji nešto takvo). Bolje bi mi bilo da se dobro pregledam u zrcalu kad se vratim u svoju sobu.

Upravo sam krenula pločnikom koji me vodio do ulaza u dom, smišljajući što ću reći svojim prijateljima koji vjerojatno u boravku gledaju filmove ili što već. Nisam im mogla reći za Lorena i sebe, naravno, ali svakako sam trebala smisliti neku priču o prekidu s Erikom. Ili možda nisam. Loren će porazgovarati s njim, tako da Erik vjerojatno neće nikome ništa naročito reći. Mogla bih im samo kazati da smo morali prekinuti zato što se on Promijenio, i ostati na tome. Nitko se neće iznenaditi što me stvar tako pogodila da ne želim razgovarati o njoj. Pa da, to ću i učiniti. Odjednom se jedna sjena pod miomirisnim cedrovim stablom pomaknula, te iskoračila pred mene.

"Zašto, Zoey?" rekao je Erik.

Dvadeset četvrto poglavlje

Tijelo mi se sasvim sledilo kad sam pogledala Erika u lice. Njegov me Biljeg opet iznenadio. Bio je jedinstven i nevjerojatan i još ga je više uljepšavao.

"Zašto, Zoey?" ponovio je kad sam ostala samo stajati i buljiti u njega kao mutava munjara.

"Tako mi je žao, Erik!" uspjela sam blebnuti. "Nisam te mislila povrijediti. Nisam htjela da tako saznaš."

"Aha", rekao je hladno. "Ne bi mi smetalo da sam saznao kako je moja djevojka, koja je sa mnom izigravala teško nevinašce, zapravo droljetina, da si to, šta ja znam, objavila u školskim novinama. Ma da, onda bi mi to daleko lakše palo."

Lecnula sam se od mrtnje u njegovu glasu.

"Nisam droljetina."

"Onda si je vrlo uvjerljivo oponašala. A znao sam!" viknuo je. "Znao sam da se nešto zbiva između vas dvoje! Ali bio sam tako prokleta glup da sam ti vjerovao kad si mi rekla da to nije istina." Smijeh mu je bio potpuno neveseo. "Bože, koji sam ja kreten."

"Erik, nismo htjeli da se to dogodi, ali Loren i ja se volimo. Pokušali smo se suzdržati, ali naprosto nije išlo."

"Ma ti se sigurno šališ! Ti stvarno vjeruješ da te to govno voli?"

"Da, voli me."

Erik je odmahnuo glavom i opet se neveselo osmjehnuo.

"Ako vjeruješ u to, onda si gluplja od mene. On te iskorištava, Zoey. Takvi tipovi žele samo jednu stvar od djevojke kakva si ti, a on ju je i dobio. Kad je se zasiti, dat će ti nogu i otići dalje."

"Nije istina", rekla sam.

Nastavio je govoriti kao da nisam ništa rekla.

"Dovraga, da znaš kako mi je drago što sutra odlazim odavde, premda bih volio biti tu da ti kažem jesam ti rekao kada ti Blake dade nogu."

"Nemaš pojma o čemu pričaš, Erik."

"Znaš, možda si u pravu", rekao je hladnim, tvrdim glasom zbog kojeg mi je zazvučao kao neznanac. "Nego što da pojma nisam imao o čemu pričam cijelo vrijeme dok sam govorio da smo nas dvoje zajedno, a i cijelo vrijeme dok sam svima govorio kako si ti sjajna i kako sam sretan što si sa mnom. Zapravo, mislio sam da polako postajem zaljubljen u tebe."

Želudac mi se stisnuo. Bilo mi je kao da me njegove riječi bodu ravno u srce. "I ja sam mislila da polako postajem zaljubljena u tebe", tiho sam rekla, čvrsto trepćući da ne zaplačem.

"Ne seri!" viknuo je. Zvučao je zlobno, premda sam vidjela da su mu oči pune suza. "Prestani igrati igrice sa mnom. I još kažeš da je Afrodita mrska kučka? U usporedbi s tobom, ona je jebeni anđeo!"

Počeo je uzmicati od mene.

"Erik, čekaj. Ne želim da ovako završi između nas", rekla sam, osjećajući kako mi se suze prelijevaju i teku niz obraze.

"Prestani plakati! Ovo si sama htjela. Ovo ste ti i Blake isplanirali."

"Ne! Nisam ovo isplanirala!"

Erik je snažno odmahnuo glavom, čvrsto trećući.

"Pusti me na miru. Gotovo je. Ne želim te nikad više vidjeti." Zatim je praktički pobjegao od mene.

U prsima mi je postalo tijesno i vrelo i nikako nisam mogla prestati plakati. Noge su mi se pokrenule, noseći me prema jedinom mjestu kamo sam još mogla otići, prema jedinoj osobi koju sam htjela vidjeti. Nekako sam se uspjela pribрати dok sam išla do pjesnikova potkrovlja. Okej, nisam se baš pribrala, ali barem sam izgledala dovoljno normalno da me oni kraj kojih prođem (recimo, dva vampovska ratnika i par početnika) ne zaustave i ne upitaju što je bilo. Uspjela sam i nekako prestati plakati. Prošla sam prstima kroz kosu i povukla je naprijed, preko ramena, da mi bar dijelom prikrije podbuhlo lice.

Nisam oklijevala kad sam stigla do zgrade sa stanovima profesora smještenih u kampusu. Samo sam jako, duboko udahнула i pomolila se u sebi da me nitko ne opazi.

Čim sam ušla, shvatila sam da se nisam trebala tako zabrinjavati oko opažanja. Nije bilo uređeno kao u domu. Nije bilo velikog boravka odmah na ulazu, gdje bi se vampovi družili i gledali televiziju poput početnika. Tu je bio samo veliki hodnik s kamenitim podom iz kojeg su vodila zatvorena vrata. Stubište mi je bilo zdesna, pa sam se požurila njime. Znala sam da se Loren možda još nije vratio u svoju sobu. Možda i dalje traži Erika. Ali to mi je bilo okej. Sklupčat ću mu se na krevetu i pričekati ga. Tako ću barem opet biti nekako uz njega. Tijelo mi je bilo cijelo ukočeno i nepoznato kad sam sa stubišta došla na zadnji kat i krenula prema jedinim velikim drvenim vratima nedaleko odatle.

Kad sam im se približila, vidjela sam da su vrata odškrinuta i čula da iznutra dopire Lorenov glas. Smijao se. Zvuk mi je oplahnuo kožu, spirući bol i tugu koje mi je donijela scena s Erikom. Imala sam pravo što sam mu došla. Gotovo da sam već osjećala njegove ruke oko sebe. Loren će me zagrliti i govoriti mi "ljubavi" i "mila" i kazati mi da će sve biti kako treba. Dodirom će zbrisati Erikovu bol i grozne stvari koje mi je on rekao, i više se neću

osjećati tako slomljeno. Položila sam dlan na njegova vrata da ih mogu otvoriti do kraja i ući.

Zatim se i ona nasmijala, prigušeno, melodiozno i zavodljivo, i cijeli svijet mi je stao.

Bila je to Neferet. Bila je unutra s Lorenom. Nije moglo biti zabune oko tog zvuka, tog krasnog, zamamnog smijeha. Neferetin je glas bio prepoznatljiv poput Lorenova. Kad je smijeh prestao, njene su riječi doprle do mene, provlačeći se kroz procjep između vrata i dovratka poput otrovne maglice.

"Svaka ti čast, mili moj. Sada znam što ona zna, i sve savršeno dolazi na svoje mjesto. Nastavit ću je izolirati bez ikakvih problema. Samo se nadam da ti namijenjena uloga nije previše neugodna." Neferet je to rekla kao da ga zadirkuje, ali u glasu joj se čuo okrutan prizvuk.

"Lako ju je vući za nos. Pokoji svjetlucavi poklon, pokoji kavalirski kompliment, i prava se ljubav i djevičanstvo prinesu na žrtvu božanstvu himbe i hormona." Loren se opet nasmijao. "Mlade su djevojke tako apsurdno smiješne, tako predvidivo lake."

Bilo mi je kao da mi njegove riječi probadaju kožu na sto različitih mjesta, ali prisilila sam se da nečujno pridem bliže kako bih mogla virnuti kroz odškrinuta vrata. Ugledala sam veliku sobu punu skupog kožnog namještaja i obasjanu mnogobrojnim stupastim svijećama. Pogled mi je smjesta privukao središnji predmet u potkrovnom stanu, golem željezni krevet na sredini sobe. Loren je ležao zavaljen na njemu, poduprt nebrojenim debelim jastučićima. Bio je potpuno gol. Neferet je na sebi imala dugu crvenu haljinu, pripijenu uz savršenu figuru, s dubokim izrezom koji joj je otkrivao vrh sisa. Hodala je amo-tamo dok je govorila, puštajući da joj dugi, manikirani prsti prelaze po željeznoj prečki Lorenova kreveta.

"Samo neka troši vrijeme na tebe. Ja ću se pobrinuti za to da je ono njeno društvanje napusti. Moćna je, ali nikako neće moći posegnuti za svojim darovima ako ne bude imala prijatelje da joj sačuvaju trijeznu glavu dok trči za tobom." Neferet je zastala i kucnula se vitkim prstom po bradi. "Da znaš da me ipak iznenadilo to Utiskivanje." Vidjela sam kako se Lorenovo tijelo trznulo. Neferet se osmjehnula. "Mislio si da ga neću nanjušiti na tebi? Bazdiš po njenoj krvi, a njena krv bazdi po tebi."

"Ne znam kako se to dogodilo", brzo je rekao Loren, s očitom srditošću u glasu, zabijajući bodeže u moje srce, tako da sam osjetila kako mi se raspada na komadiće. "Očito sam podcijenio svoje glumačko umijeće. Jedino mi je olakšanje to što između nas nema ničega stvarnog, što me spašava od nezgodnih emocija i spone koju bi mi donijelo istinsko Utiskivanje." Nasmijao se. "Poput onoga koje je imala s onim ljudskim dečkom. On je

sigurno osjetio gadnu bol kad je to puklo. Čudno da se uspjela tako temeljito Utisnuti s njim dok još nije Promijenjena."

"Novi dokaz njene moći!" poklopila gaje Neferet. "Premda se apsurdno lako dala vući za nos za jednu Izabranu. I nemoj mi se pretvarati da ti je krivo što se Utisnula s tobom. Oboje znamo da ti je zbog toga seks bio ugodniji."

"Pa, mogu ti reći da je bilo proketo nezgodno što si tako brzo poslala galantnog Erika u potragu za svojom djevojčicom. Zar mi nisi mogla dati još koju minutu da dovršim stvar?"

"Dam ti ja koliko god minuta želiš. Zapravo, mogu otići iz ovih stopa, pa ti nađi svoje privrženo tinejdžersko pašče i dovrši stvar."

Loren je uspravno sjeo, nagnuo se prema Neferet i primio je za zapešće.

"Ma daj, mila. Znaš da je ne želim zaista. Ne ljuti se na mene, ljubavi."

Neferet se lako izvukla iz njegova stiska, ali u gesti je bilo više zadirkivanja nego bijesa.

"Ne ljutim se. Drago mi je. Vaše je Utiskivanje slomilo sponu s ljudskim dečkom i ostavilo Zoey još više samu. A to Utiskivanje i nije za tebe trajno. Rastočit će se kad se ona Promijeni, ili umre", dovršila je s tihim, zlobnim smijehom. "Samo, bi li tebi bilo draže da se ne rastoči? Možda si zaključio da su ti mladost i naivnost draže od mene?"

"Nikad, ljubavi! Nikad neću nijednu željeti kao tebe", rekao je Loren. "Daj da ti pokažem, mila. Daj da ti pokažem..." Brzo je prešao na rub kreveta i primio je u zagrljaj. Vidjela sam kako mu ruke prelaze niz njeno tijelo, upravo onako kako je netom prije dodirivao mene.

Pritisnula sam dlan na usta da glasno ne zajecam.

Neferet se okrenula prema Lorenovu zagrljaju i izvila leđa, odmičući se od njega dok ju je on nastavio milovati po cijelom tijelu. Okrenula se prema vratima. Oči su joj bile sklopljene, a usne razmaknute. Sladostrasno je prostenjala i polako, gotovo sneno otvorila oči. A onda je Neferet pogledala ravno u mene.

Okrenula sam se na peti, stuštila stubištem i izjurila iz zgrade. Htjela sam samo bježati i bježati. Kamo god, samo da je daleko, daleko odavde, ali tijelo me iznevjerilo. Uspjela sam samo oteturati par koraka od vrata. Ipak, uspjela sam doprijeti do sjena iza jedne od lijepo potkresanih živica od božikovine prije nego što sam se skvrčila u struku i izbljuvala sve iz sebe.

Kad sam prestala grcati i suho povraćati, nastavila sam korakom. U glavi mi nije bilo kako treba.

Dezorijentirale su me užasne, uskovitlane misli. Više sam osjećala nego što sam mislila, a osjećala sam jedino bol.

Bol mije govorila da je Erik imao pravo, samo što je podcijenio Lorena. Mislio je da me Loren iskorištava samo zbog seksa. Prava je istina glasila da

me Loren uopće nije htio. Iskoristio me samo zato što ga je na to natjerala žena koju je zapravo htio. Nisam mu bila čak ni seksualni objekt. Bila sam mu nezgodna okolnost. Dodirivao me i govorio mi sve one stvari... sve one divne stvari... zato što je igrao ulogu koju mu je namijenila Neferet. Značila sam mu ne ništa, nego manje od ništa.

Susprežući jecaj, primila sam se za usne resice, istrgnula dijamantne naušnice iz njih i s krikom ih bacila daleko od sebe.

"Pa kvragu, Zoey. Ako su ti dojadili ti dijamanti, mogla si nešto reći. Imam bisernu ogrlicu koja bi ti išla super uz onaj papački privjesak sa snjegovićem koji ti je Erik poklonio za rođendan, i drage bih ga volje zamijenila za te naušnice."

Okrenula sam se polako, kao da bi mi se tijelo moglo raspasti od prebrza pokreta. Afrodita je upravo silazila s pločnika kojim se išlo do blagovaonice. U jednoj je ruci imala neku čudnu voćku, a u drugoj bocu Corone.

"Šta sad? Volim mango", rekla je. "U domu ga nikad nema, ali uvijek ga se dade naći u hladnjaku za voće u vampovskoj kuhinji. Kao da će skužiti ako im tu i tamo mrknem koji mango?" Kad ništa nisam rekla, nastavila je: "Okej, okej, pivo je prostačko i pomalo jadno, ali i njega volim. Hej, učini mi uslugu i nemoj to nipošto spomenut mojoj mami. Totalno bi šiznula." Zatim su joj se oči razrogačile kad me napokon dobro pogledala.

"Bog te mazo, Zoey! Izgledaš grozno. Šta je bilo s tobom?"

"Ništa. Pusti me na miru", rekla sam, jedva prepoznajući vlastiti glas.

"Okej, šta god. Gledaj ti samo svoja posla, a ja ću svoja", rekla je, a onda praktički klisnula od mene.

Ostala sam sama. Baš kao što je Neferet rekla, svi su me napuštali. A to sam i zaslužila. Nanijela sam groznu bol Heathu. Povrijedila sam Erika. Dala sam nevinost za laži. Kako je to ono Loren rekao? Prinijela sam pravu ljubav i djevičanstvo kao žrtvu božanstvu himbe i hormona. Nije ni čudo da je on Pjesnik-laureat. Definitivno je znao s riječima.

I odjednom sam morala potrčati. Nisam znala kamo idem. Znala sam samo da moram otići, i to što brže, da mi glava ne eksplodira. Nisam se zaustavila sve dok više nisam mogla disati, a onda sam se naslonila na koru nekog starog hrasta i počela hvatati dah.

"Zoey? Jesi li to ti?"

Podigla sam pogled, trepćući kroz izmaglicu svoga jada, i ugledala Dariusa, mlado, seksi brdo od ratnika. Doslovce je stajao na širokome zidu koji nam je okruživao školu i pomno me proučavao pogledom.

"Je li sve s tobom kako treba?" upitao me onako čudno, pomalo arhaično, kako su očito govorili svi ratnici.

"Da", uspjela sam reći između dahtaja. "Samo sam se htjela prošetati."

"Ne šetaš", rekao je logično.

"To se samo tako kaže." Pogledala sam ga u oči i zaključila da mi je više puna kapa laži. "Činilo mi se da će mi glava eksplodirati, pa sam samo trčala što sam jače i dulje mogla. Evo gdje sam završila."

Darius je polako kimnuo glavom.

"Ovo ovdje je mjesto moći. Ne iznenađuje me što te privuklo."

"Ovo ovdje?" Trepnula sam i pogledala oko sebe. A onda sam, zaboga, shvatila gdje sam to točno došla. "Ovo je istočni zid, blizu skrivenih vrata."

"Da, Svećenice, tako je. Čak su i barbarska ljudska bića uspjela osjetiti dovoljno njegove snage da tu ostave tijelo profesorice Nolan."

Pokazao je preko ramena prema mjestu odmah izvan zida, gdje smo Afrodita i ja pronašle profesoricu Nolan. Tu sam također pronašla Nalu (ili je, točnije, ona tu pronašla mene), tu sam izrekla svoj prvi krug, tu sam prvi put ugledala stvorenja za koja će se ispostaviti da su neumrli umrli učenici, i tu sam prizvala elemente i Nyx da razbiju blokadu koju mi je Neferet postavila preko sjećanja.

To je doista bilo mjesto moći. Nisam mogla vjerovati da to sve dosad nisam shvatila. Naravno, imala sam strahovito pune ruke posla s Heathom i Erikom i pogotovo s Lorenom. Neferet je bila u pravu, ogorčeno sam pomislila, bilo me je apsurdno lako namamiti na krivi put.

"Darius, bi li me možda mogao ostaviti ovdje neko vrijeme sumu? Voljela bih, voljela bih se pomoliti, i nadam se da će mi Nyx odgovoriti budem li dovoljno pažljivo slušala."

"A to bi ti bilo lakše nasamo", rekao je.

Kimnula sam, jer nisam baš bila sigurna da i dalje mogu dovoljno glasno govoriti.

"Dopustit ću ti privatnost, Svećenice. Ali ne bludi daleko odavde. Imaj na umu da je Neferet čarolijama okružila međe, pa ako prođeš kroz skrivena vrata i prijedeš crtu njene čarolije, ratnici će te okružiti za tili čas." Osmijeh mu je bio mrk, ali ljubazan. "A to ti ne bi pomoglo da se posvetiš molitvama, moja damo."

"Imat ću to na umu." Pokušala sam da se ne lecnem kad me nazvao Svećenicom i svojom damom.

Nije bilo vražje šanse da sam bila dostojna ijednog od tih naslova.

Jednom gipkom, staloženom kretnjom, skočio je s vrha sedmometarskog zida i spretno doskočio na noge. Zatim me pozdravio šakom preko srca, kratko se naklonio i nečujno nestao u noći.

U tom su me trenutku noge odbile dalje držati. Teško sam se svalila u travu pod deblom poznatog starog hrasta, privukla koljena uz prsa, obujmila ih rukama i počela plakati, bezglasno i postojano.

Bilo mi je nevjerojatno žao. Kako sam mogla biti tako glupa? Kako sam mogla nasjesti na Lorenove laži? A stvarno sam mu vjerovala. I sada ne samo da sam tom gadu dala svoje djevičanstvo, nego sam se još i Utisnula s njim, tako da sam ispala dvostruko debilna.

Trebala mi je baka. S kratkim, stisnutim jecajem, zavukla sam ruku u džep haljine da izvadim mobitel. Htjela sam sve ispričati baki. Bit će grozno i sramotno, ali znala sam da me ona neće ni ostaviti ni osuditi. Baka me neće prestati voljeti.

Ali vražjeg mobitela nije bilo u džepu. Onda sam se sjetila da mi je ispao iz njega dok sam se skidala s Lorenom. Očito sam ga zaboravila uzeti. Baš u mom stilu. Zažmirila sam i pustila glavu da mi padne natrag na grubu koru stabla. "Mi-af-au!"

Nalin topli, vlažni nosić bocnuo me u obraz. Ne otvarajući oči, raširila sam ruke da mi može skočiti u krilo. Stavila je prednje šapice na moje rame, privila lice u pregib moga vrata i silovito počela presti, kao da me tim zvukom može prisiliti da se bolje osjećam.

"O, Nala, kako sam samo zabrljala stvar." Zagrlila sam svoju mačku i pustila da mi jecaji tresu ramena.

Dvadeset peto poglavlje

Kad sam začula da mi prilaze koraci, pretpostavila sam da se to sigurno Darius vraća da vidi kako mi je. Pokušala sam se pribрати, brišući lice rukavom i pokušavajući prestati plakati.

"Ma, sranje, imala si ti pravo, Afrodita. Zbilja izgleda ful katastrofalno", rekla je Shaunee.

Podigla sam pogled i ugledala Blizanke kako mi prilaze, s Afroditom i Damienom tik za petama.

"Z, sva si šmrkljava", rekla mi je Erin, pa odmahнула glavom i kazala Shaunee: "Nažalost, moram se složiti da je Afrodita imala pravo."

"Jesam vam rekla", rekla je samodopadno Afrodita.

"Mislim da nije posve primjereno obasipati Afroditu pohvalama zato što je imala pravo rekavši da nešto ozbiljno nije u redu sa Zoey."

"Damien, da znaš da bih zbilja htjela", započela je Erin.

"Da prestaneš s tim vokabularnim sranjima iz Jezičnog centra Sylvan", dovršila je Shaunee umjesto nje.

"Biste li vas dvije obustavile napad, ili možda nabavile rječnik?" rekao je uštogljeno Damien.

Znam da je to čudno, ali njihovo mi je prepucavanje zvučalo predivno.

"Koja ste vi jadna spasilačka ekipa", rekla je Afrodita. "Evo." Pružila mi je zgučvani, ali (nadam se) čisti rupčić. "Obzirnija sam od svih vas troje, a to je prokleta sramota."

Damien je uvrijeđeno otpuhnuo i odmaknuo Blizanke s puta da može čučnuti uz mene. Ispuhala sam nos i obrisala lice prije nego što sam ga pogledala.

"Dogodilo se nešto ružno, zar ne?" rekao je. Kimnula sam.

"Pa, sranje. Je li još netko umro?" rekla je Erin.

"Ne." Glas mi je pukao, pa sam se nakašljala da opet pokušam. Ovaj put sam zvučala kao da mi je nos pun, ali ipak sličnije sebi. "Ne, nitko nije umro. Nije ništa takvo."

"Samo ti nama reci", rekao je Damien, blago me tapšući po ramenu.

"Ma da, znaš da nema baš puno toga što mi zajedno ne bi mogli riješiti", rekla je Shauneen.

"Točno tako, Blizanko", rekla je Erin.

"Zrigat ću se od ovolike društvene debilane", rekla je Afrodita.

"Začepi!" rekle su joj Blizanke.

Pogledala sam svakog svojeg prijatelja u lice. Ma koliko da to nisam htjela, moram im reći za Lorena. Također im moram reći za Stevie Rae. I sve im to moram reći prije nego što obistini ono što je Neferet rekla, dok ih moje laži i tajne toliko ne razljute da ostanem bez njih.

"Stvar je zbunjujuća i zaguljena, i nije baš lijepa", rekla sam.

"A, misliš kao Afrodita", rekla je Erin.

"Nema beda. Navikavamo se mi na to", rekla je Shaunee.

"Blesijamske Blizanke", rekla je Afrodita.

"Da vas tri začepite, Zoey bi možda mogla objasniti što je bilo", rekao je Damien teatralno strpljivo.

"Sori", promrmljale su Blizanke. Afrodita je samo prevrnula očima.

Duboko sam udahnula i zaustila da im ispričam cijelu groznu priču, kad me prekinuo Jackov prpošni glas.

"Okej! Našao sam ga!"

Jack je doskakutao do nas. Slatki mu je smiješak malo jenjao kad me ugledao, dokazujući mi da sam očito izgledala onoliko loše koliko sam se i osjećala. Zatim je požurio sjesti uz Damiena, ostavljajući Erika da stoji sam i zuri u mene svisoka.

"Samo izvoli, draga", rekao je Damien, opet me potapšavši po ramenu. "Sad smo svi na broju. Reci nam što je bilo."

Nisam mogla progovoriti. Mogla sam samo buljiti u Erika. Lice mu je bila markantna, nečitka krinka. Ili je bar bila nečitka dok nije progovorio, kad mu se tupost promijenila u gađenje. Dubok, izražajan glas bio mu je pun poruge.

"Želiš li im ti kazati, draga, ili da im ja kažem?"

Htjela sam nešto reći. Htjela sam mu viknuti da prekine, preklinjati ga da mi oprost, reći da je bio u pravu, a ja tako prokleta u krivu da mi je bilo muka od toga. Ali iz usta mi je jedino šaptom izašlo "ne", tako tiho da mislim da me čak ni Damien nije čuo. Uskoro sam shvatila da ne bi imalo nikakve veze ni da sam viknula. Erik je došao ovamo da mi se osveti, i ništa ga u tome nije moglo spriječiti.

"Pa dobro. Kazat ću im ja." Erik je pogledao u svakog mog prijatelja. "Naša Z se jebe s Lorenom Blakeom."

"Šta!" rekle su Blizanke uglas.

"Nemoguće", rekao je Damien.

"A-a", zamucuo je Jack. Afrodita ništa nije rekla.

"Istina je. Vidio sam ih. Danas. U društvenoj dvorani. Znae, kad ste svi vi mislili da ju je silno pogodila moja Promjena? Da, Zoey, vidio sam kako te pogodila. Tako te pogodila da si morala posisati Blakeovu krv i zajahati ga kao konja."

"Loren Blake?" rekla je Shaunee, potpuno preneražena.

"Mister Ljepotan? Isti onaj o kom smo cijeli semestar pričale da ćemo ga pojest kao čokoladicu?" Poprimivši ton svoje blizanke, Erin me zgranuto, užasno pogledala. "Sigurno si mislila da smo totalne jadnice."

"Ma da, zašto nam ništa nisi rekla?" rekla je Shaunee.

"Jer da vam je Zoey rekla koliko se oni vole, možda vam ne bi bilo okej što me ona iskorištava i pravi se da smo zajedno, samo da bi mogla krišom biti s Blakeom. A, uostalom, vjerojatno joj je bila fora što može ismijavati vas dvije", okrutno je rekao Erik.

"Nisam te iskorištavala", kazala sam Eriku, iznenadivši sama sebe snagom koja mi se odjednom začula u glasu. "I nikad nisam ismijavala vas dvije. Dajem vam riječ", kazala sam Blizankama.

"Aha, a tebi stvarno mogu vjerovati na riječ", rekao je Erik. "Ona je lažljiva drolja. Iskoristila je sve vas baš kao što je iskoristila mene."

"U redu, sad bi bilo vrijeme da začepiš", rekla mu je Afrodita.

Erik se nasmijao:

"Ma, baš prekrasno. Jedna drolja brani drugu."

Afrodita je stisnula oči i podigla desnu ruku. Grane hrasta najbliže Erikovoj glavi savinule su se prema njemu i začula sam kako drvo opasno krčka.

"Bilo bi ti pametnije da me više ne ljutiš", rekla je. "Tvrdiš da ti je jako stalo do Zoey, ali okomio si se na nju kao šugavo pseto zato što je povrijedila tvoj mali ego. A općinstvu mogu potvrditi da je mali. Napravio si ono po što si došao i sad bi bilo vrijeme da odeš."

Erikove blistavoplave oči treptajem su se vratile na mene, i načas mi se učinilo da sam u njima ugledala starog Erika, onog sjajnog dečka koji je polako postajao zaljubljen u mene, ali onda je bol na njegovu licu suzbila i posljednji ostatak blagosti.

"Može, što se mene tiče. Brišem ja odavde", rekao je i zatim otišao.

Pogledala sam Afroditu.

"Hvala", rekla sam.

"Nema frke. Znam kako je to kad teško zajebeš, a ljudi ti to zamjeraju za sva vremena."

"Stvarno si bila s profesorom Blakeom?" upitao me Damien. Kimnula sam.

"Bog te", rekla je Shaunee.

"Mazo", rekla je Erin.

"On je stvarno, stvarno zgodan", rekao je Jack.

Još jedanput sam duboko udahнула i blebnula:

"Loren Blake je najveće jebeno govno za koje znam."

"Vau. Opsovala si", rekla je Afrodita.

"Znači, samo te iskoristio za seks?" rekao je Damien. Opet me počeo tapšati po ramenima.

"Ne baš." Zastala sam i dlanom si otrla lice, kao da se čarobno mogu natjerati da kažem što treba.

Došao je trenutak da im kažem za Stevie Rae. Bilo bi mi draže da sam imala prilike uvježbati što ću im reći. Bacila sam pogled uvis, primijetila da me Afrodita promatra i osjetila da mi je apsurdno drago što je ona tu. Ona će barem moći poduprijeti moju priču i možda natjerati Damiena i Blizanke da shvate.

Zatim se nešto čudno začulo odnekud sa zida iza mene. Nisam bila sigurna da sam zaista išta čula sve dok Damien nije pogledao preko mog ramena i rekao:

"Što je to bilo?"

"Skrivena vrata", rekla je Afrodita. "Otvaraju se."

I cijelu su me prošli srsi od užasna predosjećaja. Krenula sam ustati, na što se Nala glasno potužila, a Blizanke su naborale čela i zbunjeno me pogledale, kad se kroz otvorena vrata začuo glas Stevie Rae.

"Zoey? Ja sam."

Jurnula sam prema vratima, derući se:

"Ne, Stevie Rae! Ostani s..."

A Stevie Rae je, mršteći se na mene, prošla kroz skriveni otvor u zidu koji je okruživao školu.

"Zoey? Ma..." zaustila je, a onda primijetila sve ostale koji su stajali iza mene i skamenila se.

Na tlu pokraj mene Nala je zaurlala, opako savinula leđa i krenula se baciti na Stevie Rae, sikćući i pljujući kao pomahnitala mačketina. Na svu sreću, početnički su mi refleksi omogućili da je zgrabim prije nego što je projurila pokraj mene.

"Nala, ne! To je samo Stevie Rae", rekla sam, boreći se s mahnitom mačkom i nastojeći izbjeći ogrebotine ili ugrize. Stevie Rae je odskočila i spustila se u obrambeni čučanj u sjeni zida. Od nje sam jasno vidjela samo užareno rumenilo njenih očiju.

"Stevie Rae?" rekao je Damien kroz stisnuto grlo.

Uz zapovijed:

"Budi dobra, Nala!" bacila sam mačku u stranu da se mogu posvetiti prijateljima, ali prije nego što sam se okrenula prema njima, prišla sam Stevie Rae. Nije ustuknula od mene, ali definitivno je izgledala kao da bi svaki čas mogla klisnuti. A i izgledala je komatozno. Lice joj je bilo premršavo i prebljedo. Nije počesljala kovrčavu plavu kosu, pa joj je izgledala slijepljeno i mutno. Zapravo, na njoj su sjajno i zdravo izgledale jedino te jezovito užarene crvene oči, a već sam znala da to nije dobar znak.

"Kako ti je?" upitala sam je smirenim, tihim glasom.

"Nije dobro", rekla je. Pogled joj je sijevnuo preko mog ramena, i zgrozila se. "Teško mi je što ih opet vidim, pogotovo kad mi se čini kao da ću puknut."

"Nećeš puknut", čvrsto sam joj rekla. "Pripremi se. Oni ne znaju za tebe."

"Nisi im rekla?" Stevie Rae je djelovala kao da sam joj upravo odvalila šamar.

"Duga priča", brzo sam rekla. "Hej, kako to da si došla?"

Namrštila se.

"Tako što si mi esemesala i rekla da se dođem tu nać s tobom."

Načas sam zažmirila zbog novog naleta boli. Loren. On je uzeo moj mobitel. Poslao je SMS Stevie Rae. Ili je, točnije rečeno, vjerojatno Neferet napisala samu poruku. Nije znala da ću biti ovdje, ali znala je, zahvaljujući Lorenu, da nisam rekla svojim prijateljima za Stevie Rae. Također je znala da Loren nema nikakvu namjeru spriječiti Erika da kaže ostalima za nas. Znala je da će on pošiziti i kazati svijetu (ili bar mojim prijateljima) za Lorena i mene, pa će tajna izaći na vidjelo. Otkrivanje Stevie Rae u kampusu bit će izlaženje još jedne moje tajne na vidjelo. Praktički sam čula razmišljanje svojih prijatelja: kako da ikad više imamo povjerenja u Zoey? I osjećala kako su iz trenutka u trenutak sve dalje od mene.

Dva boda za Neferet. Nula bodova za Zoey.

Primila sam Stevie Rae za prkosnu ruku i, premda sam je morala jako vući, krenula natrag s njom prema mjestu gdje su stajali Damien, Blizanke, Jack i

Afrodita, prvih četvero zgranuto (i doslovce) zijeajući prema Stevie Rae. Bolje da to obavim prije nego što nas preplave vampovski ratnici, cijela vražja škola sve sazna i cijeli mi se život sruši u prah i pepeo.

"Stevie Rae nije mrtva", kazala sam im.

"Ma nemoj", rekla je Stevie Rae.

Uzdahnula sam.

"Stevie Rae. Da znaš da nećemo opet o tome. Hodaš i pričaš. I tjelesno si biće." Podigla sam ruke za koje smo se držale, da to zorno pokažem. "Tako da nisi mrtva."

Negdje usred moje rasprave sa Stevie Rae shvatila sam da čujem jecaje. Potjecali su od Blizanki. I dalje su zurile u Stevie Rae, ali primile su se u zagrljaj i ridale kao mala djeca. Krenula sam im nešto kazati, ali Damien mi je upao u riječ.

"Kako?" Bio je sasvim bijel u licu, blijed kao krpa. Plaho je zakoraknuo prema nama. "Kako je ovo moguće?"

"Umrta sam." Glas Stevie Rae bio je blijed i beživotan kao Damienovo lice.

"Zatim sam se probudila ovakva, što, ako slučajno niste i sami skužili, nije baš kakva sam nekad bila."

"Mirišeš mi nekako čudno", rekao je Jack.

Stevie Rae je uperila zažarene oči prema njemu.

"A ti meni mirišeš nekako jestivo."

"Prekini!" Povukla sam Stevie Rae za ruku. "To su ti prijatelji. Ne smiješ ih strašiti."

Istrgnula je ruku iz mog stiska.

"To ti cijelo ovo vrijeme pokušavam objasniti, Zoey. Oni mi nisu prijatelji. Ti mi nisi prijateljica. Ne više. Ne nakon onoga što mi se dogodilo. Znam da misliš da to možeš dovesti u red, ali ja sam noćas došla ovamo samo da ti kažem da ovome sada mora doći kraj. I zato, jednom zasvagda, ili me dovedi u red, ili me pusti na miru, da se sasvim pretvorim u tu grozu koja bih u stvari morala bit."

"Nemamo vremena za to. Neferet je bacila čaroliju na međe škole da sazna kad svako ljudsko biće, vamp ili početnik dođe ovamo ili ode odavde. Prešla si tu među, tako da će se Erebovi Sinovi pojaviti svaki čas. Mislim da bi bilo bolje da odeš. Doći ću ti što prije budem mogla, i tada ćemo ovo privesti kraju."

"Hej, Zoey, baš mi je bed što ti moram proturječiti kad ti je već dan ful usran, ali mislim da ratnici neće doći, jer Neferet ne zna da je Stevie Rae tu", rekla je Afrodita.

"A?" rekla sam.

"Afrodita ima pravo", polako je rekao Damien, kao da mu se mozak tek sada počeo otapati i ponovno raditi. "Neferet je okružila mreže čarolijama koje će joj dati do znanja ako kroz njih prođe bilo koje ljudsko biće, početnik ili vampyr. Stevie Rae nije ništa od toga, pa čarolija na nju neće reagirati."

"Zašto je ona tu?" rekla je Stevie Rae, strijeljajući Afroditu usijano crvenim pogledom.

Afrodita je prevrnula očima, ali primijetila sam da je ustuknula nekoliko koraka, da poveća razmak između Stevie Rae i sebe. A onda su se Blizanke odjednom našle ispred Stevie Rae. Shaunee i Erin još uvijek su plakale, ali sada tiho, kao da nisu toga ni svjesne.

"Živa si", rekla je Shaunee.

"Strašno si nam falila", rekla je Erin.

Bacile su se u zagrljaj oko Stevie Rae, koja je stajala posve nepomično, kao vlastiti kip. U nekom trenutku grljenja pridružio im se i Damien. Stevie Rae se nije opustila. Nije ih primila u zagrljaj. Sklopila je oči i ostala savršeno ukočena. Vidjela sam kako joj je jedna suza, crvenkasta od krvi, kapnula iz oka i spuznula niz obraz.

Dvadeset šesto poglavlje

"Morate me sada pustiti." Glas Stevie Rae bio je hrapav i izmučen, nimalo sličan njoj. Zato je postigao željeni rezultat. Damien i Blizanke smjesta su je prestali grliti.

"Stvarno čudno mirišeš", rekla je Shaunee, pokušavajući se osmjehnuti kroz suze.

"Ma da, ne kažemo to zlobno, je li", rekla je Erin.

"Jer nama to nema veze", dodao je Damien.

"Hej, još živi članovi društva debila", dobacila je Afrodita iz podnožja velikog hrasta, pod čiju se krošnju zavukla. "Predložila bih vam da se maknete od male neumrlo umrle. Grize."

"Ma pokazat ću ti kako grize!" obrecnula se Shaunee.

"Kujo!" rekla je Erin.

"Istinu vam kaže", rekla je Stevie Rae. Zatim je prešla pogledom s Damiena i Blizanki na mene. "Objasni im."

"Stevie Rae ima problem s krvlju. Mora je dobiti. Ili postane pomalo mrzovoljna."

Afrodita je napadno frknula pod krošnjom.

"Reci im istinu", rekla je Stevie Rae.

Rezignirano sam uzdahnula i ispričala im kraću verziju.

"Ona je samo jedna od hrpe početnika koji su umrli i zatim se vratili ovakvi. Oni su prošli mjesec ubili one nogometaše Uniona. I zamalo su ubili Heatha. Saznala sam za Stevie Rae upravo dok sam spašavala Heatha od njih. Samo što je ona ipak drugačija od njih. Ona još uspijeva zadržati svoju ljudskost."

"Samo što joj izmiče", dometnula je Afrodita.

Mrko sam je pogledala.

"Da, moglo bi se reći. Zato sada trebamo izliječiti Stevie Rae, da može biti kao prije."

Blizanke i Damien samo su šutjeli, i to vrlo dugo, činilo mi se. A onda je Damien rekao:

"Znaš za to već mjesec dana a ništa nisi kazala nikome od nas?"

"Pustila si nas da mislimo da je Stevie Rae mrtva", rekla je Shaunee.

"Ponašala si se ko da i sama misliš da je mrtva", rekla je Erin.

"Munjare! Nije vam mogla reći. Pojma nemate kakve su sile ovdje na djelu", rekla je Afrodita.

"Zvučiš ko neki loši film sa Sci-Fi Channela", rekla je Shaunee.

"Aha, ne pušimo mi to, kujo", rekla je Erin.

"Znaš za to već mjesec dana a ništa nisi kazala nikome od nas." Damien to ovaj put nije izgovorio kao pitanje.

"Afrodita ima pravo", rekla sam. "Nisam vam mogla reći za nju. Bilo je olakotnih okolnosti." Bilo ih je i dalje. Za njih je bilo bolje da ne znaju kako Neferet stoji iza cijele stvari, makar me zamrzili zbog toga.

"Briga me što Afrodita kaže. Mi smo ti prijatelji. Trebala si nam kazati", rekao je Damien.

"Olakotne okolnosti?" rekla je Erin. "Izgleda da Afrodita odjednom spada u te okolnosti."

"Je 1 bilo olakotnih okolnosti kad si zatajila Lorena?" rekla je Shaunee. Zvučala je suzdržano. Sumnjičavo me gledala stisnutim tamnim očima.

Nisam znala što bih rekla. Osjećala sam kako ih gubim, a najgori dio cijele stvari bio je u tome što sam znala da zaslužujem da mi svi oni okrenu leđa.

"Kako da imamo povjerenja u tebe ako nam tajiš stvari?" Kao i obično, Damien je sažeo stavove svih ostalih u jednu jednostavnu rečenicu.

"Znala sam da ovo nije bilo pametno", rekla je Stevie Rae. "Idem ja."

"Šta? Moraš ić požderat tog i tog, terorizirat ovo i ono?" rekla je Afrodita.

Stevie Rae okrenula se na peti i zarezala na nju.

"Možda da počnem od tebe, kučko."

"Pobogu, opusti se. Samo pitam." Afrodita je nastojala zvučati nonšalantno, ali vidjela sam joj strah u očima.

Opet sam zgrabila Stevie Rae za ruku i čvrsto je zadržala kad se pokušala oteti. Zanimajući je, prešla sam pogledom s Damiena na Blizanke.

"Hoćete mi pomoći da je izliječim ili ne?"

Okljevajući tek trenutak, Damien je rekao:

"Ja ću ti pomoći, ali nemam više povjerenja u tebe."

"Također", rekle su Blizanke uglas.

Želudac mi se opet stisnuo u smučenu, čvrstu kuglicu i došlo mi je da se srušim na zemlju ravno tu na travi i počnem ih u suzama preklinjati: *Nemojte mi prestati biti prijatelji, nemojte mi prestati vjerovati!* Ali nisam. Nisam mogla. Napokon, imali su pravo. Tako da sam samo kimnula glavom i rekla: "Okej, dajte da onda izreknemo krug i izliječimo je."

"Nemamo svijeća", rekao je Damien.

"Mogu ja trknuti po njih", rekao je Jack. Nije ni pogledao u mene, nego se obratio izravno Damieniu.

"Ne. Nema vremena za to", rekla sam. "Ne trebaju nam svijeće. Imamo sposobnost manifestiranja elemenata. Svijeće su samo ceremonijalni dodatak." Zastala sam i dodala: "Ali mislim da bi bilo bolje da ti odeš, Jack. Nisam sigurna što će se sve dogoditi, a ne bih te htjela izlagati riziku da nastradaš."

"O-okej", zamucio je, stavio ruke u džepove i udaljio se polaganim korakom.

"Izgleda da smo se noćas odlučili riješiti ceremonija", rekao je Damien, strogo me pogledavši.

"Aha, noćas ćemo se očito riješiti koječega."

Shaunee me promatrala, ali očima koje kao da su pripadale nekome neznancu. Erin je kimnula, slažući se s njom šutke, ali potpuno.

Čvrsto sam stisnula čeljusti da ne vrisnem od boli i tuge i straha.

Prijatelji su mi bili sve na svijetu. Ako ih izgubim, kako ću preživjeti?

Kako ću se oduprijeti Neferet?

Kako ću se suočiti s Lorenom?

Kako ću podnijeti gubitak Heatha i Erika?

A onda sam se prisjetila nečega što sam pročitala u jednoj od onih starih, pljesnivih knjiga koje sam pretraživala dok sam pokušavala pronaći čarobno rješenje za spas Stevie Rae. Citat jedne od davnašnjih vampyrskih amazonskih nadsvećenica stajao je ispod njene ratničke, prelijepe slike. Rekla je:

Kad si Izabrana od naše Božice, bol je ravna časti.

Polako sam shvaćala što je ta davnašnja svećenica Nyx time htjela reći.

"Hoćemo mi to više obaviti ili ne?" dobacila je Afrodita ispod svoga drveta.

Pribrala sam se.

"Da, hoćemo. Sjever je u onom smjeru." Pokazala sam na Afroditino drvo. "Zauzmite mjesta." I dalje držeći Stevie Rae za zapešće, otišla sam do sredine kruga koji se oblikovao oko mene.

"Ako me ne pustiš, neću moć na mjesto zemlje", rekla je Stevie Rae.

Gledala sam je u crvene oči, nastojeći uočiti neki trag svoje najbolje prijateljice, ali iz njih me gledala samo neka hladna neznanka.

"Ti nećeš biti zemlja. Ti ćeš ostati u sredini sa mnom", rekla sam.

"Tko će onda dovršit krug? Jack je otišao, a on ionako nije baš..."

Ušutjela je kad joj je pogled prešao na gornji dio kruga, pa je spazila da je onamo stala Afrodita.

"Ne!" prosiktalaje Stevie Rae. "Ne ona!"

"Daj, dosta!" viknula sam, a elementi su se uskovitlali u zraku oko mene u odgovor na moj bijes i frustriranost. "Afrodita te mijenja na mjestu zemlje. Žao mi je što ti se to ne sviđa. Žao mi je što ti se ona ne sviđa. Žao mi je zbog cijele hrpe stvari na koje nikako ne mogu utjecati. Morat ćeš se naprosto pomiriti s tim, baš kao što se i ja mirim s koječim. A sad, stoj tu i budi tiho, pa da vidimo možemo li ovo nekako obaviti."

Znala sam da svi bulje u mene. Blizanke i Damien očima neznanaca punim optužbe, Stevie Rae bijesno i sa, znala sam, stvarnom mržnjom, da li uperenom samo u Afroditu, ili i u Afroditu i u mene, nisam točno znala. Bacila sam kratak pogled prema Afroditi. Stajala je na sjevernom mjestu i sumnjičavo promatrala Stevie Rae.

Ma super. I ovakvo bi ozračje trebalo biti dobro za štovanje božice?

Zažmirila sam i nekoliko puta duboko, dugo udahнула da se usredotočim. *Nyx, znam da sam zabrljala stvari, ali, molim te, budi uz mene i moje prijatelje. Liječenje Stevie Rae važnije je od cijele ove drame između nas. Neferet me htjela razdvojiti od svih, kako bih se i ja razdvojila od tebe. Ali neću prestati ovisiti o tebi... vjerovati u tebe... nikada.*

Zatim sam otvorila oči i odlučno prišla Damieniu. On bi me obično pozdravio slatkim smiješkom. Noćas me čvrsto pogledao u oči, ali u njemu nije bilo ničega slatkog ili ljubaznog.

"Kao vježbenica za Nadsvećenicu naše velike Božice Nyx, njenom moći i autoritetom zazivam u svoj krug prvi element, vjetar!" Izrekla sam to snažno i jasno, podigavši ruke nad glavu kad sam izgovorila ime elementa, i nezamislivo mije laknulo kad se snažan nalet zraka uskovitlao oko Damiena i mene, tako da nam se kosa podigla, a odjeća zalepetala. Okrenula sam se udesno i otišla do Shaunee.

Nisam očekivala da mi uputi pozdrav, a i nije. Šutke me gledala tamnim, suzdržanim očima.

Otjerala sam od sebe očaj u koji me bacalo njeno odbijanje i prizvala vatru.

"Kao vježbenica za Nadsvećenicu naše velike Božice Nyx, njenom moći i autoritetom zazivam u svoj krug drugi element, vatru!"

Jedva da sam zastala da osjetim nalet vreline koji mije udario u kožu, već sam brzo otišla do Erin, jednako šutljive i povučene.

"Kao vježbenica za Nadsvećenicu naše velike Božice Nyx, njenom moći i autoritetom zazivam u svoj krug treći element, vodu!"

Okrenula sam leđa mirisima mora i prišla Afroditi. Čvrsto je dočekala moj pogled i mrko mi se osmjehnula.

"Koma je kad frendovi pizde na tebe, a?" Rekla je to tako tiho da sam je samo ja mogla čuti.

"Je", došapnula sam joj. "I žao mi je što sam imala zasluga za to što su se tvoje frendice naljutile na tebe."

"Ma ne", odmahнула je glavom. "Nije to bilo zbog tebe. Nego zbog mojih glupih usranih odluka. Baš kao što su tebe vlastite glupe usrane odluke uvalile u ovu gabulu."

"Hvala što si me podsjetila", rekla sam.

"Samo ti želim biti od koristi", rekla je Afrodita. "Bolje obavi ovo što prije. Strašna Stevie Rae polako puca."

Nisam se morala osvrnuti prema Stevie Rae da bih znala kako Afrodita ima pravo. Osjećala sam kako Stevie Rae postaje sve nespokojnija. Bila je poput prenategnuto omotane gumice koja se sprema ili puknuti ili fijuknuti tko zna kamo.

"Kao vježbenica za Nadsvećenicu naše velike Božice Nyx, njenom moći i autoritetom zazivam u svoj krug četvrti element, zemlju!"

Vrtlog čistih miomirisa proljetne livade okružio je Afroditu i mene. Još sam se smješkala kad sam se okrenula da se vratim u sredinu kruga i dovršim izricanje prizivanjem duha, kad je Stevie Rae pukla.

"Ne!" Riječ je bila gotovo neprepoznatljiv urlik gnjeva i očaja. "Ne može ona biti zemlja! Ja sam zemlja! To mi je sve što još imam! Ne dam joj da mi i to uzme!"

Zasljepljujuće hitro, Stevie Rae se bacila na Afroditu.

"Ne! Stevie Rae, prekini!" viknula sam i pokušala odvući Stevie Rae s nje, ali bilo mije kao da pokušavam odvući mramorni stup. Bila je prejaka. Afrodita je imala pravo. Stevie Rae nije bila ni ljudsko biće, ni početnica, ni vampyrica. Bila je nešto više, odnosno, nešto opasnije. Zgrabila je Afroditu u ružnu parodiju zagrljaja. Vidjela sam joj oštar odbljesak očnjaka, a onda je Afrodita vrisnula kad joj je Stevie Rae zarila zube u vrat.

"Pomozite mi da je maknem!" proderala sam se, zdvojno gledajući Damiena i Blizanke dok sam se trudila nekako odmaknuti Stevie Rae s Afrodite.

"Ne mogu!" kriknuo je Damien. "Ne mogu se pomaknuti."

"Ne možemo ni mi!" rekla je Shaunee.

Vlastiti je element svakog od njih troje prikovao za svoje mjesto. Damiena je silovit vjetar pritiskao o tlo. Shaunee je okružio plameni kavez. Erin je odjednom obujmio mjehur bezdane vode.

"Moraš dovršiti krug!" viknuo mi je Damien kroz vjetar. "Prizovi sve elemente sebi u pomoć. Jedino je tako možeš spasiti."

Otrčala sam u sredinu kruga. Digla sam ruke nad glavu i dovršila izricanje.

"Kao vježbenica za Nadsvećenicu naše velike Božice Nyx, njenom moći i autoritetom zazivam u svoj krug peti i završni element, duh!"

Moć je nahrupila kroz mene.

Čvrsto sam stisnula zube i pokušala suzbiti drhtaje u svome tijelu. Afroditino je vrištanje postajalo sve slabije, ali nisam mogla misliti na to. Zažmirila sam da se mogu usredotočiti. Zatim sam izgovorila riječi koje su mi darom Božice prostrujale kroz svijest kao sladak, siguran odgovor na djetetovu molitvu.

Glas mi se čarobno pojačao.

Osjetila sam kako se riječi treperavo materijaliziraju u zraku oko mene.

"Vjetro, svu ljagu iz nje ispuši Vatro, spali sav mrak što je guši Vodo, potopi sve zlo što je suši Zemljo, hranom podaj snagu njenoj duši Duše, sve što je mrtvo u njoj sada sruši!"

Kao da bacam loptu, zavitlala sam nabijenu elementalnu snagu koja mi je pucketala među dlanovima prema Stevie Rae. U tom sam trenutku osjetila kako mi vrela, poznata bol treperavo struji iz križa i obavija cijeli struk. Moj se vrisak pridružio vrisku Stevie Rae.

Otvorila sam oči i ugledala bizaran prizor. Afrodita se srušila na zemlju od napada Stevie Rae. Kako mi je Stevie Rae bila okrenuta leđima, vidjela sam samo Afroditino lice. Isprva nisam shvatila što se zbiva. Okruživala ih je uskovitlana, blistava kugla moći sačinjena od svih pet elemenata. Dvije su djevojke izlazile na vidik i gubile se kako ih je moć opletala i zgušnjavala se. Ali uspjela sam razabrati da Stevie Rae više ne drži Afroditu u stisku. Sada je Afrodita čvrsto držala Stevie Rae uz ranu na svome vratu i silila je da i dalje pije iz nje. Stevie Rae joj je pila krv, ali opirala se, pokušavajući to prekinuti, pokušavajući se otrgnuti od nje.

Pritrčala sam im u želji da ih opet rastavim, ali kad sam dotaknula mjehur moći, bilo mi je kao da sam se zaletjela u staklena vrata. Nisam mogla prodrijeti kroz njega, a pojma nisam imala kako da ga otvorim.

"Afrodita! Pusti je! Ona pokušava prekinuti prije nego što te ubije!" viknula sam joj.

Afrodita me pogledala u oči. Usne joj se nisu pomaknule, ali jasno sam začula njen glas u glavi.

Ne. Ovim se iskupljujem za sve što sam izaivala. Ovaj put sam ja Izabrana. Upamti, slobodne sam volje odlučila ponijeti ovu žrtvu.

Zatim su se Afroditi oči obrnule unatrag u dupljama, a tijelo joj je omlitavjelo kad joj je dah u dugom uzdahu izašao kroz nasmiješene usne. Grozno kriknuvši, Stevie Rae se napokon otrgnula i svalila na zemlju pokraj Afroditina tijela.

Mjehur moći je prsnuo, izbljedio i nestao.

Znala sam da je i krug pukao.

Osjećala sam da elementi više nisu uz nas.

Nisam znala što da radim. Nisam se mogla ni pomaknuti.

Zatim je Stevie Rae pogledala u mene. Plakala je ružičastim suzama, a oči su joj i dalje imale onu čudnu crvenkastu boju. Ali lice joj je opet bilo njezino. I prije nego što je progovorila znala sam da se ono nešto što je Neferet slomila u njoj kad ju je pretvorila u mrtvaca koji hoda i govori sada izliječilo.

"Ubila sam je! A, a pokušala sam prekinuti! Nije me puštala, a ja se nisam mogla oteti! O, Zoey, kako mi je žao!" zajecala je.

Oteturala sam do nje, dok su mi u glavi odzvanjale Lorenove riječi:

Imaj na umu da tu zazivaš moćnu magiju, a to uvijek nosi svoju cijenu.

"Nisi ti bila kriva, Stevie Rae", kazala sam joj. "Nisi...."

"Njeno lice!" začuo se Damienov glas odmah iza mene. "Gledajte joj Biljeg."

Zatreptala sam, ne shvaćajući baš, a onda sam zgranuto uzdahnula. Tako sam se zaokupila gledanjem u njene oči, tako zaokupila gledanjem one stare Stevie Rae, da nisam primijetila ono očito.

Polumjesec koji joj je počivao nasred čela sada se ispunio, a prekrasan uzorak tetovaža sačinjen od prepleta cvjetova dugih, elegantnih stapki uokvirio joj je oči i protegnuo joj se niz jagodice.

Ali te tetovaže nisu bile vampyrski safirne boje.

Bile su jarkocrvene, skrletne boje svježe krvi.

"Šta ste svi tako blenuli?" rekla je Stevie Rae.

"V-vidi." Erin je pročeprkala po torbici koju je uvijek imala kod sebe, iz nje izvadila ogledalce za šminkanje i pružila ga Stevie Rae.

"Omojbože!" otegnuto je rekla Stevie Rae. "Šta to sad znači?"

"Znači da si izliječena. Prošla si Promjenu. Samo što si se Promijenila u novu vrstu vampyra", rekla je Afrodita, ustajući s mukom.

Dvadeset sedmo poglavlje

"Bog te mazo!" ciknula je Shaunee i zateturala unatrag, primivši se za Erininu ruku da se ne sruši.

"Bila si mrtva!" rekla je Erin.

"Mislim da nisam", rekla je Afrodita, trljajući jednom rukom čelo, a drugom oprezno opipavajući trag ugriza na vratu. "Jao! Dovraga, sve me boli."

"Jako jako mi je žao, Afrodita", rekla je Stevie Rae. "Hoću reć, nisi mi draga, al da znaš da te nikad ne bih ugrizla. Ili te bar sad više ne bih."

"Da, da, kako god", rekla je Afrodita. "Pusti to. Sve je to tako isplanirala Nyx, ma kako to bilo bolno i nezgodno." Opet se lecnula od boli u vratu.

"Bože, ima netko neki flaster?"

"Imam ja tu negdje rupčić. Čekaj, možda ga uspijem naći", rekla je Erin i opet počela kopati po torbici.

"Probaj joj nać neki čisti, Blizanko. Afrodita ima dovoljno stresova da joj ne treba još i neka gadna infekcija."

"Jao, kako ste vas dvije prokleta obzirne", rekla je Afrodita. Bacila je pogled prema Blizankama s tračkom smiješka na licu, i tad mi se pružio prvi dobar pogled na nju.

"Nema ga!" zgranuto sam rekla.

"O, sranje! Zoey ima pravo", rekao je Damien, zureći u Afroditu.

"Šta?" rekla je Afrodita. "Koga nema?"

"Ojoj", rekla je Shaunee.

"Nego što, nema ga", rekla je Erin, pružajući rupčić Afroditi.

"Vrag vas vaš, kakve sad to gluposti pričate?" rekla je Afrodita.

"Evo. Uzmi." Stevie Rae joj je dodala ogledalce. "Pogledaj si lice."

Afrodita je uzdahnula, očito zlovoljna.

"Okej, znam da izgledam skroz komatozno. Halo! Stevie Rae me upravo ugrizla. Čujte zadnju vijest: čak ni ja ne mogu cijelo vrijeme izgledat savršeno, pogotovo kad..."

Čim joj je pogled pao na zrcalo, i kad je ugledala odraz svog lica, Afrodita je umuknula kao da je netko na njoj pritisnuo tipku *UŠUTI*. Drhtavo je podigla ruku i dotaknula mjesto nasred čela gdje joj je do maloprije stajao Nyxin Biljeg.

"Nema ga." Glas joj je bio opor šapat. "Kako je moguće da ga nema?"

"Nikad, ali baš nikad nisam čuo da se nešto ovakvo dogodilo. Ni iz jedne knjige, ma niotkuda", rekao je Damien. "Nakon što si jednom Obilježena, ne možeš samo tako postati neobilježena."

"Tako se izliječila Stevie Rae."

Afrodita je zvučala ošamućeno i samo je dodirivala prazno mjesto nasred svoga čela.

"Nyx ga je oduzela meni i dala Stevie Rae." Užasan je drhtaj potresao Afrodino tijelo. "I sada nisam ništa više nego opet ljudska." Teturavo je ustala, ispustivši ogledalce. "Moram otići. Više mi ovdje nije mjesto." Odrvenjelo je počela uzmicati prema otvorenim skrivenim vratima, razrogačenih, staklastih očiju.

"Čekaj, Afrodita", rekla sam, krećući za njom. "Možda nisi opet ljudska. Možda je ovo nešto čudno što će proći za dan-dva, a onda će ti se Biljeg vratiti."

"Ne! Biljeg mi je nestao. Znam da je nestao. Samo, samo me pusti na miru!" Protrčala je kroz vrata, jecajući.

Čim je Afrodita prešla među škole, zrak je zatitrao i začulo se nekakvo osebujno krckanje, kao da je nešto veliko palo i razbilo se.

Stevie Rae me primila za mišicu.

"Ostani tu. Idem ja za njom."

"Ali ti..."

"Ne, sada mi je okej." Stevie Rae mi je uputila onaj svoj slatki smiješak, pun života. "Dovela si me u red, Z. Bez brige. Afroditi se ovo dogodilo zbog mene. Naći ću je i pobrinuti se za nju. Zatim ću ti se vratiti."

Začula sam šumove iz daljine, kao da nam nešto krupno prilazi velikom brzinom.

"To su ratnici. Znaju da je nešto izašlo iz škole", rekao je Damien.

"Idi!" rekla sam Stevie Rae.

"Nazvat ću te." Zatim sam dodala: "Neću ti poslati SMS. Nikada. Tako da ako dobiješ SMS, neće biti od mene."

"Oki-doki-cmoki, upamtit ću", rekla je Stevie Rae, pa uputila širok osmijeh nama četverima. "Vidimo se brzo!"

Šmugnula je kroz vrata i zatvorila ih za sobom. Primijetila sam da osiguranje međe nije niti zatitralo kad je prošla kroz njega, i načas sam se upitala što to sad, kvragu, znači.

"Onda, zašto smo došli ovamo?" upitao je Damien.

"Došli smo zato što je Erik ostavio Zoey", rekla je Shaunee.

"Aha, zato što je pogođena", rekla je Erin.

"Nemojte im reći za Afroditu ili Stevie Rae", rekla sam.

Prijatelji su me pogledali kao da sam rekla možda bolje da ne kažemo roditeljima za ono kad smo se napili piva.

"Bez zajebancije?" rekla je sarkastično Shaunee.

"A baš smo im mislili sve istrtljat", rekla je Erin.

"Aha, jer nama ne možeš povjeriti nikakvu tajnu", rekao je Damien.

Pa, sranje. Definitivno su i dalje bili ljuti na mene.

"Onda, što ćemo im reći, tko je probio među?" upitao je Damien. Primijetila sam da mene nije ni pogledao, već je pitanje uputio jedino Blizankama.

"Afrodita, tko drugi?" rekla je Erin.

Prije nego što sam se stigla pobuniti, Shaunee je dodala:

"Aha, nećemo ništa reć o fori s nestajanjem koju je izveo njen Biljeg. Samo ćemo reć da je došla ovamo s nama i da joj je dopizdilo koliko Zoey cmizdri."

"I sažalijeva samu sebe", dodala je Erin.

"I laže. Tako da je klisnula. Što je sasvim tipično za Afroditu", dovršio je Damien.

"Možda će imati problema zbog toga", rekla sam.

"Pa, čuj, konzekvenca je kurva", rekla je Shaunee.

"Kurva koja očito neke od nas prilično uporno prati", rekla je Erin, oštro pogledavši u mene.

Uto je nekoliko ratnika, pod Dariusovim vodstvom, banulo na našu čistinu. S isukanim oružjem izgledali su dozlabora strašno, kao da se spremaju pošteno razvaliti nekoga (moguće i nas).

"Tko je probio među?" Darius je praktički izlanuo pitanje.

"Afrodita!" rekli smo nas troje uglas.

Darius je hitrom kretnjom dao znak dvojici ratnika.

"Pronađite je", rekao je. Zatim opet nama: "Nadsvećenica je sazvala zbor cijele škole. Trebate doći u glavnu dvoranu. Odvest ću vas onamo."

Pokorno smo pošli za Dariusom. Pokušala sam uloviti Damienov pogled, ali nije se htio ni osvrnuti prema meni. Kao ni Blizanke. Bilo mi je kao da hodam s neznancima. Zapravo, još gore. Neznanci bi se možda bar osmijehнули i pozdravili me. Moji prijatelji definitivno nisu imali osmijeha i pozdrava za mene.

Prešli smo svega par koraka kad su me pogodili prvi bolovi. Bilo mi je kao da mi netko zabija nevidljivi nož u trbuh. Uvjerena da ću povratiti, presavinula sam se u struku, stenjući.

"Zoey? Što je bilo?" rekao je Damien.

"Ne znam. Ma..."

Izgubila sam sposobnost govora, a u isti mah sve se oko mene ultra izoštrilo. Bol u trbuhu naglo je nabujala, i bila sam svjesna da me ratnici okružuju još dok sam pokušavala zgrabiti Damiena za ruku. Premda sam znala da se još ljuti, čvrsto me primio, i čula sam kako mi govori da će sve biti u redu.

Bol me probola od trbuha do srca. Zar sam umirala? Nisam iskašljavala krv. Da nisam dobila srčani udar? Bilo mi je kao da sam bačena u nečiju tuđu moru u kojoj me muče nevidljivi bodeži i pogledu skrivene ruke.

Prodorna bol koja mi je odjednom sijevnula kroz vrat bila mi je nesnosna i sve mi je na rubu vidnog polja počelo postajati crno. Znala sam da padam, ali bol je bila nepodnošljiva. Ništa nisam više mogla... umirala sam...

Snažne su me ruke poduhvatile i podigle, i bila sam nejasno svjesna da me Darius ponio.

Zatim je u meni nastalo grozno trganje. Počela sam vrištati i vrištati. Bilo mi je kao da mi se srce trga iz živoga tijela. Baš kad sam znala da više ni trenutka to ne mogu trpjeti, prestalo je. Jednako naglo kao što je i počela, bol je minula, ostavljajući me zadihanu i oblivenu znojem, ali savršeno u redu.

"Čekaj, stani. Okej mi je", rekla sam.

"Moja damo, pretrpjela si strahovitu bol i moramo te odnijeti u ambulantu", rekao je Darius.

"Okej. Ne." Bilo mi je drago čuti da mi se glas sasvim vratio u normalu. Lupila sam Dariusu po premošćavom ramenu.

"Spusti me. Ozbiljno ti kažem. Dobro mi je."

Darius je nevoljko zastao i obzirno me postavio na noge. Osjećala sam se kao znanstveni pokus dok su Blizanke, Damien i ostali ratnici zajednički zjakali u mene.

"Dobro mi je", strogo sam rekla. "Ne znam što se dogodilo, ali sada je prošlo. Stvarno."

"Trebala bi u ambulantu. Nakon što Nadsvećenica dovrši govor, doći će te pregledati", rekao je Darius.

"Ne. Apsolutno ne", rekla sam. "Ona ima pametnijeg posla. Ne treba joj još briga oko tog čudnog grča ili čega god od kog me... eh... zabolio želudac."

Nisam imala dojam da je Darius povjerovao u to.

Podigla sam bradu i progutala posljednji ostatak ponosa.

"Patim od vjetrova. Obilnih. Pitaj moje prijatelje."

Darius se okrenuo prema Blizankama i Damienu.

"Aha, ona ti je totalno vjetrovita", rekla je Shaunee.

"Gospodična Prduša, tako ti je mi zovemo", rekla je Erin.

"Zaista, ima izuzetno mnogo plinova u debelom crijevu", dodao je Damien.

Okej, shvaćala sam da mi vojska nije stala u obranu zato što su mi sve oprostili i opet se sjajno skompali sa mnom. Naprosto su iskoristili izvrsnu priliku da me osramote.

Bože, kako me glava razvaljivala.

"Vjetrovi, gospo?" rekao je Darius, trzajući usnama.

Slegnula sam ramenima i porumenjela bez ikakvih problema.

"Vjetrovi", potvrdila sam. "Možemo samo otići u glavnu dvoranu? Osjećam se daleko bolje."

"Kako želiš, gospo." Darius mi je salutirao.

Na svu sreću, svi smo zajedno promijenili smjer i opet pošli prema glavnoj dvorani.

"Što je sad to bilo?" prišapnuo mi je Damien, prišavši mi uz bok.

"Nemam blage veze", odvratila sam mu šaptom.

"Blage veze", tiho je rekla Shaunee.

"Ili zna, a neće nam reći", promrsila je Erin.

Ništa nisam mogla reći. Samo sam tužno odmahнула glavom. Sama sam to izazvala. Da, s dobrim razlogom, bar za dio svega ovoga. Ali istina je bila da sam daleko predugo lagala svojim prijateljima.

Kao što je Shaunee rekla, konzekvenca je kurva, a kao što je Erin primijetila, definitivno me uporno pratila. Nitko mi se nije obratio tijekom ostatka puta do glavne dvorane. Kad smo ušli na glavna vrata, pridružio nam se Jack. Nije me htio ni pogledati. Svi smo sjeli zajedno, ali nitko mi se nije obratio. Baš nitko. Blizanke su razgovarale jedna s drugom, kao i obično, očito gledajući gdje su u publici T. J. i Cole, koji su zapravo prvi njih ugledali i dojurili sjesti uz njih. Flertovanje koje je zatim nastupilo bilo je gotovo dovoljno odvratno da me natjera na zavjet da nikad više ni s kim neću izaći. Kao da sam imala izbora.

Zaostajala sam za svima, pa sam sada sjedila na zadnjem mjestu olraga. Damien je bio ispred mene s ostatkom ekipe. Čula sam kako šapće Jacku i prenosi mu najnovije vijesti o Afroditi i Stevie Rae. Nijedan mi ništa nije rekao, niti se čak osvrnuo prema meni.

Svi su postajali stvarno nespokojni, i činilo se da čekamo cijelu vječnost. Pitala sam se koga je vruga Neferet sada naumila. Mislim ono, ona je sazvala ovaj veliki skup. Došla je praktički cijela nesretna škola, premda sam se ja osjećala nevjerojatno, ojađeno sama. Potražila sam pogledom Erika, da vidim gleda li me oštro odnekud iz sale, ali nigdje ga nisam opazila. Ipak, primijetila sam sirotog malog Iana Bowsera, koji je sjedio u prednjem redu, podlivenih očiju, kao da je upravo izgubio najbolju prijateljicu. Definitivno sam znala kako mu je.

Napokon je publikom prostrujao žamor i Neferet je ušla u dvoranu. Za njom je ušlo nekoliko starijih profesora, uključujući Dragona Lankforda i Lenobiju; okružena Erebovim Sinovima, kraljevskim se korakom popela na pozornicu. Svi su umuknuli, pozorno je gledajući.

Nije više tratila vrijeme, već je prešla ravno na stvar.

"Dugo smo živjeli u miru s ljudskim bićima, iako su nas desetljećima vrijeđali i izopćavali. Zavide nam na darovitosti i ljepoti, na bogatstvu i moći. I njihova je zavist postojano izrastala u mržnju. Sad se ta mržnja pretvorila u nasilje koje su nam nanijeli ljudi koji sebe nazivaju religioznima i pravičnima." Smijeh joj je bio hladan i divan. "Kakvog li svetogrđa."

Morala sam priznati da je nevjerojatno dobra. Uspjela je potpuno opčiniti publiku. Da nije bila Nadsvećenica, definitivno je mogla biti jedna od vodećih glumica našeg doba.

"Istina glasi da ljudskih bića ima daleko više nego vampyra, pa nas podcjenjuju zbog naše manje brojnosti. Ali obećavam vam ovo. Ubiju li samo još jednu našu sestru ili brata, proglasit ću ratno stanje protiv njih." Morala je pričekati da se klicanje ratnika stiša prije nego što je mogla nastaviti, ali to joj očito nije smetalo. "Neće to biti otvoreni rat, ali bit će smrtonosan i..."

Ulazna vrata dvorane naglo su se otvorila kad su Darius i još dvojica ratnika žurno ušli u sobu, prekidajući Neferet. Kao i svi ostali, šutke je gledala kako joj vampyrski muškarci prilaze smrknutih lica. Darius mi je izgledao nekako čudno. Ne blijedo, nego plastično. Kao da mu se lice pretvorilo u živu masku. Neferet se odmaknula od mikrofona i sagnula se da joj on može prišapnuti vijest. Kad je dovršio, ustala je i posve se ispravila, gotovo kao da želi zauzeti potpuno ukočen stav jer joj je nanesena grozomorna bol. Zatim se zaniijela i jednom se rukom primila za vrat. Dragon je priskočio da je pridrži, ali svećenica je odbila njegovu pomoć. Polako se vratila do mikrofona i glasom sličnim smrti rekla:

"Tijelo Lorena Blakea, našeg voljenog vampyrskog Pjesnika-laureata, upravo je pronađeno pribijeno na naša glavna ulazna vrata."

Osjetila sam kako su se Damien i Blizanke zagledali u mene. Pritisnula sam dlan na usta da suspregnem užasnut jecaj, baš kao što sam to učinila kad sam ugledala Lorena i Neferet zajedno.

"To je to što se tebi maloprije dogodilo", prišapnuo mi je Damien, tako blijed u licu da je postao gotovo siv. "Ti si se Utisnula s njim, zar ne?"

Mogla sam samo kimnuti. Sva mi je pozornost bila uprta u Neferet, koja je nastavila govoriti.

"Lorenu su izvadili utrobu, a zatim odrubili glavu. Kao i u slučaju profesorice Nolan, na tijelo su mu pribili ružan citat iz Svetog pisma. Ovaj je iz njihove Ezekielove knjige. Piše: *Istrijebit će iz nje sve grozote i gadosti. POKAJTE SE.*" Zastala je i pognula glavu, izgledajući kao da se moli dok je dolazila sebi. Zatim se uspravila i podigla lice, a ono je sjalo tako jarkim i veličanstvenim bijesom da je čak i meni srce zakucalo brže.

"Kao što sam govorila kad je ova tragična vijest stigla do nas, to neće biti otvoreni rat, ali bit će smrtonosan, a mi ćemo iz njega izaći kao pobjednici. Možda je došlo vrijeme da vampyri zauzmu mjesto koje im pripada u svijetu, a to mjesto ne znači pokoravanje ljudskim bićima!"

Znala sam da će mi pozliti, pa sam istrčala iz dvorane. Sva sreća da mi je sjedalo bilo na kraju zadnjeg reda. Znala sam da prijatelji neće poći za

mnom. Ostat će oni unutra i klicati sa svima ostalima. A ja ću biti vani i izbacivati sve iz svoje utrobe jer znam u dubini duše da je rat s ljudima pogrešan.

Da ga Nyx ne želi.

Dahtala sam, trudeći se duboko udisati i pokušavajući suzbiti drhtavicu. Okej, možda sam znala da naša Božica ne želi rat, ali što sam mogla učiniti da ga spriječim? Bila sam obična klinka, a nedavnim sam postupcima dokazala da nisam baš pretjerano pametna klinka. Nyx se vjerojatno ljutila i na mene. Tako mi je i trebalo.

A tada sam se sjetila one poznate boli koja me opržila oko struka. Pogledala sam oko sebe, da se uvjerim da sam sama, a onda podigla skut suknje da si pogledam kožu. Eto ih! Tetovaže mog prekrasnog filigranskog Biljega pojavile su mi se oko struka. Sklopila sam oči. O, hvala ti, Nyx! Hvala ti što me nisi napustila!

Zatim sam se naslonila na zid glavne dvorane i rasplakala. Plakala sam zbog Afrodite i Heatha, Erika i Stevie Rae. Plakala sam za Loienom, uglavnom sam plakala za Lorenom. Potresla me njegova pogibija. Razumski sam znala da me nije volio. Da me iskoristio jer je Neferet htjela da on prodre do mene, ali mojoj duši to očito nije bilo bitno. Osjetila sam njegov gubitak kao da mi je iščupan iz srca. Znala sam da ima nečeg pogrešnog u njegovoj smrti, i da se to pogrešno ne sastoji samo u tome što su ga ubili religiozni frikovi. A ti su frikovi možda sa mnom u rodu. Moj poočim možda stoji iza njegove smrti.

Njegove smrti... Lorenove smrti...

Opet me lupilo. Ne znam kako sam dugo samo stajala naslonjena na zid dvorane, plakala i drhtala. Samo sam znala da oplakujem smrt djevojke koja sam nekada bila, jednako kao i Lorena.

"Ti si za to kriva."

Neferetin me glas presjekao. Podigla sam pogled, brišući lice rukavom, i ugledala je kako stoji preda mnom, podlivenih očiju, ali bez suza.

Bilo mi je zlo od nje.

"Svi će oni misliti da ne plačeš zato što si hrabra i jaka", rekla sam joj. "Ali ja znam da ne plačeš zato što nemaš srca. Ne može tebi biti toliko stalo do nekoga da zaplačeš."

"Varaš se. Voljela sam ga, a on me zauzvrat obožavao. Ali to već znaš, zar ne? Gledala si nas, kao prava mala smutljivica, što i jesi", rekla je.

Neferet se brzo osvrnula prema vratima i podigla kažiprst, kao da želi reći da joj treba trenutak. Vidjela sam kako ratnik koji joj se spremao prići zastaje i staje leđima uz vrata; posao mu je očito bio spriječiti da nam itko zasmeta. Zatim se Neferet opet okrenula prema meni.

"Loren je mrtav zbog tebe. Osjetio je kako si potresena, a kad je došlo do proboja međe, pretpostavio je da to ti bježiš od one male scene između tebe i sirotog, šokiranog Erika, koju sam ja uredila", rekla je sa sarkastičnim podsmijehom. "Loren te otišao pronaći. A budući da je tražio tebe, Loren je stradao."

Odmahnula sam glavom, puštajući da mi bijes i gađenje priguše bol i strah. "Ti si razlog svemu ovome. Ti to znaš. Ja to znam. I, što je najvažnije, Nyx to zna."

Neferet se nasmijala.

"Već si mi jedanput priprijetila imenom Božice, a ipak, vidi me, moćna sam Nadsvećenica, a vidi sebe, blesavu, glupu početnicu koju su svi prijatelji napustili."

Progutala sam knedlu. Imala je pravo. Ona je bila sve to, a ja nisam bila ništa. Donosila sam glupe odluke, i njima izgubila povjerenje svojih prijatelja. Dok je ona, eto, i dalje bila glavna. U srcu sam znala da se u Neferet kriju zlo i mržnja, ali čak ni ja to nisam mogla vidjeti pri pogledu na nju. Bila je svijetla, predivna i moćna. Izgledala je kao slika i prilika Nadsvećenice, osobe koju je Izabrala jedna božica. Kako mi je uopće palo na pamet da joj se mogu usprotiviti?

Zatim sam osjetila hukanje vjetra, žegu ljetnog dana, slatku svježinu žala, divlje prostranstvo zemlje i snagu svojega duha. Novi dokaz naklonosti Nyx zatitrao mi je oko struka kad su mi riječi Božice šapnule iz sjećanja:

Imaj na umu da mrak nije uvijek isto što i zlo, baš kao što ni svjetlo ne donosi uvijek dobro.

Uspravno sam stala. Usredotočivši se na pet elemenata, podigla sam ruke dlanovima prema van i gurnula Neferet, ne dotaknuvši je. Nadsvećenica je posrnula nauznak, zateturala, izgubila ravnotežu i stropoštala se ravno na guzicu. Kad je nekoliko ratnika banulo iz dvorane da joj pomogne ustati, prignula sam se, praveći se kao da provjeravam je li joj dobro, i prišapnula joj:

"Razmisli malo želiš li mene raspizditi, stara."

"Između nas još nije sve gotovo", prosiktala je.

"Da znaš da se ovaj put totalno slažem s tobom", rekla sam.

Zatim sam ustuknula od nje i pustila da se oko nje uzvrpolje ratnici i ostali početnici i vampovi koji su nahrupili iz glavne dvorane. Čula sam je kako ih smiruje objašnjenjem da je samo slomila potpeticu i spotaknula se, da je sve kako treba, a onda mi je, na svu sreću, gužva onemogućila da je dalje gledam i slušam.

Nisam pričekala da Blizanke i Damien izađu i počnu me ignorirati. Okrenula sam leđa svima njima i pošla prema svome domu. I zastala sam u mjestu kad

je Erik iskoračio iz sjene na rubu zgrade glavne dvorane. Oči su mu bile zgranuto razrogačene i izgledao je potreseno i blijedo. Očito je posvjedočio cijelom prizoru između Neferet i mene. Podigla sam bradu i pogledala ga ravno u te poznate plave oči.

"Da, ovdje je u igri mnogo više toga nego što si mislio", rekla sam.

Odmahnuo je glavom, ali prije od iznenađenja nego od nevjerice.

"Neferet... ona, ona je..." zamucnuo je, pogledavši preko mog ramena prema gužvi koja je i dalje okruživala Nadsvećenicu.

"Ona je zla kuja? Tih si se riječi pokušao sjetiti? Da, je."

Godilo mi je to reći. Naročito mi je godilo to reći Eriku. Htjela sam mu još više razjasniti stvari, ali sljedećim me riječima spriječio.

"To ne mijenja ono što si učinila."

Pogledala sam ga, i odjednom nisam osjetila ništa više do teškog, teškog umora.

"Svjesna sam toga, Erik."

Bez i riječi više, udaljila sam se od njega.

Dolazak zore rudio je nebom, dajući mraku maglovitu nijansu pastelnog jutra. Duboko sam udahnula, unoseći u sebe svježinu novoga dana. Nakon suočavanja s Neferet i Erikom ostala sam neobično smirena, i misli su mi se s lakoćom posložile u dva mala, uredna stupca.

Na pozitivnoj strani:

Prvo, moja najbolja prijateljica nije više bila neumrlo umrlo čudovište sluđeno krvlju. Jasno, nisam baš bila sigurna što je sad ona, ili, kad smo već kod toga, gdje je sad ona.

Drugo, nisam više trebala žonglirati s tri dečka.

Treće, Nisam više bila ni Utisnuta ni s kim, što je također bilo dobro.

Četvrto, Afrodita nije bila mrtva.

Peto, kazala sam prijateljima hrpetinu stvari koje sam im već dugo željela povjeriti.

Šesto, nisam više bila djevica.

Na negativnoj strani:

Prvo, nisam više bila djevica.

Drugo, nisam više imala dečka. Nijednog.

Treće, možda sam nekako prouzročila smrt vampyrskog Pjesnika-laureata, a ako je nisam prouzročila ja, onda je možda netko iz moje obitelji.

Četvrto, Afrodita je postala ljudska, od čega je očito totalno friknula.

Peto, prijatelji su većinom pizdili na mene i nisu više imali povjerenja u mene.

Šesto, nisam im još prestala lagati, jer im i dalje nisam mogla kazati istinu o Neferet.

Sedmo, našla sam se usred rata između vampyra (kojima još nisam pripadala) i ljudi (kojima više nisam pripadala). I, dobitnik glavne nagrade: Osmo, najmoćnija vampovska Nadsvećenica našeg doba postala mi je zakleta neprijateljica.

"M-af-au!" Nalin čangrizavi glas upozorio me taman na vrijeme da raširim ruke prije nego što se bacila na mene. Pomazila sam je.

"Jednog dana ćeš skočiti prerano i pasti ravno na guzicu."

Osmjehnula sam se, prisjetivši se.

"Otprilike kao što je Neferet pala ravno na guzicu."

Nala je uključila svoju predilicu i počela mi se trljati licem o obraz.

"Pa, Nala, izgleda da sam se našla u dubokoj kakici. Negativne strane mog života totalno pretežu nad pozitivnima, a znaš što je čudno? Čak se već polako navikavam na to." Nalina je predilica samo radila sve glasnije, i dala sam joj pusu u bijelu mrljicu nad nosom. "Stižu teške stvari, ali iskreno vjerujem da me Nyx Izabrala, što znači da će biti uz mene." Nala je mačje bapski progundala, pa sam se brže-bolje ispravila. "Hoću reći, uz nas. Nyx će biti uz nas." Premjestila sam Nalu u naručju da mogu otvoriti vrata doma. "Naravno, to što me Nyx Izabrala pomalo me tjera da posumnjam u njenu mogućnost odlučivanja", promrmljala sam, tek napola u šali.

Vjeruj u sebe, Kćeri, i pripremi se za ono što stiže.

Ciknula sam kad mi je glas Božice prostrujao sviješću. Ma super. Pripremi se za ono što stiže nije mi zvučalo dobro. Pogledala sam Nalu i uzdahnula.

"Sjećaš se kad smo mislile da nam je moj komatozni rođendan bio najveći problem?"

Nala mi je kihнула ravno u lice, pa sam prasnula u smijeh, rekla:

"Iju", i požurila se u svoju sobu, prema kutiji maramica koju sam držala na stoliću uz uzglavlje.

Kao i obično, Nala je savršeno sažela moj život:

pomalo je smiješan, pomalo je gadan i u ne malom je neredu.

KRAJ

Treće Knjige